ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

Θωμάς Μαστακούρης — ΙΣΑΪ ΜΠΟΖΑΤΖΟΥ

Κωνσταντίνος Ρωμοσιός — Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΚΡΟΣ

Αλέξανδρος Θεοφανίδης — ΜΗ ΓΥΡΕΨΕΙΣ ΝΑ ΔΕΙΣ

Θανάσης Βέμπος — ΚΟΥΑΣΙΜΟΔΟΣ ΚΑΙ ΣΙΣΥΦΟΣ

Ιστορίες ελληνικής φαντασίας γραμμένες από την πέννα σύγχρονων νέων συγγραφέων, όπου μας μεταφέρουν από την Ιαπωνία του Μεσαίωνα στην υπέρβαση των «αθώων» ηλεκτρονικών παιχνιδιών κι από μια νέα προσέγγιση του θρύλλου του Δράκουλα στα όρια του Ηλιακού Συστήματος αλλά και του ανθρώπινου νου.

Ιστορίες ελληνικής φαντασίας γραμμένες με πάθος, τόλμη, γούστο και εντυπωσιακή ωριμότητα, γεμάτες υποσχέσεις για το μέλλον της φανταστικής λογοτεχνίας στον τόπο μας.

Ιστορίες που σκιαγραφούν το πρόσωπο της σύγχρονης ελληνικής συγγραφικής τέχνης στο χώρου φανταστικού.

Απολαύστε τις!

Δρχ. 600

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ Ι 2

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

Παρουσίαση: ΜΑΡΙΟΣ ΒΕΡΕΤΤΑΣ

26

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣ

ΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ | 2

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

Παρουσίαση: **ΜΑΡΙΟΣ ΒΕΡΕΤΤΑΣ**

ΩΡΟΡΑ: βιβλίο τσέπης
Σειρά Επιστημονικής Φαντασίας

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 26ο

Κυκλοφορούν:

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ
ΜΑΡΙΟΣ ΒΕΡΕΤΤΑΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΡΟΡΑ
Σειρά Επιστημονική Φαντασία

Εκδόσεις ΩΡΟΡΑ,
Θεοφάνης Ιγνατίου
Μαυρομιχάλη 11 - ΑΘΗΝΑ 106 79,
Τηλ. 36.35.025

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το τολμήσαμε! Ή μάλλον είχαμε χρέος απέναντι στους αναγνώστες μας, μετά από 25 τόμους Ανθολογίας Επιστημονικής Φαντασίας — και όχι μόνον — όπου κυριαρχούσαν τα ξένα διηγήματα του είδους παρά τη σποραδική εμφάνιση ελληνικών, να παρουσιάσουμε τον 26ο γραμμένο αποκλειστικά από σύγχρονους Έλληνες συγγραφείς και μάλιστα νέους, πολύ νέους. Από 30 έως... 15 χρόνων!

Στο πρώτο διήγημα, ο Θωμάς Μαστακούρης μας μεταφέρει στη μεσαιωνική Ιαπωνία για μια συναρπαστική ηρωική περιπέτεια με κεντρικό πρόσωπο έναν δυναμικό σαμουράι. Στο δεύτερο, ο Κωνσταντίνος Ρωμοσιός μας παρουσιάζει τις εκπληκτικές ιδιότητες ενός «αθώου» ηλεκτρονικού παιχνιδιού. Στο τρίτο, ο νεότατος Αλέξανδρος Θεοφανίδης, προσεγγίζει τον θρύλλο του αιμοβόρου Δράκουλα από μιαν εντελώς πρωτότυπη σκοπιά. Τέλος, στην τέταρτη και εξαιρετικά εκτεταμένη ιστορία, ο Θανάσης Βέμπος, καβάλα σ' ένα μισοχαλασμένο διαστημόπλοιο, παρέα μ' ένα μισοτρελαμένο πλήρωμα,

μας οδηγεί στα όρια του Ηλιακού Συστήματος αλλά και στα άκρα της έννοιας της νοημοσύνης.

Οι τέσσερεις αυτές ιστορίες είναι η πρώτη επιλογή μιας σειράς ανάλογων εκλεκτών χειρογράφων τα οποία έχουμε ήδη στο αρχείο μας, γεγονός που μας δεσμεύει να επανέλθουμε σύντομα και με άλλους τόμους γραμμένους από σύγχρονους Έλληνες συγγραφείς.

Έως τότε, θέτουμε το τόλμημα στην κρίση των αναγνωστών μας.

Για τις Εκδόσεις ΩΡΟΡΑ
ΜΑΡΙΟΣ ΒΕΡΕΤΤΑΣ

ΙΣΑΪ ΜΠΟΖΑΤΣΟΥ

του Θωμά Μαστακούρη

Ο Ναγκόσι Γιαριμότο, ο μεσαιωνικός σαμουράι καθιερώθηκε ήδη από το διήγημα «Η κατάνα του μπακεμόνο» του Θωμά Μαστακούρη, όταν δημοσιεύτηκε στις «Ιστορίες με μαγικά σπαθιά».

Εδώ ο Θωμάς Μαστακούρης μας καλεί να συνοδέψουμε τον ήρωά του σε μια νέα και ακόμη πιο συναρπαστική περιπέτεια ηρωικής φαντασίας. Ας πούμε όμως δυο λόγια και για τον ίδιο.

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1962 και σπούδασε πολιτικές επιστήμες και νομικά. Σήμερα είναι δικηγόρος, αλλά η μεγάλη του αγάπη παραμένει πάντα η φανταστική λογοτεχνία. Έχει μεταφράσει πολλά βιβλία, άρθρα και ταινίες και έχει γράψει ένα δικό του βιβλίο ***Ρούνοι, η παραδοσιακή μαγεία των βόρειων λαών****, καθώς και πολλά διηγήματα που έχουν δημοσιευτεί στην ανθολογία επιστημονικής φαντασίας της ΩΡΟΡΑ την οποία ο ίδιος συνήθως επιμελείται και μεταφράζει από το 1990. Ήδη, κυκλοφορεί το δεύτερο βιβλίο του* ***Οι Μυστικές Δυνάμεις των Κρυστάλλων*** *σε προσωπική του έκδοση.*

Μ.Β.

Η άνοιξη είχε μπει για τα καλά στη Ναϊπόν, και οι κερασιές μέσα στον κήπο του άρχοντα Αόκι ήταν ανθισμένες. Ο νεαρός άνδρας που διέσχιζε το πλακόστρωτο μονοπάτι φορούσε ένα χρυσοκέντητο κιμονό που φανέρωνε το αξίωμά του: ήταν ένας χαταμότο, δηλαδή «λαβαροφόρος», τίτλος που δινόταν από τους πολέμαρχους φεουδάρχες μόνο στους πιο άξιους πολεμιστές τους. Στο όμπι, το ζωνάρι της μέσης του, ήταν περασμένα τα δυο σπαθιά του σαμουράι, ταν*τάι-σο*. Ο δράκος στη λαβή της *κατάνα* φαινόταν σχεδόν ζωντανός, κι αν κάποιο μάτι έμενε για πολλή ώρα επάνω του, ο κάτοχός του θα έπαιρνε όρκο πως το σκάλισμα είχε ζωή, και τα λέπια του *τετσού* πάλλονταν, αλλάζοντας όλα τα χρώματα του ουράνιου τόξου.

Ξαφνικά, μέσα από τα δέντρα, μια μορφή πετάχτηκε αστραπιαία και στάθηκε στο δρόμο του κρατώντας μια *ναγκινάτα*[1]. Τα ανακλαστικά του άνδρα λειτούργησαν πιο γρήγορα από την αντίληψή του, κι έτσι το μακρύ κοφτερό σπαθί ήταν ήδη στο χέρι του όταν συνειδητοποίησε πως μπροστά του στεκόταν μια γυναίκα. Ήταν μια πανέμορφη κοπέλα που τα λυτά μαύρα μαλλιά της συγκρατούσε μονάχα μια πλατιά κορδέλα, και που ήταν ντυμένη με

ρούχα χωρικού: λινή πουκαμίσα και παντελόνι ζωσμένο στη μέση. Ο άνδρας έκανε αρκετές στιγμές για να αναγνωρίσει στο άβαφτο πρόσωπο την Κίκου, τη μοναχοκόρη του άρχοντα Αόκι.

Η κοπέλα έκανε μια μικρή υπόκλιση μπροστά του, συνεχίζοντας να κρατά στα δυο της χέρια το μακρύ όπλο. Ένα μικρό χασκόγελο ξέφυγε από τα πλούσια χείλη της. «Δεν είμαι ακόμα έτοιμη να τα βάλω μαζί σου, Ναγκόσι-σαν».

Ο Ναγκόσι Γιοριμότο ξεροκατάπιε προσπαθώντας να ξαναβρει τη φωνή του. «Κίκου-σάμα», ψέλισε, υποκλινόμενος βαθιά, «τί ζητάς εδώ, ντυμένη μ'αυτά τα ρούχα;»

Η κοπέλα στροβίλισε μερικές φορές τη *ναγκινάτα* και μετά την πέταξε στον αέρα και την ξανάπιασε επιδέξια. «Δεν ξέρεις πως ασκούμαι και θέλω να γίνω πολεμίστρια;»

«Με όλο το σεβασμό, Κίκου-σάμα», τραύλισε ο Γιοριμότο, «η θέση της γυναίκας είναι στο σπίτι, όπου τιμάει τους συγγενείς και το σύζυγό της ανατρέφοντας παιδιά και κρατώντας το νοικοκυριό».

Η κοπέλα τον κοίταξε και ρουθούνισε περιφρονητικά. «Βλέπω πως είσαι κι εσύ σαν όλους τους άλλους. Νόμιζα πως ο σπουδαιότερος σαμουράι του πατέρα μου, ο εξολοθρευτής του σουκέντζα Ροκάκου, θα είχε διαφορετική γνώμη από τους παρατρεχάμενους του πατέρα μου με τα μουχλιασμένα μυαλά. Δεν έχεις ακουστά την αυτοκράτειρα Τζίνγκο, που η ίδια προσωπικά οδήγησε τα ένδοξα στρατεύματά μας στην Κορέα; Κι αν δεν πιστεύεις στους μύθους, τότε τί έχεις να πεις για την περίφημη Τομοέ Γκοζέν; Μήπως τη θεωρείς κι αυτήν παραμύθι;»

«Η σύζυγος του στρατηγού Κίσο Γιοσινάκα ή-

ταν πράγματι υπαρκτό πρόσωπο», παραδέχτηκε ο Γιοριμότο κάπως διστακτικά, «και όλοι οι ιστορικοί ομολογούν πως συχνά ακολουθούσε τον άντρα της στη μάχη και ήταν περίφημη πολεμίστρια και καβαλάρισα».

«Βλέπεις, λοιπόν!» είπε θριαμβευτικά η Κίκου. «Είμαι κόρη πολέμαρχου, κι ο πατέρας μου, αν και συχνά παραπονιέται πως κυλάει μέσα μου αίμα άντρα κι όχι γυναίκας, ποτέ δεν μου στέρησε το δικαίωμα της κάστας μου».

Ο Γιοριμότο άρχισε να αισθάνεται αμήχανα. Μεγαλωμένος μέσα σε μια ανδροκρατούμενη οικογένεια, όπως οι περισσότερες οικογένειες της Ναϊπόν, είχε συνηθίσει να θεωρεί τις γυναίκες σαν υποταγμένα πλάσματα, ικανές μόνο για τις δουλειές του σπιτιού και την ανατροφή των παιδιών ή, στην καλύτερη περίπτωση, άξιες για κάποιες πιο ειρηνικές τέχνες, όπως η ζωγραφική ή η ποίηση. Η ομορφιά της Κίκου και το λιγερό κορμί που το απλό χυτό ρούχο δεν κατάφερνε να κρύψει, έκαναν το πρόβλημα ακόμα πιο έντονο.

«Τί ζητάς από μένα, Κίκου-σάμα;» ρώτησε τελικά, αναστενάζοντας.

«Είσαι ο καλύτερος πολεμιστής του πατέρα μου», του είπε η Κίκου. «Μάθε με να χρησιμοποιώ τα όπλα σαν άντρας».

«Έχω υποχρεώσεις».

«Μπορείς να ξεκλέψεις χρόνο».

Ο Γιοριμότο δεν μπορούσε παρά να νεύσει χαμογελώντας.

Τα κατορθώματα του Ναγκόσι Γιοριμότο που είχαν κάνει τον άρχοντα Αόκι να του δώσει τον τίτλο του *χαταμότο* είχαν σαν επακόλουθο όχι μόνο τι-

μές, αξιώματα και δυο χωριά για να εκμεταλλεύεται, αλλά και ορισμένες υποχρεώσεις. Μετά την επιστροφή του από το κάστρο του Ροκάκου, ο Αόκι τον έβαλε στην προσωπική του φρουρά, και τώρα έπρεπε να παρευρίσκεται σε κάθε σημαντική συνάντηση του φεουδάρχη του. Έτσι, μαζί με τους άλλους άνδρες της φρουράς του, γονατισμένος στα δεξιά του μεγάλου δωμάτιου του κάστρου του, δεν μπορούσε παρά να ακούει τη συζήτηση ανάμεσα στον κύριό του και τον *μπαϊσακουνίν* τον «προξενητή».

«Το συνοικέσιο θα βοηθήσει και τους δυο άρχοντες, κύριέ μου», έλεγε ο ζαρωμένος γέρος με το μωβ κιμονό. «Ο Μιγιόσι Σαρού είναι πρωτότοκος γιος του *ντάιμιο* του Μουσάσι. Η διαμάχη ανάμεσα στις δυο φυλές πρέπει να σταματήσει». Τα μάτια του γέρου, σχεδόν χαμένα μέσα στα ρυτιδιασμένα του βλέφαρα, κοιτούσαν άπληστα και ανυπόμονα τον Αόκι, περιμένοντας την απάντησή του.

Ο άρχοντας Αόκι φαινόταν συλλογισμένος. Ελάχιστες άσπρες τρίχες στους κρόταφους του ξυρισμένου κεφαλιού του πρόδιδαν πως πλησίαζε τα πενήντα, αλλά διατηρούσε ακόμα την κορμοστασιά της νιότης του. Η τελετουργική βεντάλια του αξιώματός του φαινόταν ξένη μέσα στα σκληρά ροζιασμένα χέρια του που ήταν η αιτία για το θάνατο πολλών πολεμιστών, τόσο στον πόλεμο όσο και σε προσωπικές μονομαχίες της νιότης του. Κοίταξε για αρκετή ώρα την ξύλινη οροφή και μετά είπε:

«Η Κίκου είναι μοναχοκόρη μου. Οι Κάμι μου χάρισαν πέντε γιούς, αλλά μονάχα μια θυγατέρα. Τρεις από τους γιους μου έχουν πεθάνει από τα χέρια των Μιγιόσι. Γιατί, τώρα, θα πρέπει να τους παραδώσω και την κόρη μου;»

Ο προξενητής είχε μάθει καλά το μάθημά του. «Η κοιλάδα Σασάκι αποτελεί εδώ και χρόνια αντικείμενο διαμάχης ανάμεσα στις δυο επαρχίες», είπε με τον πιο μειλίχιο τόνο. «Πολλές ζωές έχουν χαθεί στη διεκδίκησή της. Σπάνια περνά χρονιά που τα χωράφια της να προλάβουν να βγάλουν καρπό πριν η μια ή η άλλη παράταξη τα κάψει. Ένας γάμος σαν κι αυτόν που προτείνω στην αξιοσύνη σου θα έλυνε για πάντα το πρόβλημα. Αν η νύφη έφερνε μαζί της δυο φορτώματα ασήμι, ο άρχοντας Μιγιόσι θα ξεχνούσε τη διεκδίκηση της κοιλάδας».

Το παχύ μουστάκι του Αόκι φάνηκε να σηκώνεται σαν την πλάτη αγριεμένης γάτας. «Η κοιλάδα Σασάκι κοστίζει πολύ λιγότερο από δυο φορτώματα ασήμι!»

Ο προξενητής υποκλίθηκε βαθιά. «Η ομορφιά της κόρης σου είναι ξακουστή, άρχοντά μου. Ο κύριός μου θα δεχόταν τη συμφωνία και για ένα φόρτωμα ασήμι».

Ο άρχοντας Αόκι χτύπησε νευρικά τη βεντάλια του πάνω στο γόνατο. Σε μια τόσο ρευστή περίοδο, η εξασφάλιση των νώτων του από τον Μιγιόσι δεν ήταν μικρό πράγμα. Θα μπορούσε να συγκεντρώσει περισσότερα στρατεύματα στο βορρά και τώρα που *ντάιμγιο* της επαρχίας Χιτάτσι βρισκόταν στα τελευταία του... Αγαπούσε την κόρη του, και τα αγορίστικα καμώματά της έκαναν συχνά το σκυθρωπό του πρόσωπο να χαμογελά, αλλά η εποχή και η κοινωνία που ζούσε δεν επέτρεπαν μεγάλους συναισθηματισμούς, ιδιαίτερα για έναν φεουδάρχη που ήθελε να κρατάει στη θέση του το τιμάριό του... και το κεφάλι του.

Τελικά, ένευσε βαριά. «Μπορείς να πεις στον

άρχοντά σου πως δέχομαι την πρότασή του. Ο γάμος θα γίνει σε δυο μήνες από τώρα, την πρώτη μέρα της νέας χρονιάς του Κόκορα».

«Ο αφέντης Αόκι είναι πολύ σοφός», είπε ο γέρος, υποκλινόμενος τόσο βαθιά που το άτριχο κεφάλι του σχεδόν ακούμπησε στο πάτωμα. «Η καινούρια χρονιά σίγουρα θα φέρει καλή τύχη τόσο στο νέο ζευγάρι όσο και στους αξιότιμους γονείς του».

Ο Αόκι έκανε ένα νόημα με τη βεντάλια του πως η ακρόαση τέλειωσε, και ο προξενητής, με το κεφάλι ακόμα σκυμμένο, βγήκε πισωπατώντας από την αίθουσα.

Από το σημείο που ήταν γονατισμένος, ο Γιοριμότο ένοιωθε ένα σιδερένιο χέρι να του σφίγγει την καρδιά. Στους τρεις μήνες που δίδασκε οπλομαχία στην Κίκου, ποτέ δεν είχε τολμήσει να της πει πως ήταν ερωτευμένος μαζί της και πως αυτός, ο φοβερός πολεμιστής, τα βράδια έγραφε τετράστιχα *χαϊκού*[2] γιά χάρη της. Όμως, τώρα ακόμα και τα πιο κρυφά του όνειρα γκρεμίζονταν μπροστά στη σκληρή πραγματικότητα της απόφασης του άρχοντά του. Ήταν ένας σαμουράι. Η ίδια η λέξη σήμαινε «υπηρέτης». Το πρώτο και κύριο καθήκον του ήταν να υπακούει στις προσταγές του άρχοντά του. Ό,τι έκρυβε μέσα του, καλά θα έκανε να μείνει κλεισμένο εκεί για πάντα.

Μερικά χιλιόμετρα μακριά, ο Κούντο Ναριχίρο, ο άρχοντας της επαρχίας Χιτάτσι, ένοιωθε το ίδιο άσχημα, αλλά για διαφορετικούς λόγους. Ήξερε πολύ καλά πως, αν ο γάμος και η συμμαχία του Αόκι με τον Μιγιόσι πετύχαιναν, ο Αόκι θα στρεφόταν ανενόχλητος εναντίον του, για να τον εκδικηθεί

για τη μεγάλη σφαγή της μάχης της κοιλάδας Κουράι. Οι δυο του γιοί και οι διοικητές του πρότειναν διάφορα σχέδια άμεσης επίθεσης, αλλά ο έμπειρος γέρος γνώριζε πως στην κατάσταση που βρισκόταν τα στρατεύματά του κάτι τέτοιο θα ήταν καθαρή αυτοκτονία.

«Όχι», είπε, κουνόντας το κοκκαλιάρικο χέρι του με τα μακριά κίτρινα νύχια. «Χρειάζεται κάτι πιο αθόρυβο... Αν το συνοικέσιο χαλάσει, ο Αόκι δεν θα μπορέσει ποτέ να συγκεντρώσει τα στρατεύματα που θέλει στα σύνορά μας».

«Σεβαστέ πατέρα», είπε ο Τανέο, ο μικρότερος απο τους γιους του, «οι κατάσκοποί μας διαβεβαιώνουν πως και οι δυο παρατάξεις επιθυμούν να γίνει ο γάμος και να κλείσει ειρήνη».

«Τότε», είπε πονηρά ο άρχοντας Κούντο, «ίσως ο γάμος να μη γίνει εξαιτίας κάποιου ατυχούς συμβάντος». Χτύπησε ένα μικρό σήμαντρο δίπλα του, και από μια πλαινή συρταρωτή πόρτα μπήκε μέσα μια μαυροφορεμένη μορφή. Η εφαρμοστή στολή που κάλυπτε το κοντό νευρώδες σώμα άφηνε να φαίνονται μόνο δυο σχιστά λαμπερά μάτια.

«Νίντζα!» ψέλισαν όλοι οι παρευρισκόμενοι, και ενστικτωδώς τα χέρια τους πήγαν στις λαβές των σπαθιών τους.

Ο Κούντο σήκωσε το χέρι καθησυχαστικά. «Ο Τάκα (γεράκι) έχει έρθει εδώ κατόπιν διαταγής μου. Μας έχει φέρει κάτι πολύ χρήσιμο».

Ο νίντζα υποκλίθηκε κοφτά, έχοντας πάντα πάντα τα μάτια στραμμένα προς τους παρευρισκόμενους, και μετά έβαλε το χέρι του μέσα στις δίπλες της μαύρης στολής του. Τα σπαθιά τραβήχτηκαν πέντε δάχτυλα έξω από τα θηκάρια τους, πριν το

χέρι ξαναβγεί κρατώντας ένα μικροσκοπικό γυάλινο μπουκαλάκι.

«Ο Τάκα είναι γνώστης της μυστικής τέχνης του γιογκέν[3]. Λίγο από αυτό το υγρό στο φαγητό της κόρης του Αόκι και ο γάμος της θα γίνει με τον Σουζάνο[4] και όχι με το γιο του Μιγιάσι».

«Το δηλητήριο είναι όπλο του άτιμου και του δειλού», είπε μέσα από τα δόντια ο μεγαλύτερος γιος του Κούντο, πριν προλάβει να συγκρατηθεί.

Τα μάτια του γέρου άστραψαν, και το αδύνατο χέρι σηκώθηκε αστραπιαία και χαστούκισε τον νεαρό άνδρα στο πρόσωπο. «Μήπως προτιμάς να σε βράσει ζωντανό ο Αόκι; Μην ξανακούσω κουβέντα από το στόμα σου!» Έμεινε για λίγο αμίλητος, βαριανασαίνοντας και κρατώντας το στήθος του. Σε λίγο, ξαναβρήκε την αυτοκυριαρχία του και είπε πιο ήρεμα: «Το δηλητήριο θα δράσει αργά και οι γιατροί που μπορούν να το εντοπίσουν είναι μετρημένοι στα δάχτυλα σε όλη την Ναϊπόν. Ακόμα, όμως, κι αν γίνει αντιληπτό, δεν υπάρχει γνωστό αντίδοτο και τίποτα δεν μπορεί να σώσει την Αόκι Κίκου». Ο Κούντο άρχισε να γελάει, αλλά το γέλιο του μετατράπηκε σύντομα σε έναν σπαστικό βήχα που έκανε το ζαρωμένο κορμί του να σείεται σαν καλάμι από μπαμπού. Ο Τανέο πήρε το μπουκαλάκι από τα χέρια του νίτζα και του έκανε νόημα να φύγει, ενώ οι υπόλοιποι προσπαθούσαν να συνεφέρουν τον γέρο-Κούντο.

«Αυτό ίσως είναι το τελευταίο μας μάθημα», είπε βαριά ο Γιοριμότο, βοηθώντας την Κίκου να κρατήσει καλύτερα τον *ντάι-κίου*, το μεγάλο πολεμικό τόξο. Το σώμα του άγγιζε το δικό της, και το γλυκό άρωμα που ανέδιδε το κορμί της ήταν πιο μεθυστικό κι από αυτό των ανθών της ροδακινιάς, αν και το δέρμα της εκείνο το πρωί ήταν αφύσικα κρύο. Η κοπέλα άφησε το βέλος να φύγει, αλλά η προσοχή της ήταν τόσο διασπασμένη που ξέφυγε τελείως από το στόχο του. Πέταξε θυμωμένη το τόξο κάτω και απομακρύνθηκε μερικά βήματα.

«Γιατί δεν με παίρνεις να φύγουμε, Γιοριμότο;», του είπε χωρίς να τον κοιτάζει στα μάτια. «Ξέρω καλά πως με θέλεις όσο κι εγώ. Η Ναϊπόν είναι τόσο μεγάλη. Μπορούμε να πάμε στα νότια, ακόμα και στο Κιούσου[5]. Οι πολέμαρχοι του νησιού θα δέχονταν με ευχαρίστηση στην υπηρεσία τους έναν πολεμιστή σαν κι εσένα».

Ένας κόμπος στάθηκε στο λαιμό του Γιοριμότο και αγωνίστηκε αρκετή ώρα για να τον βγάλει. «Είμαι σαμουράι στην υπηρεσία του πατέρα σου», κατόρθωσε να πει τελικά. «Το καθήκον μου είναι να υπακούω σε κάθε εντολή του και να δώσω πρόθυμα τη ζωή μου γι'αυτόν. Αυτό υπαγορεύει το Μπουσίντο, ο Δρόμος του Πολεμιστή. Τριάντα χρόνια έμαθα να υπακούω σ'αυτόν τον κώδικα τιμής. Πώς μπορώ τώρα να τον προδώσω μ'αυτόν τον τρόπο;»

«Κι ο δρόμος της αγάπης; Αυτός δεν μετράει τίποτα για σένα, Ναγκόσι Γιοριμότο; Ο θάνατος πρέπει πάντα να μπαίνει πριν από τη ζωή;» Ολόκληρο το κορμί της άρχισε να τρέμει παράξενα.

Ο Γιοριμότο άπλωσε τα χέρια για να την αγκαλιάσει, αλλά τα μυώδη μπράτσα του κοκκάλωσαν πριν ολοκληρώσουν την κίνηση και έπεσαν πάλι άτονα στα πλευρά του. «Ποτέ δεν περίμενα πως θα βρισκόμουν σε μια τέτοια κατάσταση», ψιθύρισε. «*Τογκίρι*[6] μου απέναντι στον άρχοντά μου συγκρούεται με *τογκίρι* της καρδιάς μου. Συνήθως

μόνο μια έντιμη λύση υπάρχει σε ένα τέτοιο δίλημμα...»

Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει τα λόγια του, γιατί η Κίκου σωριάστηκε στα πόδια του σαν πάνινη κούκλα. Ο Γιοριμότο στην αρχή πίστευε πως απλά είχε λιποθυμίσει από τη θλίψη της, αλλά όταν τα πρώτα χαστούκια και ταρακουνήματα δεν κατάφεραν να τη συνεφέρουν, τα παγερά δάχτυλα του φόβου χάιδεψαν το σβέρκο του. Σήκωσε το άτονο κορμί στα χέρια του, και άρχισε να τρέχει προς το κάστρο.

Οι γιατροί και οι φαρμακοτρίφτες μπαινόβγαιναν όλη τη μέρα στο δωμάτιο της Κίκου, αλλά κανείς δεν μπορούσε να κάνει τίποτα. Ο καθένας έδινε τη δική του εκδοχή για τη φύση της αρρώστιας, αλλά κανείς δεν τολμούσε να προτείνει κάποια θεραπεία. Κάποιος σύστησε έναν φημισμένο *τενιάκι* (βοτανολόγο) που μόναζε σε έναν βουδιστικό ναό μια μέρα μακριά από το κάστρο. Ο άρχοντας Αόκι έβγαλε ειδική άδεια που να του επιτρέπει να έρθει καβάλα σε άλογο, και έστειλε δυο σαμουράι να τον φέρουν πίσω.

Ο γέρος κλείστηκε στο δωμάτιο με την κοπέλα για τρεις ολόκληρες ώρες, κατά τις οποίες το κόχλασμα των μικρών τσουκαλιών πάνω στο *χιμπάτσι*[7] και οι χαμηλόφωνες ψαλμωδίες του καλόγερου ήταν οι μοναδικοί ήχοι που έβγαιναν πίσω από τις κλεισμένες συρταρωτές πόρτες. Όταν τελικά παρουσιάστηκε στον άρχοντα Αόκι, το δέρμα στο ξυρισμένο κρανίο του φαινόταν ακόμα πιο χλωμό και τσιτωμένο από πριν.

«Άρχοντα Αόκι», είπε με σοβαρότητα, κρατώντας τα χέρια του σταυρωμένα μπροστά στο πορτοκαλί ράσο του, «η κόρη σου δεν είναι άρρωστη.

Στις φλέβες της κυλάει ένα ύπουλο δηλητήριο, η τέχνη της κατασκευής του οποίου έλπιζα πως είχε χαθεί για πάντα. Κατάφερα μόνο να αναστείλω τη δράση του και τίποτε άλλο. Η κόρη σου είναι καταδικασμένη».

«Δεν υπάρχει καμιά γιατριά, σοφέ γέροντα;» τόλμησε να πει ο Γιοριμότο, που στεκόταν στα δεξιά του Αόκι. Κάτω από άλλες συνθήκες, για τέτοια πρωτοβουλία θα θεωρείτο απαράδεκτο παράπτωμα, αλλά μέσα στην αγωνία του ο Αόκι δεν έδωσε σημασία.

Τα θαμπά μάτια του καλόγερου στράφηκαν προς τον Γιοριμότο και φάνηκαν να διαπερνούν την ψυχή του. «Ίσως και να υπάρχει, αξιότιμε νεαρέ πολεμιστή», είπε τελικά. «Μόνο που το μονοπάτι είναι μακρύ και επικίνδυνο, και περνάει από στεριά και θάλασσα».

«Εξηγήσου καλύτερα, γέροντα», είπε ο Αόκι.

«Έχω ακουστά πως στο νησί του Έζο[8], στο μακρυνό βορρά, υπάρχει ένα απομονωμένο μοναστήρι της θρησκείας μας. Οι άγιοι καλόγεροι του μοναστηριού φυλάνε εκεί τα Μαργαριτάρια του Ισάι Μποζάτσου που λέγεται ότι μπορούν να γιατρέψουν κάθε αρρώστια και να εξουδετερώσουν κάθε δηλητήριο».

Η καρδιά του Γιοριμότο γέμισε ελπίδα. Πήγε κάτι να πει, αλλά ο Αόκι τον πρόλαβε. «Υπάρχει Μποζάτσου[9] με τέτοιο όνομα; Δεν τον έχω ακουστά».

Ο καλόγερος υποκλίθηκε ελαφρά. «Ο Ισάι ήταν ψαράς μαργαριταριών πριν διδαχθεί την πίστη μας και ανακαλύψει με τη βοήθεια των μαργαριταριών του τη φώτιση. Ήταν ο ιδρυτής του μοναστηριού που σας ανέφερα, και η αγιοσύνη του έχει διαποτίσει τα μαργαριτάρια που άφησε πίσω του όταν το

πνεύμα του απελευθερώθηκε από τη σάρκα του».

«Ένα πλοίο πρέπει να ξεκινήσει αμέσως για το Έζο!» είπε ο Αόκι. Πριν προλάβει να δευτερώσει τη φράση του, ο Γιοριμότο είχε πέσει στα γόνατα μπροστά του.

«Αόκι-σάμα, επέτρεψε σε εμένα την τιμή της αναζήτησης».

«Σκεφτόμουν να στείλω έναν από τους γιους μου, με κάποιο γράμμα για τον ηγούμενο του μοναστηριού, αλλά αφού μου το ζητάς...»

Δυο στεναγμοί ανακούφισης βγήκαν σχεδόν αταυτόχρονα από δυο στόματα. Ο ένας είχε βγει από τον Γιοριμότο, ο άλλος από τον Αόκι Ουμάρο, πετο γιο του άρχοντα. Το Έζο ήταν η πιο τρομερή περιοχή του ναϊπονέζικου κόσμου. Λέγανε πως τα χιόνια στα βουνά του δεν λιώνουν ποτέ, και πως το κατοικούσαν μόνο ληστές, τρελοί και δαίμονες της νύχτας.

«Δώσε διαταγή να ετοιμάσουν το πλοίο μου, *χαταμότο*», είπε ο Αόκι στον Γιοριμότο. «Διάλεξε τους άνδρες που θα πάρεις μαζί σου και ξεκίνα χωρίς καθυστέρηση». Ο Γιοριμότο, ξεχνώντας κάθε πρωτόκολλο, του είχε ήδη γυρίσει την πλάτη.

«Κοίτα να βιαστείς να γυρίσεις, αξιότιμε πολεμιστή», είπε ο βουδιστής καλόγερος. Και μετά, ψυθιριστά, σχεδόν μέσα από τα δόντια: «Ακόμα και τα Μαργαριτάρια του Ισάι Μποζάτσου δεν φέρνουν πίσω τους νεκρούς».

Στο μικρό ψαράδικο χωριό Τσούγιου, η πολεμική γαλέρα περίμενε τους τελευταίους άνδρες. Οι πενήντα κωπηλάτες, όλοι άξιοι σαμουράι του άρχοντα Αόκι, ήταν ήδη στις θέσεις τους. Ο καπετάνιος περίμενε τον Γιοριμότο και τη συνοδεία του μπροστά στη σανίδα επιβίβασης και υποκλίθηκε

βαθιά καθώς ο Γιοριμότο στάθηκε ανυπόμονα μπροστά του.

«Χαταμότο-σαν, το πλοίο είναι έτοιμο για αναχώρηση».

Ο Γιοριμότο ένευσε κοφτά και χωρίς άλλη κουβέντα μπήκε στο πλοίο. Η αγωνία του τον έκανε να ξεχάσει την ευγένεια που επιβαλλόταν σε τέτοιες περιπτώσεις.

Ο καπετάνιος έκανε νόημα. Οι λιγοστοί ναύτες του πλοίου σκαρφάλωσαν στο μοναδικό κατάρτι για να κατεβάσουν το μεταξωτό πανί με το *μον*[10] του άρχοντα Αόκι, ενώ το μεγάλο τύμπανο στην πρύμνη άρχισε να χτυπά, δίνοντας το ρυθμό στους κωπηλάτες. Ο πλοηγός, ένας γιγαντόσωμος άνδρας με ξυρισμένο κεφάλι, έπιασε στα μυώδη μπράτσα του τη λαγουδέρα. Τα πενήντα κουπιά σηκώθηκαν με εκπληκτική ακρίβεια και ξαναβούτηξαν στο νερό. Το ταξίδι άρχιζε.

Αυτή τη φορά, ο άρχοντας Κούντο δεν είχε κανέναν μαζί του όταν ο Τάκα παρουσιάστηκε μπροστά του, πάντα ντυμένος στη μαύρη του στολή.

«Από σένα εξαρτώνται όλα», είπε ο Κούντο στον σιωπηλό νίντζα. «Αν κάνεις γρήγορα, θα τους προλάβεις από τη μεριά της στεριάς. Φρόντισε να μπεις στο πλήρωμά τους. Κανόνισε να μη γυρίσει πίσω κανείς».

Ο νίντζα υποκλίθηκε χωρίς να μιλήσει. Ο γέρος έβαλε στο χέρι του ένα σακούλι με είκοσι *μπου*[11]. «Γύρνα πίσω μόνος, και θα πάρεις άλλα τόσα», είπε ο Κούντο. Ύστερα, ψιθύρισε στον εαυτό του: «Με ένα αγκίστρι, πιάνω δυο ψάρια! Όχι μόνο ο Αόκι δεν θα συμμαχήσει με τους Μισάκι, αλλά και θα χά-

σει το άνθος του στρατού του σε μια μάταιη αναζήτηση».

Όταν γύρισε το κεφάλι, ο νίντζα είχε εξαφανιστεί.

Ο ήχος του τυμπάνου, το πλατσούρισμα των κουπιών και το περιστασιακό αγκομαχητό κάποιου κωπηλάτη ήταν οι μόνοι ήχοι πάνω στο καράβι. Ο Γιοριμότο στεκόταν στην πλώρη και κοιτούσε αφηρημένα τον ορίζοντα. Ήταν η τρίτη μέρα που έπλεαν παράλληλα με την επαρχία Μούτσου, τη μεγαλύτερη αλλά και πιο αραιοκατοικημένη επαρχία της Ναϊπόν, και συνολικά η έβδομη από τότε που είχαν ξεκινήσει. Το μόνο απροσδόκητο περιστατικό που τους είχε συμβεί ήταν ο θάνατος ενός από τους ναύτες πριν δυο μέρες και η αντικατάστασή του από έναν περίεργο μικροκαμωμένο ψαρά που είχαν συναντήσει λίγο αργότερα. Ο Κάνι (ο κάβουρας) και ο Κότζι (ο ορφανός)[12] είχαν βγει στην ακτή και είχαν χωρίσει για να βρουν φρέσκο νερό, αλλά ο Κάνι είχε ένα ατύχημα: γλιστρώντας από έναν βράχο, έπεσε κι έσπασε το σβέρκο του. Ένας ψαράς που είχε παρουσιαστεί λίγο αργότερα, είχε οδηγήσει τον Κότζι σε ένα μέρος με νερό και είχε προσφερθεί να αντικαταστήσει τον άτυχο ναύτη. Ο Γιοριμότο, που πρώτη φορά ένοιωθε τόσο ανήμπορος στη ζωή του, είχε πρόθυμα δεχτεί δυο ακόμα χέρια για να τον φέρουν μια ώρα νωρίτερα στον προορισμό του. Αν ο Άντζιν (ο πλοηγός) υπολόγιζε τις αποστάσεις σωστά, θα περνούσαν τα στενά που χώριζαν το Έζο από το Χονσού πριν ο ήλιος βυθιστεί δεύτερη φορά πίσω από τα βουνά. Οι ώρες των ζώων έδιναν τη θέση τους η μια στην άλλη απελπιστικά αργά.

Ο Τάκα κοιτούσε ψυχρά και υπολογιστικά την πλάτη του νεαρού *χαταμότο* στο σημείο που στεκόταν ακουμπισμένος στην κουπαστή. Ο πειρασμός να δηλητηριάσει το νερό το οποίο είχε οδηγήσει το ναύτη στην ακτή ήταν πολύ μεγάλος, αλλά ακόμα κι αυτός δεν μπορούσε να παρασκευάσει αρκετό δηλητήριο για να εξοντώσει εξήντα άνδρες μαζί. Ήταν πάντα πρόθυμος να αναλάβει παράτολμες αποστολές, αλλά ποτέ δεν ριψοκινδύνευε τη ζωή του όσο υπήρχαν και άλλες εναλλακτικές λύσεις. Το ταξίδι μέχρι το Έζο και πίσω θα ήταν μακρύ. Θα του δίνονταν και άλλες ευκαιρίες.

Η επόμενη μέρα ξημέρωσε συννεφιασμένη. Ένας παγερός άνεμος φυσούσε από το βορρά δαγκώνοντας τα κορμιά των ανδρών. Η θάλασσα είχε πάρει ένα μολυβένιο χρώμα, και φαινόταν περίεργα ήρεμη παρά τον αέρα. Η ατμόσφαιρα μύριζε καταιγίδα και η διάθεση των ανδρών ήταν άσχημη. Στο υπερυψωμένο κατάστρωμα της πρύμνης, ο Γιοριμότο συζητούσε με τον Κόνο, τον καπετάνιο, προσπαθώντας να ακουστεί πάνω από τον ρυθμικό ήχο του τυμπάνου και το σφύριγμα του αέρα.

«Ο καιρός είναι παράξενος για τέτοια εποχή», φώναξε ο καπετάνιος μέσα στο αυτί του Γιοριμότο. «Αναρωτιέμαι μήπως πρέπει να προσαράξουμε για λίγο μέχρι να κωπάσει ο αέρας».

«Αυτό αποκλείεται!» είπε ο Γιοριμότο κοφτά. «Κάθε ώρα που χάνεται είναι πολύτιμη».

Ο καπετάνιος τον πήρε σε ένα πιο απάνεμο σημείο, όπου μπορούσαν να μιλήσουν χωρίς να φωνάζουν. «Χθες βράδυ», του είπε, «οι δυο άνδρες που έμειναν σκοπιά ανέφεραν παράξενες κινήσεις μέσα στο νερό, και αλλόκοτα φώτα που πηγαινοέρχονταν κάτω από την καρίνα του πλοίου».

Ένα κακό προαίσθημα γαργάλησε το σβέρκο του Γιοριμότο, αλλά προσπάθησε να μην του δώσει σημασία. «Θα συνεχίσουμε την πορεία μας», είπε τελικά. «Δεν πρέπει να καθυστερήσουμε στιγμή».

«Χο!» ήταν η κοφτή απάντηση του καπετάνιου, που πήγε αμέσως να δώσει διαταγή να δέσουν καλύτερα το πανί στη θέση του.

Κατά το απόγευμα, ο άνεμος κώπασε και τα σύννεφα στη δύση αραίωσαν, έτσι που ο ήλιος φανερώθηκε σαν ένα μεγάλο ροδάκινο, δίνοντας στα νερά ένα αρρωστημένο γκριζοκόκκινο χρώμα.

Ο Γιοριμότο έβλεπε τους άνδρες να μουρμουρίζουν μεταξύ τους ανήσυχα. Όλοι οι κωπηλάτες ήταν σκληροτράχηλοι σαμουράι του άρχοντα Αόκι, αλλά ακόμα κι αυτοί φαίνονταν επηρεασμένοι από τις προλήψεις των ναυτών που ανήκαν στην τάξη των *χεϊμίν*. Κανείς από το πλήρωμα δεν είχε ταξιδέψει ποτέ τόσο βόρεια, και οι θύμησες των παλιών θρύλων φτεροκοπούσαν σαν νυχτερίδες μέσα στους διαδρόμους του μυαλού τους.

Με το πέσιμο της νύχτας, καθώς τα σύννεφα και το σκοτάδι έκαναν τη συνέχιση του ταξιδιού σχεδόν αδύνατη, ο καθένας ζάρωσε στη θέση του και προσπάθησε να κοιμηθεί όσο καλύτερα μπορούσε. Στο σανιδένιο διάδρομο ανάμεσα στους πάγκους των κωπηλατών, δυο σκοποί πηγαινοέρχονταν αργά, αλλά κατά τ'άλλα επικρατούσε μια απόλυτη ησυχία.

Ο Γιοριμότο δεν είχε καταφέρει να κοιμηθεί. Το παράξενο προαίσθημα που είχε νοιώσει εκείνο το πρωί είχε γίνει ακόμα πιο έντονο. Η κατάνα του μπακεμόνο στο πλευρό του αντανακλούσε παράξενα το φως του φαναριού της πρύμνης, και το μικρό

κόκκινο ρουμπίνι στο μάτι του σκαλιστού δράκου της λαβής φαινόταν να έχει ζωντανέψει.

Άκουσε γύρω από το πλοίο μικρούς παφλασμούς. Έσκυψε και κοίταξε από την κουπαστή, αλλά το μόνο που είδε ήταν ένα μικρό αφρισμένο μονοπάτι που είχε αφήσει πίσω του κάποιο μεγάλο ψάρι και που χάθηκε σχεδόν αμέσως από την επιφάνεια της θάλασσας.

Μια παράξενη νύστα άρχισε να βαραίνει τα βλέφαρά του. Κάθισε σταυροπόδι πάνω στο κατάστρωμα και τα μάτια του έκλεισαν. Ένα δυνατό τσίμπημα στο γοφό τον έκανε να τα ξανανοίξει. Έσκυψε περιμένοντας να βρει κάποιο ζωΰφιο, αλλά το μόνο που είδε ήταν το μάτι του δράκοντα στη λαβή της κατάνας να τον κοιτάζει με μια έκφραση που θα μπορούσε να πάρει όρκο πως έδειχνε ειρωνία.

Ένα πνιχτό βογγητό τον έκανε να σηκώσει το βλέμμα προς το κατάστρωμα. Ο ένας φρουρός δεν φαινόταν πουθενά, κι ο άλλος είχε πάρει μια παράξενη στάση κοντά στην κουπαστή και κάτι προεξείχε από την πλάτη του.

Είδε μια κίνηση στη δεξιά πλευρά του πλοίου. Ένα μικρό κατάμαυρο υγρό μάτι τον κοιτούσε με συναισθήματα άγνωστα για το ανθρώπινο γένος. Μια σχισμή κάτω από το μυτερό άμορφο ρύγχος άνοιξε φανερώνοντας σειρές από πριονωτά δόντια.

Με ένα υπερφυσικό πήδημα, το πλάσμα είχε βρεθεί στο κατάστρωμα, στάζοντας θαλασσινό νερό. Το γυμνό ασπρουλιάρικο κορμί φαινόταν από μακριά ανθρώπινο, αλλά εκεί που έπρεπε να αρχίζει ο λαιμός η ομοιότητα έπαυε. Το πλάσμα είχε το κεφάλι ενός ανθρωποφάγου καρχαρία.

Κοτζίν!

Τα βαριά πέπλα του λήθαργου έπεσαν από πάνω του, καθώς έσυρε το σπαθί του φωνάζοντας: «Κοτζίν! Μας επιτίθενται κοτζίν[13]! — Στα όπλα!»

Κατέβηκε τρέχοντας τη σκάλα που οδηγούσε προς το κύριο κατάστρωμα, ενώ γύρω από το πλοίο ασπρειδερές εφιαλτικές μορφές έκαναν την εμφάνισή τους και με μεγάλα σάλτα πηδούσαν στο κατάστρωμα.

Ενώ τα ουρλιαχτά των αγουροξυπνημένων ανδρών ξεσπούσαν γύρω του, ο Γιοριμότο έτρεξε μανιασμένα προς τους πρώτους ψαράνθρωπους. Τα πλάσματα ήταν οπλισμένα με μακριά κοντάρια, όπλα αποτελεσματικά τόσο μέσα όσο και έξω από το νερό. Ξαφνιασμένα που ένας στεριανός είχε υπερνικήσει το ξόρκι του ύπνου, άργησαν μια στιγμή να αντιδράσουν. Η κατάνα του μπακεμόνο έκοψε σαν στάχια τρία από τα κοντάρια, και την άλλη στιγμή άνοιξε και τα ασπριδερά κορμιά των κατόχων τους. Οι κοτζίν έπεσαν σπαράζοντας χωρίς να βγάλουν ήχο, ενώ ο Γιοριμότο γυρνούσε για να αντιμετωπίσει τους επόμενους.

Μέσα σε λίγα λεπτά, η μάχη γενικεύτηκε. Οι ψαράνθρωποι είχαν χάσει το πλεονέκτημα του αιφνιδιασμού, και έξω από το νερό δεν ήταν ιδιαίτερα ευκίνητοι. Ωστόσο, οι αριθμοί τους φαίνονταν να μην έχουν τελειωμό, και για κάθε έναν που έπεφτε αμίλητος πίσω στη θάλασσα, ένας ακόμα πηδούσε στο κατάστρωμα του πλοίου.

Οι σανίδες άρχισαν να γλιστρούν από το αίμα, ενώ ήδη κάτω από την καρίνα του πλοίου ακούγονταν απειλητικά χτυπήματα.

Ο Γιοριμότο δέχτηκε την ταυτόχρονη επίθεση τεσσάρων ψαράνθρωπων και αναγκάστηκε να υποχωρήσει προς το κατάρτι, όπου οι περισσότεροι

σαμουράι είχαν συγκεντρωθεί προσπαθώντας να στήσουν μια τελευταία άμυνα. Ο Γιοριμότο διέκρινε ανάμεσά τους τον παράξενο άνδρα που είχε επιβιβαστεί πριν λίγες μέρες στο πλοίο και που είχε δώσει απλά το όνομα Γκιούφου (ψαράς). Είχε αρπάξει την κατάνα ενός νεκρού σαμουράι και τη χρησιμοποιούσε με εκπληκτική ικανότητα εναντίον των ψαράνθρωπων. Ωστόσο, η γενναιότητά του δεν θα κρατούσε για πολύ ακόμα. Ο Γιοριμότο είδε με την άκρη του ματιού του έναν *κοτζίν* να ζυγιάζει το δόρυ του και μετά να το εκτοξεύει προς την απροστάτευτη πλάτη του Γκιούφου που εκείνη την ώρα αμύνονταν ενάντια σε δυο αντιπάλους.

Παρακινημένος από κάποιο περίεργο καπρίτσιο, μια και η ζωή ενός *χεϊμίν* δεν μέτραγε πολύ για έναν σαμουράι, ο Γιοριμότο άφησε για μια στιγμή τον εαυτό του αφύλακτο και τίναξε το σπαθί του. Η μύτη του έκοψε το δόρυ ακριβώς στο σημείο που η αιχμή ενωνόταν με το στέλεχος, έτσι που το μόνο που ένοιωσε ο ναύτης ήταν ένα οδυνηρό χτύπημα από το κομμένο ξύλο στην πλάτη.

Ο άνδρας γύρισε τα μάτια προς το μέρος του Γιοριμότο για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου και μετά στράφηκε πάλι προς του δυο κιτζίν για να υπερασπίσει τη ζωή του.

Η κίνηση παρά λίγο να κοστίσει ακριβά στο Γιοριμότο. Σφίγγοντας το δόρυ μέσα στα κοκκαλιάρικα φολιδωτά χέρια του, ο ένας από τους εχθρούς του όρμησε προς το μέρος του. Ο Γιοριμότο έκανε στο πλάι την τελευταία στιγμή, αλλά όχι πριν η μύτη του δόρατος του πάρει ένα κομμάτι από το κιμονό του και μια λεπτή φέτα από τον αριστερό ώμο του. Μορφάζοντας από τον πόνο, ο Γιοριμότο άλλαξε πιάσιμο στο σπαθί του και το κάρφωσε στο

δεξί μάτι του πλάσματος. Ύστερα, αρπάζοντας από τα άτονα χέρια το δόρυ, το κάρφωσε στην κοιλιά του δεύτερου αντιπάλου του, αγνοώντας τον πόνο και το αίμα που ανάβλυζε από τον ώμο του.

Για μια στιγμή κανείς αντίπαλος δεν τον απειλούσε άμεσα, κι έτσι βρήκε το χρόνο να κοιτάξει γύρω του. Η μάχη συνεχιζόταν αμφίρροπη, αλλά οι ενισχύσεις των ψαράνθρωπων συνέχιζαν να καταφθάνουν. Στην άλλη άκρη του πλοίου, ο Γιοριμότο διέκρινε τον αρχηγό τους. Ήταν ένα γιγάντιο πλάσμα που είχε το κεφάλι σφυροκέφαλου καρχαρία. Κρατούσε μια κατάνα στο κάθε χέρι, και τα παράξενα μάτια του στις δυο άκρες του τερατώδους κεφαλιού φαινόταν να βλέπουν προς όλες τις κατευθύνσεις ταυτόχρονα. Γύρω του, υπήρχε ένας μικρός σωρός από νεκρούς σαμουράι, ανάμεσα στους οποίους ξεχώριζε και τον καπετάνιο.

Ο Γιοριμότο άνοιξε δρόμο ανάμεσα στους αντιμαχόμενους, προσπαθώντας να φτάσει τον αρχηγό των κοτζίν. Μέχρι να φτάσει εκεί, είχε δεχτεί δυο ακόμα μικρές πληγές στο μηρό και στο στήθος, αλλά και το πλάσμα φαινόταν να έχει πληγωθεί άσχημα στην κνήμη από την κατάνα ενός ετοιμοθάνατου σαμουράι.

Ο Γιοριμότο τράβηξε το *γουακιζάσι* από το θηκάρι του, και βγάζοντας την πολεμική κραυγή των προγόνων του όρμησε προς το τέρας. Ο *κοτζίν* γύρισε το τερατώδες κεφάλι προς το μέρος του, και το φριχτό στόμα ανοιγόκλεισε χωρίς ήχο, σε κάτι που μπορούσε να είναι πρόκληση ή ειρωνία. Τα δυο χέρια του κινήθηκαν με αστραπιαία ταχύτητα και μπλόκαραν τα δυο σπαθιά του Γιοριμότο που την επόμενη στιγμή κατάλαβε πως είχε μπλέξει με πολύ ισχυρό αντίπαλο και έπρεπε να βάλει όλη την

τένχη του για να κρατηθεί στη ζωή. Η δεξιά πλευρά του δεν είχε πρόβλημα, γιατί η κατάνα του μπακεμόνο λες και σηκωνόταν από μόνη της για να αποκρούσει τα χτυπήματα, αλλά το αριστερό του χέρι είχε αποδυναμωθεί από την αιμορραγία και το κοντό γουκιζάσι δεν θα άντεχε για πολύ ακόμα στα φοβερά χτυπήματα.

Ο Γιοριμότο προσπάθησε να βρει κάποιο ψεγάδι στην άμυνα του φριχτού του αντιπάλου. Τα μάτια του πλάσματος έμοιαζαν να κινούνται ανεξάρτητα, ορίζοντας το καθένα το αντίστοιχο χέρι με άψογο τρόπο. Όμως, το αλλόκοτο σχήμα του κεφαλιού τα έκανε να απέχουν πολύ το ένα από το άλλο. Ίσως κάπου, ακριβώς στη μέση, το πλάσμα να είχε ένα «τυφλό» σημείο που δεν θα μπορούσε να δει καλά ή ίσως και καθόλου. Αισθανόμενος τις δυνάμεις του να τον εγκαταλείπουν, ο Γιοριμότο έκανε μια τελευταία απεγνωσμένη προσπάθεια. Σήκωσε το γουακιζάσι και το πέταξε όσο πιο επιδέξια μπορούσε προς το κεφάλι του πλάσματος. Ο ψαράνθρωπος για μια μόνο στιγμή έστρεψε την προσοχή του στην απόκρουση του όπλου. Αυτή η στιγμή ήταν αρκετή. Ουρλιάζοντας όσο πιο δυνατά μπορούσε ο Γιοριμότο όρμησε κατευθείαν επάνω στο πλάσμα, κολλώντας σχεδόν πάνω στο γλιερό ασπρειδερό του σώμα πριν κατεβάσει το σπαθί.

Ο ψαράνθρωπος γύρισε απότομα, και τα μάτια του άργησαν να εστιαστούν για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου. Αυτό του κόστισε και τη ζωή. Ενώ τα δυο σπαθιά του*κοτζίν* έσκιζαν τον αέρα πίσω από τις ωμοπλάτες του, η κατάνα του Γιοριμότο κατέβηκε ανοίγοντας το τερατώδες κρανίο στη μέση.

Το πλάσμα σωριάστηκε κεραυνοβολημένο. Τη στιγμή εκείνη, λες και κάποια μάγια είχαν σπάσει,

ένας δυνατός αέρας άρχισε να φυσάει από τα νοτιοδυτικά. «Ανοίξτε το πανί!» φώναξε ξεψυχισμένα ο Γιοριμότο. «Είναι η μόνη μας ελπίδα!»

Δυο σαμουράι και ο Γκιόφου άνοιξαν δρόμο ανάμεσα στους αποκαρδιωμένους ψαράνθρωπους και έλυσαν το πανί που αμέσως φούσκωσε από τον άνεμο. Χωρίς τον αρχηγό τους, τα πλάσματα φάνηκαν να χάνουν και τη διάθεσή τους για μάχη. Όσα ήταν ζωντανά, ξαναπήδησαν στη θάλασσα. Ακολουθούσαν το πλοίο όλη τη νύχτα, αλλά λίγο πριν ξημερώσει, ίσως γιατί είχαν κουραστεί ή ίσως γιατί είχαν βγει από τα νερά τους, εγκατέλειψαν την προσπάθεια και χάθηκαν στα βάθη του ωκεανού.

Οδηγούμενοι πια μονάχα από τον άνεμο και τα ακούραστα μπράτσα του Άντζιν, οι σαμουράι προσπάθησαν να δέσουν όσο καλύτερα γινόταν τις πληγές τους και να καταμετρήσουν τους νεκρούς τους. Αποδείχθηκε πως, εκτός από τον καπετάνιο, στη μάχη είχαν σκοτωθεί δεκαέξι σαμουράι και επτά από τους δέκα ναύτες του πληρώματος. Ο πιο βαριά τραυματισμένος ήταν ο νεαρός Ακιμίτσου, που είχε δεχτεί ένα δόρυ στην κοιλιά. Ακολουθώντας τον συνηθισμένο πρόχειρο τρόπο διάγνωσης, του έδωσαν να φάει ένα ωμό κρεμύδι. Η έντονη μυρωδιά που βγήκε σε λίγο από την πληγή, τους είπε πως το έντερο είχε κοπεί και ο Ακιμίτσου ήταν καταδικασμένος. Δυο άνδρες κάθισαν μαζί του και άρχισαν να του λένε ανέκδοτα με γκέισες και γιάκουζα[14]. Η πληγή δεν ήταν ιδιαίτερα οδυνηρή, και λίγο πριν το ξημέρωμα, ο Ακιμίτσου ξεψύχησε ήσυχα.

Ο Γιοριμότο, έχοντας δέσει τα τραύματά του, κοίταξε γύρω του προσπαθώντας να εκτιμήσει το ηθικό των ανδρών. Κανείς δεν φαινόταν να διαμαρ-

τύρεται για αυτό που είχε συμβεί, αν και όλα τα πρόσωπα ήταν συννεφιασμένα από έναν υπερφυσικό τρόμο. Από τους τρεις ναύτες που είχαν επιζήσει, οι δυο ήταν ζαρωμένοι σε μια γωνιά του καταστρώματος, σε μια κατάσταση κατατονίας, ενώ ο τρίτος, ο μυστηριώδης Γκιούφου, στεκόταν με την πλάτη στηριγμένη στο κατάρτι και με μια ανέκφραστη όψη στο πρόσωπο.

Μην έχοντας μαζί τους κάποιο Βουδιστή ιερέα ώστε να κάνει μια τελετή *σεγκάκι*[15] για τους νεκρούς, ο Γιοριμότο σκέφτηκε να παραδόσει τους νεκρούς στον Σούιτένγκου, τον Κάμι της θάλασσας, αλλά το γεγονός, πως από τους εικοσιπέντε χαμένους, οι ένδεκα δεν είχαν βρεθεί πάνω στο πλοίο, τον έβαλε σε μακάβριες ιδέες σχετικά με τις ορέξεις των ψαράνθρωπων και αποφάσισε να περιμένουν μέχρι να βγουν στην ακτή.

Στο βάθος του ορίζοντα, κάποιες αχνές κορυφογραμμές έκαναν την εμφάνισή τους. Ο Γιοριμότο διέταξε όσους άνδρες δεν είχαν σοβαρά τραύματα να μπουν στα κουπιά, και κάθισε ο ίδιος δίπλα στον πιο αδύναμο για να τον βοηθήσει με το δεξί γερό του χέρι. Ενώ οι ώρες περνούσαν απελπιστικά αργά, τα αχνά περιγράμματα των βουνών αποκάλυψαν τις χιονοσκέπαστες κορυφές τους. Τελικά, λίγο πριν ο ήλιος δύσει πίσω από τα μολυβένια σύννεφα, το πλοίο έφτασε σε μια έρημη ακτή.

Πέρασαν τη νύχτα πάνω στο πλοίο, μην τολμώντας να βγουν στην άγνωστη παραλία, και όταν χάραξε, έρριξαν τη βαριά πέτρα που τους χρησίμευε για άγκυρα σε έναν απάνεμο όρμο.

Η πρώτη τους δουλειά μόλις ασφάλισαν το πλοίο ήταν να βγουν στην ξηρά και να μαζέψουν

ξύλα που είχε ξεβράσει η θάλασσα για να κάψουν τους νεκρούς. Ο Γιοριμότο τους ζήτησε να περιμένουν μια-δυο ακόμα μέρες μέχρι να ανάψουν την πυρά, με την ελπίδα πως θα έβρισκαν σύντομα το μοναστήρι και κάποιον καλόγερο πρόθυμο να κάνει τη σωστή κηδεία, αλλά οι άνδρες που φοβόνταν τα ανήσυχα πνεύματα των νεκρών, διαμαρτυρήθηκαν και τελικά ο Γιοριμότο υποχώρησε και τους άφησε να κάνουν την τελετή, λέγοντας ο ίδιος μερικά λόγια κατάλληλα για την περίσταση.

Οι οδηγίες του βοτανολόγου για το πού βρισκόταν το μοναστήρι του Ισάι Μποζάτσου ήταν αόριστες, μια και ο ίδιος δεν το είχε ποτέ επισκεφτεί. Το μόνο σίγουρο, σύμφωνα με τα λεγόμενά του, ήταν πως ένας οδοιπόρος θα μπορούσε να το φτάσει μέσα σε δυο μέρες, ξεκινώντας από τη νότια ακτή του νησιού. Ο Γιοριμότο προσπάθησε για χιλιοστή φορά να καταπνίξει το φόβο πως όλη αυτή η ιστορία δεν ήταν τίποτε περισσότερο από ένας μύθος, και σκέφτηκε με ποιο τρόπο θα μπορούσε να φτάσει γρηγορότερα στην ενδοχώρα. Είχε μελετήσει αρχαία ιστορία και γνώριζε πως πριν από πολλούς αιώνες ο πολέμαρχος Άμπε-νο-Χισάφου είχε εγκαταστήσει στα παράλια του νησιού μια μικρή φρουρά στην προσπάθειά του να το καταλάβει. Ωστόσο, οι Εμπισού (οι βάρβαροι του Βορρά) θα πρέπει να την είχαν εξοντώσει, γιατί δεν είχε ξαναγίνει στα βιβλία λόγος γι'αυτήν και για τον επίδοξο πολέμαρχο.

Τελικά, έκρινε πως δεν υπήρχε καιρός για καθυστέρηση. Διαλέγοντας τους δέκα πιο αξιόμαχους άνδρες, πήρε το μικρό φυσικό μονοπάτι που ανέβαινε τον απότομο γκρεμό και οδηγούσε στο εσωτερικό του νησιού. Το τελευταίο πράγμα που είδε

γυρνώντας το κεφάλι πίσω, ήταν ο Γκιούφου να νεύει προς το μέρος του με ένα αμυδρό ειρωνικό χαμόγελο.

Περπατούσαν για αρκετές ώρες ανάμεσα σε ξερολιθιές και καχεκτικά δέντρα. Δεν έβρεχε πια, αλλά τα σύννεφα συνέχιζαν να σκεπάζουν βαριά τον ουρανό, κάνοντας τον Γιοριμότο να αμφιβάλλει για το αν ποτέ ο ήλιος έβλεπε αυτό το μέρος. Το κρύο που κατέβαινε από τα χιονισμένα βουνά τους περόνιαζε τα κόκκαλα, και μ' όλα τα βαριά ρούχα δεν μπορούσαν να συγκρατήσουν το χτύπημα των δοντιών τους παρά μόνο σφίγγοντας δυνατά τα σαγόνια τους.

Το μονοπάτι περνούσε μέσα σε ένα δάσος από πεύκα και έλατα, όταν ο Κονγκόρο, ένας ψηλόλιγνος μεσόκοπος σαμουράι που προχωρούσε μπροστά έκανε νόημα στην ομάδα να σταματήσει. «Μυρίζω μια ακαθόριστη οσμή», είπε κοφτά.

Την επόμενη στιγμή, αθόρυβα σαν φαντάσματα, πλάσματα πετάχτηκαν από παντού-γύρω τους και τους περικύκλωσαν. Μετά από μια στιγμή έκπληξης, ο Γιοριμότο συνειδητοποίησε πως ήταν άνθρωποι, αλλά άνθρωποι που όμοιούς τους δεν είχε ποτέ ξαναδεί.

Το δέρμα τους ήταν ροδαλό ή άσπρο και σκεπαζόταν από μια πληθώρα τριχών αδιανόητη για οποιονδήποτε Ναϊπονέζο. Απ'ό,τι φαινόταν μέσα από τα λιγοστά ρούχα που φορούσαν, το στήθος, τα μπράτσα, τα πόδια, ακόμα και οι ώμοι μερικών, ήταν καλυμμένα από πυκνό μαύρο τρίχωμα. Ακόμα και οι νεαρότεροι είχαν στο πρόσωπο μουστάκια και γένια που ένας σεβάσμιος Ναϊπονέζος μόνο μετά από πολλές δεκαετίες επίμονης προσπάθειας

θα μπορούσε να καλλιεργήσει. Στα χέρια τους κρατούσαν πρωτόγονα πέτρινα και ξύλινα όπλα που δεν θα αποτελούσαν σοβαρό κίνδυνο για έναν πολεμιστή αν ο αριθμός τους δεν ξεπερνούσε κατά πολύ αυτόν των ανδρών του Γιοριμότο.

Οι πιο θερμόαιμοι σαμουράι ετοιμάστηκαν να τραβήξουν τα σπαθιά τους, αλλά ο Γιοριμότο, βλέποντας πως οι παράξενοι άνθρωποι έδειχναν περισσότερο περιέργεια παρά εχθρότητα, τους διέταξε με μια κοφτή εντολή να τα κρατήσουν στα θηκάρια τους.

Ο πιο μεγαλόσωμος από τους βάρβαρους, ένας σωστός γίγαντας που περνούσε τον Γιοριμότο τουλάχιστον δυο κεφάλια, προχώρησε μπροστά και μίλησε σε μια παράξενη γλώσσα με καθαρά σύμφωνα και πολλά φωνήεντα. Από τα νοήματα και την έκφρασή του, φαινόταν πως ήθελε να τον ακολουθήσουν. Ο Γιοριμότο, έχοντας την ελπίδα πως θα μπορούσαν με κάποιο τρόπο να του αποκαλύψουν την ακριβή τοποθεσία του μοναστηριού, έκανε νόημα στους άνδρες του να υπακούσουν.

Μισή ώρα περπάτημα τους έφερε σε ένα παράξενο χωριό. Οι καλύβες του ήταν καμωμένες με έναν τρόπο πρωτόγνωρο για τους σαμουράι, με σκεπές φτιαγμένες από άχυρο και πηλό που έφταναν σχεδόν μέχρι το έδαφος. Γυναίκες, γέροι και μικρά παιδιά παρακολουθούσαν την ομάδα των ανδρών να επιστρέφει, και σκυλιά ενός παράξενου τύπου, που φαίνονατν να είναι τα μοναδικά κατοικίδια ζώα του χωριού, γαύγιζαν απορημένα και εκνευρισμένα καθώς μύριζαν τους ξένους. Στην αρχή, ο Γιοριμότο νόμισε με έκπληξη πως οι παράξενες γυναίκες των Εμπισού είχαν κι αυτές πυκνά μουστάκια

όπως οι άντρες τους, αλλά όταν πέρασε κοντά από δύο, που φαίνονταν να είναι μάνα και κόρη, κατάλαβε πως πρόκειτο για ένα παράξενο τατουάζ γύρω από τα χείλη, λες κι οι γυναίκες ήθελαν να μιμηθούν την έντονη τριχοφυΐα των ανδρών.

Οι κυνηγοί, με επικεφαλής των γίγαντα που απ'ότι είχαν καταλάβει λεγόταν Στράμπο, οδήγησαν τους σαμουράι μέσα στη μεγαλύτερη καλύβα. Εκεί, πάνω σε ένα στρώμα από πλεγμένα καλάμια, τους περίμενε ένας αιωνόβιος γέροντας. Παρ'όλο που στο ρυτιδιασμένο κρανίο του απέμεναν μονάχα μερικές λευκές τρίχες, τα πυκνά γένια του σκέπαζαν ολόκληρο το σώμα σαν ένα περίεργο ρούχο. Δίπλα του, στεκόταν έναν μεσόκοπος άνδρας, που είχε ριγμένο επάνω του το τομάρι μιας αρκούδας κι από μια ζώνη γύρω του κρέμονταν ένα σωρό απίθανα πράγματα, όπως φτερά, μουμιοποιημένα πόδια ζώων και περίεργα φυτά.

«Καθίστε ξένοι», είπε ο γέροντας και οι σαμουράι με έκπληξη κατάλαβαν πως μιλούσε τη γλώσσα τους, αν και με μια πολύ περίεργη προφορά.

Ο Γιοριμότο κοίταξε για μια στιγμή γύρω του και μετά, με ένα κοφτό νεύμα του κεφαλιού, έκανε στους υπόλοιπους νόημα να καθίσουν. Η ανατροφή του, αλλά και οι περιστάσεις, ανάγκασαν τον Γιοριμότο να χρησιμοποιήσει τον πιο ευγενικό του τρόπο.

«Σεβάσμιε γέροντα, είσαι ο αρχηγός των Εμπισού;»

Ο γέρος έσεισε αργά το κεφάλι. «Αποκαλούμε τους εαυτούς μας Αϊνού[16], που στη γλώσσα μας σημαίνει «άνθρωποι». Για μας, νεαρέ πολεμιστή, οι βάρβαροι είστε εσείς».

Βλέποντας πόσο είχε πειραχτεί από τα λόγια

του ο Γιοριμότο και οι άλλοι σαμουράι, ο γέρος συνέχισε: «Κάποτε, όλα τα νησιά στα οποία κατοικεί η φυλή σας ανήκαν σε μας, και ο λαός μας ύψωνε μεγάλα μνημεία προς τα άστρα. Το πνεύμα της αρκούδας ήταν τότε ισχυρό, κι εμείς ζούσαμε εν ειρήνη με τη φύση. Έπειτα, ήρθαν οι προπάτορές σας από τη μεγάλη ήπειρο στα δυτικά. Ήταν αμέτρητοι κι εμείς είχαμε αρχίσει να παρακμάζουμε. Μας πολέμησαν, μας κυνήγησαν και μας έσφαξαν. Σ'αυτό το νησί που τους περισσότερους μήνες βασιλεύει ο χειμώνας, έχουμε βρει το τελευταίο μας καταφύγιο».

Ο γέρος κοίταξε τον Γιοριμότο με τα διαπεραστικά κόκκινα μάτια του. «Νόμιζες πως πάντα ζούσαμε εδώ; Πρέπει να ξέρεις, νεαρέ πολεμιστή, πως ούτε τα νησιά που τώρα αποκαλείς πατρίδα σου είναι ο αληθινός τόπος της καταγωγής μας. Η παράδοσή μας λέει ότι ο λαός μας έχει ερθει από πολύ μακριά, από κάποια παραδεισένια νησιά ενός πελάγους που το φωτίζει πάντα ο ήλιος».

Ο Γιοριμότο αποφάσισε να κάνει πως δεν άκουσε τις προσβολές του γέροντα και ήρθε αμέσως στο θέμα που τον απασχολούσε: «Σεβάσμιε γέροντα, γνωρίζεις εδώ κοντά κάποιο μοναστήρι όπου μένουν άνθρωποι σαν κι εμάς;»

Ο γέρος ένευσε. «Όταν ήμουν ακόμα νέος, ο ηγούμενος του μοναστηριού με δίδαξε τη γλώσσα σας. Από τότε, σπάνια την έχω χρησιμοποιήσει, αν κι από ό,τι βλέπεις δεν την ξέχασα. Γιατί ζητάς το μοναστήρι;»

«Η κόρη του άρχοντά μου είναι βαριά άρρωστη. Ελπίζουμε να βρούμε τη γιατρειά της σε αυτό το ναό».

Τα μάτια του γέρου Αϊνού φάνηκαν να διαβάζουν την ψυχή του. Για λίγη ώρα έμεινε αμίλητος, ακούγοντας και τον άνδρα με το τομάρι της αρκούδας που κάτι του ψιθύριζε επίμονα στο αυτί, κάνοντας συχνά χειρονομίες προς το μέρος των πολεμιστών.

«Το μονοπάτι για το μοναστήρι περνά από μέρη απαγορευμένα για τους ξένους», είπε τελικά. «Μια παράκαμψη θα σου κόστιζε τουλάχιστον μιας μέρας δρόμο. Μπορώ να δώσω άδεια μόνο σε έναν από εσάς να περάσει το απαγορευμένο μονοπάτι. Η απόφαση είναι δική σου».

Ο Γιοριμότο δεν χρειάστηκε να σκεφτεί πολύ. Μια μέρα, ακόμα και μια ώρα καθυστέρηση, μπορεί να ήταν μοιραία για την Κίκου. «Είμαι ο *χαταμότο* του άρχοντα Αόκι», είπε, προσπαθώντας να κάνει σταθερή τη φωνή του που έτρεμε από αγωνία. «Αν κάποιος πρόκειται να πάει, αυτός θα είμαι εγώ».

Ο γέρος ένευσε αργά. «Οι σύντροφοί σου θα σε περιμένουν εδώ. Εσύ, μπορείς να ακολουθήσεις τον Άριτο, τον Μεσολαβητή».

Ο άνδρας με το τομάρι της αρκούδας του έκανε νόημα να τον ακολουθήσει. Οι άνδρες του Γιοριμότο πήγαν να διαμαρτυρηθούν, αλλά εκείνος τους σταμάτησε. «Είναι ένα μοναστήρι όπως πολλά της πατρίδας μας. Δεν πρόκειται να κινδυνέψω. Παρ'όλα αυτά, αν δεν έχω γυρίσει μέχρι αύριο το βράδυ, φύγετε όπως μπορείτε από το χωριό και συνεχίστε μόνοι σας την αναζήτηση». Ύστερα, σηκώθηκε, και ακολούθησε τον Άριτο έξω από την καλύβα.

Το μονοπάτι βγήκε από το χωριό και άρχισε να ανεβαίνει ελικοειδώς μια πλαγιά. Το τοπίο άλλαξε και τα δέντρα αραίωσαν, καθώς το χώμα έδινε τη θέση του σε χέρσο βράχο. Στα δεξιά του μονοπα-

τιού, σε μια προεξοχή της πλαγιάς πού κατέληγε σε έναν απότομο γκρεμό, ήταν κτισμένο ένα παράξενο κτίριο που θα μπορούσε να είναι ναός. Το μπροστινό του μέρος το αποτελούσαν κορμοί δέντρων, λειασμένοι και τοποθετημένοι σε κοντινά διαστήματα ο ένας από τον άλλο, ενώ το υπόλοιπο οίκημα ήταν πλινθόκτιστο. Γυρίζοντας το κεφάλι προς τα εκεί, ο Γιοριμότο διέκρινε μια γυναίκα καθισμένη στην είσοδο να κρατά στο πλούσιο λευκό στήθος της ένα μαυριδερό τριχωτό πλάσμα που θα μπορούσε να είναι ένα από τα μωρά της παράξενης φυλής, αλλά που σίγουρα έμοιαζε πολύ με μικρό αρκουδάκι.

Βλέποντας πού έπεφτε το βλέμμα του, ο Άριτο μπήκε μπροστά του και άρχισε να φωνάζει στην περίεργη γλώσσα του, σείοντας μια κολοκύθα που κουδούνιζε από κάποια χαλίκια ή σπόρια που περιείχε. Μην θέλοντας να δημιουργήσει ζήτημα, ο Γιοριμότο έστρεψε πάλι τα μάτια του μπροστά και συνέχισε σαν να μην είχε συμβεί τίποτα.

Λίγο πριν μεσημεριάσει, το μονοπάτι πήρε μια απότομη στροφή και μπροστά τους φανερώθηκε ένα *τζιίν*, ένας μεγάλος βουδιστικός ναός. Παρά την εμφανή ηλικία του ξύλου και της πέτρας, ο Γιοριμότο απόρησε για το πως ένα τέτοιο μεγαλόπρεπο κτίριο είχε κτιστεί σε μια τόσο άγρια και απόμακρη περιοχή. Κοντά στην είσοδο του ναού, ο Άριτο φάνηκε απρόθυμος να προχωρήσει άλλο, και απλά έδειξε με σοβαρότητα το ναό, μένοντας ακίνητος. Ο Γιοριμότο ένευσε και συνέχισε μόνος του.

Στάθηκε μπροστά στην ξύλινη πύλη, φθαρμένη από τους αέρηδες, τις βροχές και τα χιόνια πολλών αιώνων. Δεξιά κι αριστερά, *δυοσίσι*[17] στέκονταν πιστοί φρουροί, με τα πέτρινα κορμιά τους καμωμένα με τόση τέχνη, που φαίνονταν έτοιμα να ορμήσουν. Κάνοντας μια υπόκλιση σεβασμού προς το μέρος τους, ο Γιοριμότο χτύπησε ένα μικρό ξύλινο σήμαντρο δίπλα στην πύλη.

Πέρασαν αρκετά λεπτά χωρίς να ακουστεί κανείς θόρυβος από το εσωτερικό, ενώ η βροχή συνεχώς δυνάμωνε. Τελικά, αργά βήματα πάνω σε χαλίκι έδειξαν πως κάποιος πλησίαζε.

Η πύλη μισάνοιξε, και ένα ξυρισμένο κεφάλι βγήκε έξω. Ο εξηντάρης καλόγερος κοίταξε για μια στιγμή με απορία τον Γιοριμότο και μετά μίλησε με ψυχραιμη φωνή: «Τί ζητάς στα μέρη μας, πολεμιστή;»

«Θέλω να δω τον *σότζο*[18]», απάντησε ο Γιοριμότο.

«*Οσότζο* είναι αυτή τη στιγμή απασχολημένος, αλλά αν θέλεις μπορείς να περάσεις και να τον περιμένεις».

Ο Γιοριμότο πέρασε μέσα από την πύλη και βρέθηκε σε ένα περιποιημένο κήπο ακριβώς μπροστά στο ναό. *Οσόριο*[19] τον οδήγησε σε μια αίθουσα στο ισόγειο της παγόδας και του έδειξε έναν ξύλινο πάγκο όπου μπορούσε να καθίσει. Στο μεταξύ, εκείνος πήρε μια σκούπα και άρχισε να ασχολείται με την καθαριότητα του δωμάτιου.

Η ώρα περνούσε και ο Γιοριτόμο άρχισε να εκνευρίζεται. Ήξερε πως μέσα σε ένα βουδιστικό μοναστήρι η ζωή ακολουθούσε το δικό της ρυθμό, αλλά η κατάσταση δεν του πρόσφερε την πολυτέλεια ούτε ενός λεπτού.

«Θα αργήσει πολύ ακόμα *οσότζο*;» ρώτησε τελικά.

Ο καλόγερος τον κοίταξε με ανέκφραστο πρόσωπο. «Ποιος ξέρει πόση ώρα απαιτεί η αυτοσυ-

γκέντρωση της αγιότητάς του;»

Έξω φρενών, ο Γιοριμότο τράβηξε το σπαθί του και το ακούμπησε στο λαιμό του καλόγερου. «Είμαι συνήθως σεβαστικός απέναντι στους άγιους πατέρες, αλλά αυτή τη στιγμή πάνω από κάθε σεβασμό προέχει η ζωή της...» Σταμάτησε τη φράση του στη μέση. «Πήγαινέ με αμέσως στον ''σότζο'' σου».

«Γνωρίζεις την μεταθανάτια τιμωρία όσων απειλούν και βλάπτουν ιερωμένους;»

«Είμαι πρόθυμος να την υποστώ», είπε ο Γιοριμότο.

Ο καλόγερος ένευσε βαθιά. «Μερικές φορές, ο δρόμος του Ζεν απαιτεί όχι μόνο αδράνεια αλλά και δράση. Εγώ είμαι οσότζο του μοναστηριού».

Ο Γιοριτόμο άνοιξε ο στόμα του για να πει κάτι, αλλά έχασε τα λόγια του.

«Ησύχασε και έλα να πιεις μαζί μου ένα φλυτζάνι τσάι», του είπε καλόκαρδα ο ηγούμενος. «Πολλά πράγματα απαιτούν φρόνηση και περισυλλογή, άλλα όμως λύνονται μόνο με τη δράση».

Ο ηγούμενος, που λεγόταν Σοζέν, άκουσε με προσοχή τη διήγηση του Γιοριτόμο. Όταν ολοκλήρωσε, του είπε:

«Θα σου έδινα ευχαρίστως ένα από τα μαργαριτάρια που μου ζητάς, αλλά κάτι τέτοιο δεν εξαρτάται από εμένα. Πριν ξεκινήσει για τους ανώτερους κόσμους, ο Ισάι Μποζάτσου έκλεισε τη συλλογή του σε ένα άδυτο, στο κέντρο του μοναστηριού. Όποιος επιθυμεί να αποκτήσει ένα από αυτά θα πρέπει να περάσει από μια δοκιμασία που είναι ξεχωριστή για τον καθένα».

«Τί δοκιμασίες είναι αυτές;»

«Όπως σου είπα, δεν τις γνωρίζω, κι έτσι, ακόμα

κι αν το ήθελα, δεν θα μπορούσα να σε βοηθήσω».

«Δεν έχει σημασία! Όποια κι αν είναι η δοκιμασία, θα την περάσω!»

«Τότε, ας μην χάνουμε άλλο χρόνο», είπε ο ηγούμενος χαμογελώντας αχνά.

Βγήκαν από τον κυρίως ναό και ο ηγούμενος τον οδήγησε μέσα από μια σειρά στενά δωμάτια και διαδρόμους. Ο Γιοριμότο κοιτούσε γύρω του, αλλά πουθενά δεν μπορούσε να δει άλλον καλόγερο εκτός από τον καλοστεκούμενο εξηντάρη που τον οδηγούσε. Τελικά, σταμάτησαν μπροστά σε μια βαριά κλειστή πόρτα.

«Από εδώ και πέρα, θα πρέπει να συνεχίσεις μόνος σου», του είπε ο Σοζέν. «Θα σε παρακαλούσα επίσης να αφήσεις τα όπλα σου απέξω. Σε διαβεβαιώνω πως δεν πρόκειται να σου χρησιμέψουν σε τίποτα».

Πολύ διστακτικά και απρόθυμα, ο Γιοριμότο έβγαλε το ντάι-σο από το ζωνάρι του και απίθωσε τα δυο σπαθιά όρθια δίπλα στην πόρτα. Ύστερα, την άνοιξε και μπήκε.

Μια μακριά σκάλα κατέβαινε στα έγκατα της γης. Ήταν ελικοειδής, κι έτσι δεν μπορούσε να δει τί υπήρχε στο τέρμα της. Το μόνο που φαινόταν ήταν μια έντονη κόκκινη λάμψη που φώτιζε τα σκαλιά. Μια ζέστη που γινόταν όλο και πιο έντονη καθώς προχωρούσε, τον χτυπούσε στο πρόσωπο.

Η σκάλα κατέληγε σε ένα μικρό δωμάτιο. Στη μέση του δωματίου, υπήρχε ένα μικρό χτιστό βάθρο που στο κέντρο ήταν ανοιχτό. Η ζέστη και η λάμψη προερχόταν από αυτό το άνοιγμα. Ο Γιοριτόμο ανέβηκε τα δυο σκαλιά του βάθρου και, παρά την ζέστη που είχε γίνει σχεδόν αφόρητη, κοίταξε στο εσωτερικό του.

Το εσωτερικό του βάθρου ήταν γεμάτο από μια περίεργη, ημιδιάφανη λάβα, που έμοιαζε με μέλι. Σε βάθος μιας περίπου πιθαμής, στον πάτο της παράξενης κοιλότητας, αστραποβολούσαν με κόκκινες ανταύγειες μια χούφτα μεγάλα μαργαριτάρια.

Ο Γιοριτόμο ξεροκατάπιε. Κοίταξε γύρω του. Δεν υπήρχε τίποτα που να μπορεί να χρησιμοποιήσει για να βγάλει ένα από τα ολόγιομα μικρά φεγγάρια μέσα από τη λάβα. Είχε σχεδόν φτάσει στο τέλος της αποστολής του, και τώρα βρισκόταν μπροστά σε αδιέξοδο.

Ξήλωσε ένα κομμάτι από το κιμονό του και το ακούμπησε δοκιμαστικά στην επιφάνεια της λάβας. Το ύφασμα πήρε φωτιά και λαμπάδιασε σαν στεγνό πουρνάρι. Ο Γιοριμότο πέταξε το αποκαΐδι μακριά.

Στο μυαλό του ήρθε η εικόνα της Κίκου. Πρώτα την είδε χαμογελαστή, με λυμένα μαλλιά, να ασκείται μαζί του. Μύρισε ξανά το άρωμά της. Κράτησε πάλι το κορμί της στα μπράτσα του. Μετά την είδε όπως έπρεπε να είναι εκείνη τη στιγμή, ένα βήμα από τα πρόθυρα του θανάτου.

Τράβηξε πίσω το μανίκι.

Έσφιξε τα δόντια.

Μια φωνή μέσα του του έλεγε: «Ένας πολεμιστής χωρίς χέρι δεν είναι πια πολεμιστής. Είναι ένας ανάπηρος που όλοι τον κοροϊδεύουν και τον περιφρονούν!»

Και μια άλλη: «Καμιά γυναίκα δεν αξίζει όσο η ακεραιότητα του πολεμιστή».

Και μια τρίτη: «Κανένας όρκος αφοσίωσης δεν αξίζει όσο η ακεραιότητα του πολεμιστή».

Βγάζοντας μια άγρια κραυγή, βούτηξε το χέρι του μέσα στη λάβα.

Ο πόνος ήταν αβάσταχτος. Κάθε ανακλαστικό και ένστικτο του έλεγε να τραβήξει το χέρι του πίσω. Με μια υπεράνθρωπη προσπάθεια, το κράτησε μέσα και άρχισε να ψαχουλεύει.

Τα μαργαριτάρια λες κι είχαν δική τους ζωή ξεγλιστρούσαν επιτήδεια μέσα από τα δάχτυλά του.

Από το χέρι του, μέχρι τον αγκώνα, δεν είχε μείνει τίποτα παρά καρβουνιασμένη σάρκα πάνω σε ένα ξερό κόκκαλο. Εκείνος, όμως, συνέχιζε να το σέρνει στο βυθό της κοιλότητας. Ο πόνος είχε γίνει ένα με τη ζωή του. Ήταν σαν να υπήρχε από πάντα και να πρόκειτο να συνεχιστεί αιώνια.

Οι νεκροί ιστοί ένοιωσαν κάτι. Πιάνοντας με το αριστερό του χέρι το δεξί του μπράτσο, τράβηξε το καρβουνισμένο του χέρι στην επιφάνεια.

Μέσα στη μαυρισμένη σάρκα γυάλιζε μια μικρή λάμψη φωτός.

Σφίγγοντας το μαργαριτάρι στο αριστερό του χέρι, πίεσε τον εαυτό του να ανέβει τα σκαλιά, ενώ σε κάθε βήμα νόμιζε πως θα λιποθυμούσε. Οι φωνές μέσα του είχαν αλλάξει σκοπό:

«Χρησιμοποίησε το μαργαριτάρι για σένα».

«Είναι η μόνη σου ευκαιρία».

Αρνήθηκε να τις ακούσει. Είχε στα χέρια του τη σωτηρία της αγαπημένης του και είχε εκτελέσει το καθήκον για το οποίο ο άρχοντάς του τον είχε στείλει μέχρι εκεί. Άνοιξε την πόρτα στο κεφαλόσκαλο και σχεδόν έπεσε πάνω στον Σοζέν.

«Βλέπω πως τα κατάφερες», του είπε ήρεμα ο ηγούμενος. «Μα, γιατί κρατάς το δεξί σου χέρι σαν κουλαμένο;»

Ο Γιοριμότο πήγε να του απαντήσει με μια βαριά έκφραση, αλλά εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησε πως ο αφόρητος πόνος τον είχε αφήσει. Το βλέμμα

του έπεσε φοβισμένα στο χέρι του.

Ήταν ακέραιο, όπως και πριν.

Ανοιγόκλεισε διστακτικά τα δάχτυλα, μην τολμώντας να πιστέψει στα μάτια του.

Ο *σότζο* του άγγιξε τον ώμο. «Πέρασες τη δοκιμασία του Ισάι Μποζάτσου. Το μαργαριτάρι είναι δικό σου για να το χρησιμοποιήσεις όπως νομίζεις».

«Σ'ευχαριστώ, άγιε πατέρα», είπε ο Γιοριτόμο, χωρίς ακόμα να έχει καταλάβει εντελώς τί είχε συμβεί.

«Θα ήθελα να σε φιλοξενήσω για λίγο, αλλά νομίζω πως ο χρόνος που σου μένει δεν είναι πολύς».

«Πράγματι, έτσι είναι», είπε ο Γιοριτόμο, που σηκώνοντας τα σπαθιά του κατευθυνόταν ήδη προς την έξοδο.

Έξω από την πύλη, ο *σότζο* τον συνόδευσε λίγα βήματα στο μονοπάτι. «Πρόσεχε το δρόμο της επιστροφής», είπε στον σαμουράι. «Και μη χάνεις ούτε λεπτό».

«Ήδη βλέπω τον περίεργο φίλο μου να με περιμένει στη στροφή του μονοπατιού. Ευχαριστώ και πάλι για όλα».

Γύρισε να αποχαιρετήσει τον καλόγερο, αλλά είδε πίσω του μονάχα μια κλειστή πύλη.

Απορημένος από τη μυστηριώδη και κάπως αγενή εξαφάνιση του καλόγερου, ο Γιοριτόμο άρχισε να τρέχει γοργά στο μονοπάτι. Λίγα βήματα πιο πέρα σταμάτησε και ξανακοίταξε πίσω του.

Να ήταν δυνατόν;

Αποκλείεται.

Βάζοντας κάθε τόσο το χέρι στο ζωνάρι του για

να βεβαιωθεί πως το μαργαριτάρι ήταν ακόμα εκεί, πλησίασε το σαμάνο των Αϊνού. Εκείνος του είπε κάποια λόγια στην άγνωστη γλώσσα του, δείχνοντας προς τη μεριά του μοναστηριού, και μετά του έκανε νόημα να τον ακολουθήσει προς το χωρίο.

Μετά από τις ατέλειωτες μέρες έντασης, ο Γιοριμότο άφησε επιτέλους τον εαυτό του να χαλαρώσει, κι έτσι κοκκάλωσε όταν άκουσε ένα παράξενο σφύριγμα και είδε τον Αϊνού μπροστά του να βγάζει ένα πνιχτό βογγητό και να σωριάζεται στο λασπωμένο χώμα. Από τον κρόταφό του, προεξείχαν τέσσερις μεταλλικές αιχμές ενός σούρικεν[20]. Την επόμενη στιγμή, το σπαθί του βρισκόταν γυμνωμένο στο χέρι του. Με την ίδια κίνηση, είχε στρέψει το κεφάλι προς τη μεριά απ'όπου υπολόγιζε πως είχε έρθει το θανατερό μεταλλικό αστέρι. Σε μια προσεξοχή της πλαγιάς, λίγα μέτρα μακριά του, είδε τον Γκιούφου να του χαμογελάει σκληρά. «Το αστέρι αυτό θα μπορούσε να είναι καρφωμένο στο δικό σου κρανίο, Ναγκόσι-σαν», είπε στον Γιοριμότο. «Εσείς οι *Μπιούκ*[21] νομίζετε πως οι *Ετά*[22] δεν έχουν κανέναν κώδικα τιμής, αλλά σε βεβαιώνω πως εγώ τουλάχιστον ακολουθώ πάντα το νόμο της παγκόσμιας ισορροπίας. Μέσα στο πλοίο, μου έσωσες τη ζωή. Το νήμα της ζωής σου ήταν στα χέρια μου κι εγώ δεν το έκοψα. Η ισορροπία αποκαταστάθηκε. Και τώρα, υπερασπίσου τη ζωή σου!»

Ο Τάκα έδωσε ένα εκπληκτικό σάλτο, στριφογυρίζοντας στον αέρα. Πριν ακόμα προσγειωθεί, είχε τραβήξει μέσα από τα ρούχα του δυο *σάι*[23]. Ο Γιοριμότο πισωπάτησε μερικά βήματα, καθώς ο νίντζα βρέθηκε σχεδόν δίπλα του.

«*Τασάι* είναι τα αγαπημένα μου όπλα, Ναγκόσι-σαν», είπε. «Χρειάστηκε πολλή αυτοσυγκράτηση

για να μην τα βγάλω την ώρα της μάχης με τους κο-
τζίν!»

«Γιατί με ακολούθησες μέχρι εδώ;» ρώτησε ο Γιοριμότο, κρατώντας την κατάνα σε στάση άμυνας. «Ποιος θέλει το χαμό μου;».

«Το επάγγελμά μου δεν μου επιτρέπει να αποκαλύπτω τέτοια μυστικά», είπε ο Τάκα. «Μπορείς να θεωρείς τιμή σου πως ο εργοδότης μου βρίσκεται πολύ ψηλά στην κοινωνία». Χωρίς άλλα λόγια, ο νίντζα επιτέθηκε.

Τα *σάι* στα χέρια ενός αληθινού γνώστη της χρήσης τους, ήταν ένα τρομερό όπλο. Οι αγκυλωτές προεξοχές της λαβής τους σταματούσαν με τον έναν ή τον άλλο τρόπο κάθε επίθεση του Γιοριμότο, ο οποίος κατάλαβε πως είχε μπροστά του όχι έναν απλό νίντζα, αλλά έναν *τσουνίν* ένα ανώτερο στέλεχος της αλλόκοτης ιεραρχίας τους.

Η κατάνα του μπακεμόνο φαινόταν να τσιρίζει κάθε φορά που τα θανάσιμα χτυπήματά της μπλοκάρονταν από τα κοντά σουβλιά. Στα επόμενα τρία λεπτά, ο Γιοριμότο είχε κινδυνέψει δυο φορές να χάσει το σπαθί μέσα από τα χέρια του, από τα επιδέξια στριψίματα των αγκυλών και είχε δεχτεί ένα μικρό τρύπημα στον αριστερό γοφό. Ένοιωσε ένα κάψιμο στον ώμο του, και κατάλαβε πως η πληγή του είχε ξανανοίξει.

Πισωπάτησε προς την άκρη του μονοπατιού. Του φάνηκε πως είδε ένα άνοιγμα χαμηλά στην άμυνα του νίντζα και χτύπησε με την κατάνα στο σημείο που ο μηρός ενώνεται με τη λεκάνη. Την τελευταία στιγμή, το ένα *σάι* γράπωσε την λεπίδα και την κατέβασε μέχρι το έδαφος, ενώ το άλλο τινάχτηκε προς το μάτι του Γιοριμότο. Εκείνος έστριψε το κεφάλι την τελευταία στιγμή στο πλάι, και το μυτερό

σουβλί πέρασε ακριβώς ξυστά στο πρόσωπό του.

Βλέποντας το σώμα του αντιπάλου του για μια στιγμή ανοιχτό, ο Γιοριμότο έκανε το μόνο πράγμα που είχε περιθώριο να κάνει. Σηκώνοντας κάθετα το πόδι του, βύθισε το χοντρό του τσόκαρο στην κοιλιά του νίτζα. Η εξουδετέρωση του σπαθιού από τη μια, και η απόπειρα ενός θανάσιμου χτυπήματος από την άλλη, είχαν αφήσει τον Τάκα σε μια ασταθή θέση. Έχασε την ισορροπία του και, λεπτοκαμωμένος καθώς ήταν, τινάχτηκε δυο μέτρα πίσω και χτύπησε πάνω σ'έναν ξεραμένο κορμό στην άκρη του μονοπατιού. Ο Γιοριμότο έπιασε το σπαθί σφιχτά και ετοιμάστηκε να αμυνθεί και πάλι, αλλά με έκπληξη είδε τα χέρια του νίντζα να ανοίγουν άτονα και να αφήνουν τα *σάι* να πέσουν. Ένα μικρό ρυάκι αίματος κύλισε από τα χείλη του. Ο Γιοριμότο διέκρινε ένα μικρό εξόγκωμα πάνω στο στομάχι του. Ύστερα, ο νίντζα έπεσε στα γόνατα, και ο Γιοριμότο μπόρεσε να δει το ματωμένο σπασμένο κλαδί που προεξείχε από τον κορμό, περιμένοντας υπομονετικά σ'εκείνη τη γωνιά του μονοπατιού ποιος ξέρει πόσα χρόνια, για να χαρίσει το θάνατο σε έναν τρομερό πολεμιστή.

«Αυτό που δεν μπόρεσε να κάνει ένα μαγικό σπαθί, το έκανε ένα νεκρό κλαρί», είπε πνιχτά ο Τάκα με ένα πικρό χαμόγελο. «Φαίνεται πως το κάρμα σου ήταν πιο ισχυρό από το δικό μου και κανείς δεν μπορεί να ξεφύγει από το κάρμα του».

Ένας σπασμός πόνου του παραμόρφωσε τα χαρακτηριστικά. «Έχασα, Ναγκόσι-σαν. Μπορείς να μου δώσεις έναν αξιοπρεπή θάνατο».

Στην Ναϊπόν σπάνια κανείς έδινε ή ζητούσε έλεος. Η παράκληση του Τάκα φάνηκε απόλυτα λογική στον Γιοριμότο. Με ένα τελευταίο νεύμα εκτίμησης

προς τον αντίπαλο, του κάρφωσε την κατάνα στην καρδιά: Ο Τάκα συσπάστηκε για μια φορά και μετά τα σχιστά του μάτια αναποδογύρισαν, φανερώνοντας το ασπράδι τους. Τρεκλίζοντας από την αιμορραγία και την εξάντληση, ο Γιοριμότο έσυρε τα βήματά του προς το χωριό των Αϊνού.

Ο Γιοριμότο ήταν απρόθυμος να δεχτεί τα περίεργα βάλσαμα των Αϊνού, ειδικά όταν είδε τον τρόπο που οι γυναίκες τα παρασκεύαζαν, μασώντας βοτάνια και φτύνοντάς τα μέσα σε πλατιά φύλλα. Ο γέρο-προεστός, όμως, τον διαβεβαίωσε για την αποτελεσματικότητά τους και τελικά αποδέχτηκε τα καταπλάσματα. Εκείνο το οποίο δεν μπορούσε να δεχτεί, ήταν να μείνει έστω και μια ώρα ακόμα στο Έζο. Διέταξε τους υπόλοιπους σαμουράι να του φτιάξουν ένα πρόχειρο φορείο, και αφού ευχαρίστησε βραχνά τους Αϊνού, έδωσε εντολή να ξεκινήσουν για το πλοίο.

«Είθε το πνεύμα της αρκούδας να σε προστατεύει πάντα, νεαρέ πολεμιστή», του είπε ο προεστός. «Και να θυμάσαι πως ο δικός σας πολιτισμός δεν είναι ο μόνος που υπάρχει».

«Θα το έχω υπ᾽όψη μου», είπε ο Γιοριμότο. «Πες μου, όμως, κάτι τελευταίο. Πόσοι καλόγεροι ζουν στο μοναστήρι;»

«Ο τελευταίος — αυτός που μ᾽έμαθε να μιλάω τη γλώσσα σας — πέθανε πριν από σαράντα καλοκαίρια», είπε ο Αϊνού και έδωσε εντολή στους κυνηγούς που κρατούσαν το φορείο με τον Γιοριμότο να ξεκινήσουν.

Ένας άνεμος που έφερνε από το βορρά την παγωνιά του χιονιού, φούσκωσε το πανί του πλοίου

καθώς άφηνε το Έζο πίσω του. Όλοι οι άνδρες, εκτός από τον Γιοριμότο που ψηνόταν στον πυρετό, ήταν στα κουπιά, ώστε να αυξήσουν ακόμα περισσότερο την ταχύτητα του πλοίου. Η επιτυχία της αποστολής τους έδινε καινούρια δύναμη στα μπράτσα.

Το δεύτερο βράδυ, μέσα σε ένα παραλήρημα, ο Γιοριμότο νόμισε πως είδε δυο γιγάντιους *φουτζίν*[24] να πετούν μαζί με τον άνεμο δίπλα στο πλοίο, ταράζοντας τα νερά με τα τεράστια ραβδιά τους και διώχνοντας μακριά κάποια ασπριδερά σχήματα που έπλεαν στον αφρό. Μια άλλη στιγμή, του φάνηκε πως είδε το γαλήνιο πρόσωπο του Σοζέν να του χαμογελάει από την πλώρη. Το ξημέρωμα τον βρήκε λουσμένο στον ιδρώτα, αλλά ο πυρετός τον είχε αφήσει.

Η φρουρά που είχε αφήσει στο ψαροχώρι ο άρχοντας Αόκι τους περίμενε υπομονετικά όλες τις μέρες της απουσίας τους. Ο Γιοριμότο και τέσσερις ακόμα σαμουράι της συνοδείας του ανέβηκαν στα άλογα και άρχισαν να καλπάζουν προς το κάστρο του *ντάιμιο*. Το χέρι του Γιοριμότο βρισκόταν συνεχώς μέσα στο ζωνάρι του και πασπάτευε το μικρό πολύτιμο θησαυρό. Έφτασαν τελικά, αφού άλλαξαν τα μισοπεθαμένα άλογα δυο φορές στο δρόμο. Ο Γιοριμότο ανέβηκε τρέχοντας τα σκαλιά, και έρριξε το μαργαριτάρι στη χούφτα του βοτανολόγου που εκείνη την ώρα έβγαινε από το δωμάτιο της Κίκου.

«Δεν ξέρω αν πρόφτασες», του είπε θλιμμένα. «Νομίζω πως πριν λίγη ώρα έπαψε να αναπνέει».

«Τι περιμένεις, λοιπόν;» φώναξε ο Γιοριμότο, νοιώθοντας την ελπίδα του να μετατρέπεται σε φόβο και αγωνία. Ο βοτανολόγος έβγαλε από το

δισάκι του ένα μικρό γουδί από νεφρίτη και άρχισε να κοπανίζει το μικρό θησαυρό, ανακατεύοντάς τον με σταγόνες από περίεγα μπουκαλάκια. Ύστερα, ξαναχώθηκε βιαστικά στο δωμάτιο, κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

Ο άρχοντας Αόκι, που είχε μάθει για την επιστροφή των ανδρών του, ήρθε βιαστικός και χλωμιασμένος έξω από την πόρτα.

«Δεν λάθεψα που σε έκανα *χαταμότο*», είπε στον Γιοριμότο. «Σου αξίζουν ακόμα μεγαλύτερες τιμές».

Ο Γιοριμότο έκανε μια απλή υπόκλιση χωρίς να μιλήσει. Η σκέψη του εκείνη τη στιγμή ήταν κοντά στην Κίκου.

Η ώρα περνούσε απελπιστικά αργά. Τελικά, η πόρτα άνοιξε και ο καλόγερος βοτανολόγος βγήκε με μια κουρασμένη έκφραση γαλήνης στο πρόσωπό του. «Το δηλητήριο εξουδετερώθηκε μέσα στο κορμί της. Κοιμάται ήσυχα».

Κανείς από τους άνδρες δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μια ιαχή χαράς. Ο μόνος που φαινόταν θλιμμένος ήταν ο Γιοριμότο.

«Αόκι-σάμα», είπε στον *ντάιμγιο*, θα ήθελα να σου μιλήσω ιδιαιτέρως».

«Ασφαλώς!» είπε ο Αόκι, μην μπορώντας να κρύψει τη χαρά του.

Πήγαν κάπως παράμερα και ο Γιοριμότο είπε με σκυμμένο κεφάλι: «Άρχοντα, ζητώ την άδειά σου να κάνω *σεπούκου*[25]».

Ο Αόκι τον κοίταξε έκπληκτος. «Ναγκόσι Γιοριμότο, τρελάθηκες; Γύρισες από ένα μέρος που λίγοι έχουν επισκεφτεί και ακόμα λιγότεροι έχουν ζήσει για να το περιγράψουν, φέρνοντας πίσω τη

σωτηρία της κόρης μου, και τώρα μου λες πως θέλεις να αυτοκτονήσεις;»

«Είναι η μόνη έντιμη λύση για το δίλημμα που με βασανίζει, κύριέ μου», είπε ο Γιοριμότο βραχνά.

«Και ποιο είναι αυτό το δίλημμα;»

«Σε ικετεύω ταπεινά να μη μου ζητήσεις να στο περιγράψω. Θεώρησε την άδεια που θα μου δώσεις σαν τη δικαιωματική ανταμοιβή μου».

«Συννεφιάζεις απροσδόκητα τον καθαρό ουρανό της καρδιάς μου», είπε ο Αόκι. «Ωστόσο, αν θεωρείς πως δεν μπορείς να κάνεις αλλιώς... Σε καμιά περίπτωση δεν θα σου το επέτρεπα, αν όμως το θέτεις σαν μορφή ανταμοιβής για την υπηρεσία που μου πρόσφερες...»

«Έτσι το θέτω, κύριέ μου».

«Σου δίνω την άδεια», είπε ο Αόκι με έναν βαθύ αναστεναγμό.

Ο Γιοριμότο έκανε μια βαθιά υπόκλιση και αποσύρθηκε.

Η επόμενη μέρα ήταν ηλιόλουστη, και τα πουλιά κελαϊδούσαν στα δέντρα του κήπου. Σε μια απόμερη μεριά, συνοδευόμενος από τρεις έμπιστους φίλους, ο Γιοριμότο έφτασε, έτοιμος για την τελευταία ιεροτελεστία της ζωής του.

Ήταν ντυμένος στα λευκά, το χρώμα της αγνότητας αλλά και του θανάτου. Ανέβηκε ήρεμα στην ειδική εξέδρα που είχε ετοιμαστεί γι'αυτό το σκοπό, ακολουθούμενος από τον εξάδελφό του τον Σανετόμο, που είχε αναλάβει βοηθός του στην τελετή.

Γονάτισε πάνω στο ειδικό χαλί που ήταν στρωμένο στην εξέδρα γι'αυτό το σκοπό, και έμεινε για λίγο ακίνητος, ακούγοντας τα πουλιά και το θρόι-

σμα των φύλλων. Όλο του το είναι επαναστατούσε σε αυτή την πράξη, αλλά ο Δρόμος του Πολεμιστή σε τέτοιες περιστάσεις δεν είχε παρακαμπτήρια μονοπάτια. Ο θάνατος ήταν ο μόνος τρόπος για να μην ατιμάσει τον άρχοντά του, άρα και τον εαυτό του.

Ακούμπισε το σπαθί του μπακεμόνο μπροστά του, αφού πρώτα το έφερε σεβαστικά στο μέτωπο και τα χείλη του. Έδωσε εντολή να το δώσουν στο μικρότερο αδελφό του μετά το θάνατό του. Ύστερα, ευχαρίστησε τους συντρόφους του που τον συνόδευαν σε αυτό το θλιβερό καθήκον και ετοιμάστηκε.

Τράβηξε το γουακιζάσι από το ζωνάρι του, κι αφού το γύμνωσε, το τύλιξε σε μια κόλλα καθαρό λευκό χαρτί. Ο Σανετόμο στεκόταν με το σπαθί σηκωμένο, έτοιμος να του κόψει το κεφάλι στο παραμικρό δείγμα πόνου, έτσι ώστε ο θάνατός του να είναι όσο το δυνατόν πιο αξιοπρεπής.

Παίρνοντας μια βαθιά ανάσα, έπιασε τη λαβή του γουακιζάσι και με τα δυο χέρια και έστρεψε την τυλιγμένη αιχμή προς την κοιλιά του. Ένα πικρό χαμόγελο χαράχτηκε στα χείλη του. Ποτέ δεν περίμενε πως θα έκανε *σεπούκου* εξαιτίας του έρωτά του για μια γυναίκα.

Έκλεισε τα μάτια.

«Σταμάτα!»

Τα μάτια άνοιξαν πάλι και είδε τον άρχοντα Αόκι να τρέχει προς το μέρος του. Ξοπίσω του, μέσα σε ένα ανοιχτό φορείο που κουβαλούσαν δυο άνδρες, ακολουθούσε η Κίκου, χλωμή και αδύναμη, αλλά υγιής.

Ο Αόκι πλησίασε την εξέδρα και πήρε ευγενικά το κοντό σπαθί από τα χέρια του Γιοριμότο. «Η κόρη μου μόλις σήμερα το πρωί βρήκε τις αισθήσεις της. Μιλήσαμε για σένα. Μου εξήγησε γιατί θέλεις να κάνεις *σεπούκου*».

«Τότε, κύριέ μου, σε παρακαλώ να με αφήσεις να τελειώσω αυτό που ξεκίνησα», είπε κάπως εκνευρισμένα ο Γιοριμότο. Τα λόγια του, όμως, δεν αντιπροσώπευαν και τα συναισθήματά του. Ένα βλέμμα στα μάτια της Κίκου του είχαν διώξει κάθε διάθεση για αυτοκτονία.

Ο άρχοντας Αόκι γέλασε τρανταχτά. «Αν θέλεις να πεθάνεις εξαιτίας του γάμου της Κίκου, σε πληροφορώ πως δεν πρόκειται να γίνει. Ο ανεψιός του Μιγιόσι έμπλεξε προχθες βράδυ σε ένα παιχνίδι ζαριών. Αρπάχτηκε με τους συμπαίχτες του, και το πρωί τον βρήκαν σφαγμένο και πεταγμένο σε ένα χαντάκι. Χωρίς γαμπρό, η υπόσχεσή μου δεν έχει κανένα αντίκρυσμα και ο γάμος ακυρώνεται... ή, μάλλον, θα γίνει με άλλο γαμπρό».

Ο Γιοριμότο δεν πίστευε στ' αυτιά του και ανοιγόκλεινε τα μάτια του, πιστεύοντας πως όλα αυτά είναι μια τελευταία παραίσθηση λίγο πριν ξεψυχίσει.

Το στιβαρό χέρι του άρχοντα Αόκι τον έπιασε και τον σήκωσε όρθιο. «Θα είναι τιμή μου να αποκτήσω έναν γιο σαν κι εσένα», είπε.

«Και δική μου τιμή, κύριέ μου», ψέλισε ο Γιοριμότο.

Έτσι, ο Γιοριμότο αντί για το θάνατο βρήκε μια καινούρια ζωή δίπλα στην Κίκου και από απλός σαμουράι έγινε *κοσιγκούμι*[26] του άρχοντα Αόκι. Μια μέρα, ίσως έμελλε να φτάσει ακόμα πιο ψηλά.

Όσο για τον άρχοντα Κούντο, αυτός χάρηκε τόσο πολύ όταν έμαθε πως το συνοικέσιο με τους Μι-

γιόσι είχε αποτύχει, ώστε έπαθε συγκοπή και πέθανε.

1. Ένα είδος λόγχης, της οποίας η αιχμή είναι πλατιά και μακριά σαν σπαθί.
2. Ένα σύντομο δεκαεπτασύλλαβο ποιήμα, η κύρια μορφή ποίησης στη Ναϊπόν.
3. Η τέχνη της χημείας ή αλχημείας. Σπάνια ήταν γνωστή έξω από την κάστα των νίντζα που με τη χρήση της κατασκεύαζαν δηλητήρια αλλά και εκρηκτικά.
4. Ένας από τους κυριότερους Κάμι (θεούς) της Ναϊπόν, άρχοντας της καταιγίδας και του κάτω κόσμου και ταυτόχρονα ένα είδος Ηρακλή με πολλούς μύθους για τα κατορθώματά του. Αδελφή του είναι η Αματεράσου, η κυρά του ήλιου και του ουρανού.
5. Το νοτιότερο μεγάλο νησί της Ναϊπόν. Οι θρύλοι λένε πως ο ήρωας Τζίμου-τένο ξεκίνησε από εκεί για να καταλάβει ολόκληρη τη Ναϊπόν. Σύμφωνα με την ιστορία, εκεί προσάραξαν και οι πρώτοι Ευρωπαίοι, το 1542.
6. Το καθήκον ή η ηθική υποχρέωση.
7. Ένα είδος μαγγαλιού που το χρησιμοποιούσαν στα δωμάτια για ζεστασιά αλλά και για διάφορες άλλες χρήσεις.
8. Το βορειότερο νησί της Ναϊπόν, το σημερινό Χοκάιντο. Το κλίμα του θυμίζει την βόρεια Ευρώπη. Την εποχή του Γιοριμότο ήταν ανεξάρτητο και καταφύγιο των Αϊνού (βλ. συνέχεια), ληστών, νίντζα και ερημιτών.
9. Μια βουδιστική θεότητα. Στην ουσία, ένας Βούδας (φωτισμένος) που καθυστερεί εσκεμμένα την είσοδό του στη Νιρβάνα για να βοηθήσει την ανθρωπότητα.
10. Το έμβλημα του κάθε άρχοντα, κάτι σαν τον ευρωπαϊκό θυρεό. Για τον άρχοντα Άοκι, ένα χρυσό άνθος λωτού (βλ. Η Κατάνα του Μπακεμόνο, Ιστορίες Ε.Φ. Νο24).

11. Ένα ασημένιο νόμισμα, αρκετό για να αγοράσει ένα κόκου, δηλαδή αρκετό ρύζι για να τραφεί ένας άνθρωπος για ένα χρόνο.
12. Οι Χεϊμίν, δηλαδή ο κοινός λαός που περιλάμβανε αγρότες, έμπορους και τεχνίτες, τουλάχιστον για την τάξη των πολεμιστών, είχαν μονάχα ένα παρατσούκλι και όχι αληθινό πλήρες όνομα.
13. Ανθρωποειδή όντα του θρύλου με κεφάλια ψαριών, συνήθως καρχαριών. Οι πιο ήπιες φυλές λέγεται πως εμπορεύονταν τους θησαυρούς της θάλασσας σε αντάλλαγμα για πολύτιμο μέταλλο, αλλά οι πιο πολεμοχαρείς επιτίθονταν στους ανθρώπους για να το πάρουν με τη βία.
14. Στην κυριολεξία «παίκτης». Η «μαφία» της Ναϊπόν, με έλεγχο πάνω σε τυχερά παιχνίδια, πορνεία αλλά και κάθε οργανωμένο έγκλημα.
15. Η βουδιστική επικήδεια τελετή για τους νεκρούς. Αν γινόταν, εξασφάλιζε πως το πνεύμα του νεκρού δεν θα γύριζε πίσω σανγκόριο (φάντασμα) για να βασανίσει τους ζωντανούς.
16. Μια ράτσα ανθρώπων με έντονα τα χαρακτηριστικά της λευκής φυλής, μερικές χιλιάδες από την οποία επιζούν μέχρι και σήμερα στην Ιαπωνία. Αρχαιολογικές ενδείξεις αποδεικνύουν πως ζούσαν σε όλα τα νησιά της Ιαπωνίας πριν τον ερχομό των Γιαπωνέζων, αλλά μετά από διωγμούς και σφαγές οι επιζήσαντες αποσύρθηκαν στο Έζο (Χοκάιντο). Πολλοί ισχυρίζονται πως είναι αρχαίοι Μουανοί ή Άτλαντες και κάποιοι πως πρόκειται για πρωτο-Έλληνες, αφού η περίεργη γραφή τους μοιάζει με την αρχαϊκή ελληνική.
17. Μεγάλα σκυλιά-λιοντάρια, που σαν αγάλματα προστατεύουν τους βουδιστικούς ναούς.
18. Ο ηγούμενος ενός βουδιστικού μοναστηριού ή ναού.
19. Ένας κοινός Βουδιστής ιερέας.
20. Τα γνωστά θανατερά μεταλλικά αστέρια που οι νίντζα χρησιμοποιούν σαν εκήβολα όπλα.

21. Η στρατιωτική αριστοκρατία της Ναϊπόν. Κυρίως οι σαμουράι και τζισαμουράι.

22. Οι «απλησίαστοι». Η κατώτερη κάστα της Ναϊπόν, δηλαδή οι σφαγείς, οι νεκροθάφτες αλλά και όποιος είναι έξω από την κοινωνία, όπως οι κλέφτες, οι νίντζα ή οι κοινοί ηθοποιοί.

23. Μια σφήνα ή κοντό ξίφος με αγκύλες στη λαβή. Σε επιδέξια χέρια μπορεί να αφοπλίσει έναν αντίπαλο ή να του σπάσει το όπλο.

24. Θεότητες των ανέμων. Στην πλάτη τους κουβαλούν ασκιά με τους αέρηδες και μερικές φορές διάκεινται φιλικά απέναντι στους ναυτικούς.

25. Το γνωστό χαρακίρι, η τελετουργική αυτοκτονία του πολεμιστή. Η ύστατη λύση μπροστά σε κάποια άλυτο ηθικό δίλημμα.

26. Τα πιο έμπιστα άτομα για έναν πολέμαρχο. Κάποιος συμβουλάτορας, ιερέας, μάγος ή ικανός πολεμιστής. Κατέχουν μια θέση πάνω ακόμα και από τον χαταμότο.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΚΡΟΣ

του Κωνσταντίνου Ρωμοσιού

*Κάποια αθώα ηλεκτρονικά παιχνίδια παύουν να είναι «αθώα» και... «παιχνίδια», όταν φωλιάζουν μέσα τους μικροϋπολογιστές έκτης γενιάς. Σε τέτοια φανταστικά επίπεδα η ηλεκτρονική πληροφορία αυτοοργανώνεται με απροσδόκητες συνέπειες. Αυτό τουλάχιστον υποστηρίζει στο ακόλουθο συναρπαστικό διήγημα ο Κωνσταντίνος Ρωμοσιός, γεννημένος το 1962 στη Λάρισσα, δικηγόρος σήμερα αλλά και συγγραφέας πολυάριθμων βραβευμένων διηγημάτων καθώς και τριών μυθιστορημάτων «ελληνοκεντρικής» φαντασίας: το **Φεγγαρογέννητο, Ποιος θρηνεί τον Άδωνη, Συμβαίνει τη Νύχτα**.*

Ακόμη από το 1992, ο Κωνσταντίνος Ρωμοσιός, ίδρυσε την «Αθηναϊκή Λέσχη Φίλων του Σταρ-Τρεκ», πραγματοποιώντας ένα παιδικό του όνειρο, η οποία εκδίδει και ανάλογο «φανζίν»: TREK NEWS. Το διήγημα που ακολουθεί σηματοδοτεί την πρώτη εμφάνιση του Κωνσταντίνου Ρωμοσιού στην Ανθολογία Επιστημονικής Φαντασίας της ΩΡΟΡΑ.

Μ.Β.

«Λοιπόν πώς σου φαίνεται;»

Ο άλλος έρριξε μια καχύποπτη ματιά πρώτα στον άντρα που τον είχε ρωτήσει και μετά στο μηχάνημα.

«Και είπες πως έδωσες δυο εκατομμύρια γι' αυτό το πράγμα;»

Ο ενθουσιασμός του πρώτου μετριάστηκε. Δεν του άρεσε και πολύ ο τρόπος που ο φίλος του πρόφερε την τελευταία του φράση.

«Ναι, γιατί;»

Ο άλλος σήκωσε αμήχανα τους ώμους του, σε μια κίνηση που σήμαινε κάτι σαν «δεν ξέρω ακόμα» ή «δεν είμαι έτοιμος να σου πω». Ύστερα είχε πιάσει και την αδιόρατη δυσαρέσκεια με την οποία ο φίλος του είχε αντιδράσει στην προηγούμενη κουβέντα του. Γι' αυτό έκρινε σκόπιμο να μην δώσει λεκτική απάντηση αλλά αντί γι' αυτήν προτίμησε να πλησιάσει στο μηχάνημα για μια πιο λεπτομερή εξέταση.

Παρ' όλα αυτά και από κοντά τίποτα δεν άλλαξε την αρχική του εντύπωση. Το αξίας δυο εκατομμυρίων αντικείμενο δεν ήταν τίποτα άλλο από ένας κύβος, μάλλον κράμα πλαστικού και μετάλλου, που κατέληγε σε μια τετράγωνη, επίπεδη οθόνη, που

κάλυπτε ολόκληρη την μια πλευρά του.

Κοίταξε λοξά τον συνομιλητή του με την ίδια πάντα καχυποψία στο βλέμμα του.

«Μα... μα είναι μια απλή τηλεόραση», είπε τελικά.

Τα μάτια του άλλου έλαμψαν θριαμβευτικά. Φάνηκε σαν να ήταν η φράση που περίμενε. Προχώρησε προς τον φίλο του και τον χτύπησε μεγαλόκαρδα στον ώμο, σαν δάσκαλος που ενθαρρύνει τον μαθητή του να συνεχίσει και να μην επηρεαστεί από το λάθος που μόλις έκανε.

«Πέτρο φιλαράκο, μόλις την έπαθες. Δεν είναι μια απλή τηλεόραση επ' ουδενί. Μπορεί να μοιάζει βέβαια με μια απλή τηλεόραση αλλά» — και τόνισε το *αλλά* σαν να ήταν κάτι εξαιρετικά σημαντικό, σαν να ήταν το κλειδί που χώριζε την ιστορία σε προατομική και μεταπυρηνική εποχή — «αλλά», συνέχισε, «είναι η τελευταία λέξη της ηλεκτρονικής τεχνολογίας».

Σταμάτησε λίγο για να δει τι εντύπωση είχαν κάνει τα όσα είχε πει στον φίλο του. Όμως εκείνος έμοιαζε να τα 'χει χαμένα.

«Δεν καταλαβαίνω», είπε σαστισμένος.

«Θα καταλάβεις, μην ανησυχείς. Είναι πολύ απλό».

Γύρισε στο μηχάνημα και πέρασε στοργικά, με μια εκδήλωση μυστικής λατρείας, το χέρι του πάνω από τη μουντή επιφάνειά του.

«Αυτό είναι το ΑΚΡΟΣ», είπε με φωνή που πάλλόταν από πάθος και συγκίνηση σε μια προσπάθεια μίμησης των εκφωνητών των παλιών επικών ταινιών της Τουέντι Σέντσιουρι Φοξ. Το ΑΚΡΟΣ είναι η τελευταία λέξη που έχει πει η επιστήμη στο χώρο των ηλεκτρονικών παιχνιδιών».

Τώρα πια η έκπληξη του Πέτρου είχε γίνει θάλασσα που πήγαινε να τον πνίξει.

«Τι είπες;» ρώτησε σε μια προσπάθεια να επιβεβαιώσει το απίστευτο του πετάγματος δυο εκατομμυρίων δραχμών στην αγορά ενός ηλεκτρονικού παιχνιδιού.

«Ναι, ναι καλά άκουσες. Ηλεκτρονικό παιχνίδι. Σαν εκείνα που παίζαμε πιτσιρίκια, τα UFO όπως τα λέγανε τότε, τα θυμάσαι; Είχα φάει μια περιουσία σ' αυτά τότε».

«Και βέβαια τα θυμάμαι. Είχα φάει κι εγώ ώρες και χρήμα πάνω τους. Αλλά εσύ ρε Δημήτρη το 'χες παρακάνει. Είχες όντως χάσει μια περιουσία τότε. Ακόμα και αργότερα, όταν όλοι μας τα 'χαμε πια βαρεθεί, εσύ συνέχιζες, και μεταξύ μας ποτέ δεν πίστευα ότι θα σου περνούσε η τρέλλα... αλλά να δώσεις πάλι και δυο εκατομμύρια, είναι πολλά λεφτά...».

Σταμάτησε απότομα σαν να θυμήθηκε κάτι.

«Αλήθεια η γυναίκα σου τι λέει για όλα αυτά;»

Ο Δημήτρης χαμογέλασε πονηρά.

«Δεν το ξέρει», είπε. «Πιστεύει πως είναι κάποιο κομπιούτερ της εταιρείας μου, που το έφερα σπίτι για να βγάζω πιο εύκολα τις υπερωρίες. Αν μάθαινε πως έδωσα τόσα λεφτά για κάποιο παιχνίδι θα με σκότωνε. Ξέρεις τώρα πώς σκέφτονται οι γυναίκες. Δεν πολυκαταλαβαίνουν από τέτοια».

«Για να πω την αλήθεια κι εγώ δεν κατάλαβα ποτέ τι ακριβώς βρίσκεις στα ηλεκτρονικά παιχνίδια».

Ο άλλος άναψε τσιγάρο. Δεν ήταν και πολύ σίγουρος αν θα μπορούσε να του εξηγήσει.

Έκανε μια μικρή βόλτα μέχρι το παράθυρο και ξαναγύρισε. Σκεφτόταν τον κατάλληλο τρόπο για

να του εξηγήσει, τη σωστή φόρμουλα για να τον μυήσει στα απαγορευμένα μυστικά του. Όμως τα παράτησε. Τί να του εξηγούσε; Αυτά είναι πράγματα φτιαγμένα να τα νοιώθεις, όχι να τ' αναλύεις.

«Το ΑΚΡΟΣ δεν είναι σαν τ' άλλα παιχνίδια», περιορίστηκε να πει τελικά.

«Γιατί», τον ρώτησε ο Πέτρος, «τι παραπάνω έχει από τα υπόλοιπα;»

Μάλιστα. Αυτή ήταν ερώτηση.

Η χαμένη του αισιοδοξία ξαναγύριζε γρήγορα.

Στάθηκε πάνω από το μηχάνημά του.

«Το ΑΚΡΟΣ είναι το πρώτο μιας σειράς αντίστοιχων παιχνιδιών», είπε με στόμφο. «Η αντιπροσωπεία μόλις το έφερε από την Ιαπωνία. Και αν σου φάνηκε ακριβό σε πληροφορώ πως τα δυο εκατομμύρια δεν είναι τίποτα μπροστά στην τιμή που θα πουλιέται σε μερικούς μήνες, μόλις ο κόσμος καταλάβει την αξία του και ανέβει η ζήτησή του. Το ΑΚΡΟΣ είναι η επανάσταση, η μεγαλύτερη επανάσταση που έγινε ποτέ στον τομέα της ψυχαγωγίας. Ανοίγει νέους ορίζοντες για το αύριο. Αποτελείται από δυο κομμάτια. Το ένα είναι αυτή η τηλεόραση που βλέπεις. Τρισδιάστατη και ψηφιακή. Με το που θα την ανοίξεις το ΑΚΡΟΣ θα πάρει σάρκα και οστά. Μέσα της υπάρχει ένα κομπιούτερ έκτης γενιάς. Αυτό ρυθμίζει τα πάντα».

Έσβησε τη γόπα του τσιγάρου του σ' ένα σταχτοδοχείο δίπλα του. Ύστερα τράβηξε μια καρέκλα μπροστά στην οθόνη.

«Κάτσε», είπε στον φίλο του.

Ο Πέτρος κάθησε.

«Είναι κάπως άβολα», είπε.

«Το ξέρω. Είναι δική μου επιλογή αυτή η καρέκλα. Έχω επίτηδες διαλέξει κάθισμα με τραχιά επι-

φάνεια ώστε να μην ναρκώνεσαι, ώστε να αναγκάζεσαι να είσαι σε εγρήγορση την καθε στιγμή».

«Δεν καταλαβαίνω... γιατί όλα αυτά;»

«Γιατί θα πολεμήσεις».

«Τι;»

Ο Δημήτρης του έγνεψε καθησυχαστικά.

«Μη φοβάσαι», είπε. «Περίμενε να σβήσω τα φώτα του σπιτιού για να φτιάξω ατμόσφαιρα».

Έσβησε τα φώτα και ξαναγύρισε. Σχεδόν απόλυτο σκοτάδι τους είχε τυλίξει. Ψηλαφώντας περισσότερο παρά βλέποντας, γύρισε έναν διακόπτη του καντράν στο ΟΝ.

Αμέσως η οθόνη φωτίστηκε.

Αστέρια φάνηκαν στο στερέωμα. Χιλιάδες, αμέτρητα αστέρια. Και ένας γαλαξίας, και ένας δεύτερος. Και νεφελώματα, και λευκοί νάνοι, και πάλσαρς, και σούπερ - νόβα, και κομήτες να διασχίζουν το αρχέγονο χάος με τις μακρόσυρτες, καυτές τους ουρές, και... και...

Ταυτόχρονα μια στεγνή, μεταλλική φωνή γέμισε τα μεγάφωνα της τηλεόρασης.

«Διάστημα. Τα τελικά σύνορα».

Η οπτική της οθόνης κατέβηκε σ' έναν αστεροειδή, που σύντομα την κάλυψε όλη.

«ΑΚΡΟΣ. Ένας οχυρωμένος αστεροειδής. Ένα πολεμικό άστρο. Η ύστατη άμυνα της φυλής μας. Οι άλλοι είναι κάπου εκεί έξω, στο αδυσώπητο άγνωστο, και περιμένουν. Οι άλλοι, οι μυστηριώδεις Βόλο, η πιο αιμοχαρής ράτσα του γαλαξία, περιμένουν και ετοιμάζονται. Θα επιτεθούν. Και θα είναι αμείλικτοι. Οι Βόλο δεν αφήνουν ζωντανούς, δεν παίρνουν αιχμαλώτους. Μόνο στάχτες και ερείπια αφήνουν στο διάβα τους. Και συ είσαι εδώ, απένα-

ντί τους, με τους 280 μαχητές του ΑΚΡΟΣ, εκπρόσωπος και υπερασπιστής μιας φυλής ευγενικής και περήφανης, που ο πολιτισμός και η ίδια η ύπαρξή της, τώρα πια βρίσκονται στα χέρια σου ή καλύτερα στη δύναμη των πολυβόλων σου και στην αυτοθυσία των μαχητών του ΑΚΡΟΣ. Καλή τύχη. Γήινε».

Η φωνή σταμάτησε, και η εικόνα ακινητοποιήθηκε.

Ο Πέτρος κοίταξε τον φίλο του.

«Πολύ καλό», είπε

Ο άλλος συμφώνησε.

«Ελπίζω να κατάλαβες τι γίνεται. Έχεις την διοίκηση 280 μαχητών και πρέπει πάνω στον ΑΚΡΟΣ, να δώσεις την μάχη ενάντια στους Βόλο, μια μάχη που πρέπει να κερδίσεις αλλά που σίγουρα θα χάσεις».

«Γιατί;»

«Δεν υπάρχει γιατί. Ο κομπιούτερ του παιγνιδιού έχει δώσει μια παραπάνω δυνατότητα νίκης στους Βόλο. Έτσι πάντα χάνεις. Απλώς στα χέρια σου είναι να παρατείνεις την μάχη και συνάμα την αγωνία σου. Μπορείς να αναβάλλεις συνεχώς για αργότερα την ήττα, αλλά ποτέ δεν θα νικήσεις».

Ο άντρας φάνηκε εντυπωσιασμένος.

«Και τί πρέπει να κάνω για να παίξω;»

«Τίποτα. Εσύ δεν κάνεις τίποτα».

Στο λιγοστό φως της οθόνης μπόρεσε εύκολα να διακρίνει τη μάσκα απορίας που είχε δημιουργηθεί στο πρόσωπο του άλλου. Γι' αυτό βιάστηκε να εξηγήσει περισσότερα.

«Σου είχα πει λίγο πριν ότι το ΑΚΡΟΣ αποτελείται από δυο κομμάτια και το ένα, σου εξήγησα, ότι είναι η τηλεόραση. Το άλλο όμως είναι αυτό που κάνει το παιγνίδι ένα μικρό θαύμα της ηλεκτρονικής. Και είναι αυτό εδώ το αντικείμενο», είπε, ενώ παράλληλα έβγαζε από τη θήκη του το περί ου ο λόγος.

Ο Πέτρος το περιεργάστηκε όσο καλύτερα μπορούσε.

Ήταν ένα ζευγάρι ακουστικά ενωμένα μεταξύ τους όπως ακριβώς τα ακουστικά του γουόκμαν, και με τέτοιο τρόπο ώστε περνώντας τα στο κεφάλι να εφάπτονται των αυτιών. Από τα ακουστικά ξεκινούσε ένα καλώδιο με ελεύθερη την μια του άκρη.

Ο Δημήτρης πήρε την ελεύθερη άκρη του και την συνέδεσε στην αντίστοιχη υποδοχή της τηλεόρασης.

«Αυτός είναι ο ‘‘διαβιβαστής θέλησης’’», είπε με στόμφο.

«Ο ποιος;»

«Ο ‘‘διαβιβαστής θέλησης’’. Σου είπα νωρίτερα ότι εσύ δεν θα κάνεις τίποτα. Θα φοράς μόνο αυτά τα ακουστικά. Όλα θα τα κάνει ο ηλεκτρονικός υπολογιστής του παιχνιδιού. Είναι πολύ εξελιγμένος, έκτης γενιάς κομπιούτερ. Αυτός ρυθμίζει το παιχνίδι. Αυτός δίνει τα σχέδια επίθεσης και άμυνας που κάθε φορά είναι και διαφορετικά. Απ' ότι διαπίστωσα από χθες που τον αγόρασα και απ' ότι λέει και το πρόσπέκτους, υπάρχουν περίπου απεριόριστες δυνατότητες άμυνας και επίθεσης. Και αυτό συμβαίνει διότι κάθε ένας από τους 280 μαχητές είναι σχεδόν μια αυτόνομη μονάδα μάχης. Ο κομπιούτερ του παρέχει την δυνατότητα να πάρει εφτακόσιες πενήντα διαφορετικές αποφάσεις κίνησης και ενέργειας το δευτερόλεπτο. Το φαντάζεσαι; Έχεις στα χέρια σου ένα μικρό σύμπαν και εσύ δεν είσαι απλά ο σκηνοθέτης της ιστορίας, είσαι κάτι σαν Θεός γι' αυτούς εκεί μέσα. Η μοίρα

τους είναι στα χέρια σου».

«Και ποιο σενάριο μάχης εφαρμόζεται κάθε φορά;»

Ο Δημήτρης χαμογέλασε. Τα μάτια του έλαμπαν ενθουσιασμένα.

«Δεν υπάρχει σενάριο. Το εκάστοτε σενάριο είναι πολύ ρευστό. Εξαρτάται από το τι έχεις στο μυαλό σου εκείνη τη συγκεκριμένη στιγμή και από το πώς θα σκεφτεί και θα ενεργήσει ο κάθε μαχητής σου. Εσύ απλώς δώσε τους μέσω του "διαβιβαστή θέλησης", τη θέληση να νικήσουν κι αυτοί, οι πιο πιστοί στρατιώτες που γνώρισε ποτέ η ιστορία, θα κάνουν τα πάντα για να το πετύχουν».

Άναψε και δεύτερο τσιγάρο.

«Είσαι έτοιμος να περάσουμε στη δεύτερη φάση του παιχνιδιού;»

Ο παίχτης έγνεψε καταφατικά. Φόρεσε τα ακουστικά του και περίμενε. Ο άλλος πάτησε το κουμπί με την ένδειξη 2.

Η εικόνα στην οθόνη της τηλεόρασης άλλαξε. Και προς μεγάλη έκπληξη του Πέτρου αυτό που αντίκρυσε δεν ήταν οι συνηθισμένες ψηφιακές φιγούρες των ηλεκτρονικών παιχνιδιών, αλλά φυσιογνωμίες απολύτως ανθρώπινες, σαν η τηλεόραση να έπαιζε κάποια συνηθισμένη ταινία και όχι το ντεκόρ ενός VIDEO GAME.

Ήταν η συνηθισμένη κίνηση σε μια διαστημική βάση. Δεν διέφερε σε τίποτα από την εισαγωγή μιας ταινίας επιστημονικής φαντασίας. Κόσμος πηγαινοερχόταν μεταφέροντας συρόμενα καρότσια με διάφορα υλικά, άλλοι πάλι διέσχιζαν διαδρόμους ή κάθονταν στα γραφεία των δωματίων τους ή φόρτιζαν τα όπλα τους στις θέσεις μάχης.

Παρατήρησε ανάμεσα στην κίνηση των μηχανι-

κών και στον θόρυβο των μηχανών που ετοιμάζονταν, και μερικές γυναίκες.

«Δεν περίμενα να υπάρχουν και γυναίκες», είπε.

«Φυσικά και υπάρχουν», πρόσθεσε ο Δημήτρης. «Είναι δώδεκα όλες κι όλες, διασκορπισμένες σ' όλες τις μονάδες του ΑΚΡΟΣ. Γίνεται καλύτερα πιστευτό έτσι».

Θόρυβος ακουγόταν. Το βουητό μιας βάσης που ετοιμαζόταν. Σκόρπιες ομιλίες. "Μιλάνε κιόλας", σκέφτηκε ο Πέτρος. Μπορούσε να πιάσει λέξεις εδώ κι εκεί. Ελληνικές λέξεις. "Αυτόματη μεταγλώτιση", σκέφτηκε. "Πολύ καλό μηχάνημα". Είχε αρχίσει ν' αναθεωρεί την άποψή του για τα δυο εκατομμύρια του κόστους. Προσπάθησε να συγκεντρώσει την προσοχή του για ν' ακούσει περισσότερα και καλύτερα.

Τον διέκοψε ο φίλος του.

«Να, για παράδειγμα, πρόσεχε εκείνην εκεί στον διάδρομο Ζ», είπε. «Φοβερό κομμάτι, ε».

Την πρόσεξε.

«Κάνε ζουμ πάνω της», συνέχιζε ο άλλος.

Κοίταξε αμήχανα το καντράν ελέγχου.

«Να, αυτό εδώ το κουμπί», είπε ο Δημήτρης, δείχνοντάς του ταυτόχρονα τα όργανα. «Μπορείς να κάνεις ότι θέλεις μ' αυτά. Είναι χίλιες φορές καλύτερα από βίντεο. Μπορείς να μεγεθύνεις την εικόνα μέχρι εκατό φορές, ν' απομονώσεις τον ήχο σε κάποια συγκεκριμένη περιοχή του ΑΚΡΟΣ, να έχεις κίνηση καρέ-καρέ, αργή κίνηση, ριπλέι, ότι τραβάει η ψυχή σου. Κάνε τώρα ζουμ στην γκόμενα».

Υπάκουσε.

Η εικόνα εστίασε στον διάδρομο Ζ, όπου η άγνωστη γυναίκα περπατούσε. Ύστερα κατέβηκε σ'

επίπεδο παράλληλο με το δικό της. Ο Πέτρος εστίασε ακόμα περισσότερο, έτσι ώστε τα πισινά της που τσιτώνονταν προκλητικά μέσα στη φόρμα της και λικνίζονταν καθώς περπατούσε, κάλυπταν σχεδόν όλη την οθόνη.

«Φανταστικό», ψέλισε.

Ακούστηκε ένα σφύριγμα.

Γύρισε προς τον φίλο του που παρακολουθούσε πλάι του.

«Εσύ σφύριξες», ρώτησε.

Αρνήθηκε κατηγορηματικά.

«Όχι, όχι. Μεγέθυνε και γύρισε την εικόνα πίσω. Είμαι περίεργος να βρω ποιος σφύριξε».

Η μεγεθυμένη εικόνα έδειχνε τώρα όλο τον διάδρομο. Καθώς η φιγούρα της γυναίκας γύριζε προς τα πίσω, διασταυρώθηκε μ' έναν άντρα μηχανικό, που οπισθοχωρούσε και αυτός βέβαια.

«Στοπ εδώ».

Η εικόνα ακινητοποιήθηκε.

Το στόμα του άντρα ήταν ανοιχτό ή μάλλον μισάνοιχτο στη χαρακτηριστική γκριμάτσα του σφυρίγματος. Τα μάτια του στραμμένα στο πλάι ήταν καρφωμένα στους γοφούς της κοπέλλας.

«Τον μπαγάσα», είπε. «Αυτός σφύριξε».

Ο Δημήτρης έξυσε αμήχανα το κεφάλι του.

«Παράξενο», ψιθύρισε μέσα από τα δόντια του.

«Ποιο πράγμα;»

Δίσταζε να μιλήσει.

Αλλά ο άλλος επέμενε. Είχε το βλέμμα του στραμμένο εξεταστικά πάνω του και περίμενε την απάντηση.

«Ξέρεις», είπε «τελικά, από την στιγμή που πήρα το παιγνίδι έχω παίξει κάμποσες φορές. Αυτή την κοκκινομάλλα στον διάδρομο Ζ, την είχα προσέξει

από την πρώτη φορά. Είναι... πώς να το πω, ωραίο παιδί για μικροτσίπ. Αλλά ρε παιδί μου σήμερα — έψαξε να βρει την κατάλληλη φράση — περπατούσε πολύ προκλητικά, περισσότερο προκλητικά απ' όσο θα 'πρεπε. Και εκείνος ο μηχανικός που την σφύριξε, πρώτη φορά το κάνει. Εντάξει, δεν λέω, την κοιτούσε και τις άλλες φορές αλλά δεν είχε ξανασφυρίξει».

Ο Πέτρος τον κοιτούσε μην πιστεύοντας στ' αυτιά του.

«Τι νομίζεις ότι γίνεται τελικά;»

Ο Δημήτρης σήκωσε τους ώμους.

«Δεν είμαι σίγουρος», είπε. «Βάσει του προσπέκτους, με τον ''διαβιβαστή θέλησης'', μεταβιβάζεται στους μαχητές κάποιου είδους μνήμη. Αυτό είναι βέβαια απαραίτητο, για να μπορούν να θυμούνται λάθη, επιθέσεις, τρόπους άμυνας και τυχόν κενά στην αμυντική τους γραμμή, ώστε κάθε φορά να βελτιώνονται. Φυσικά για την ολοκληρωτική απόλαυση του παιγνιδιού, ο ''διαβιβαστής θέλησης'' λειτουργεί και αμφίδρομα. Δηλαδή, την ώρα που παίζεις, όπως θα διαπιστώσεις και συ, σου διαβιβάζονται τα συναισθήματα των μαχητών».

«Συναισθήματα;»

«Ναι, τεχνητά βέβαια. Αυτό έλειπε. Αλλά νοιώθεις περίπου την ίδια αγωνία, τον ίδιο ενθουσιασμό και φόβο, με την πραγματικότητα. Είναι φοβερά πολύπλοκο κι ευαίσθητο μηχάνημα. Αλλά για να ξαναγυρίσουμε στο θέμα μας, μόλις τώρα κατάλαβα ότι κατά πάσα πιθανότητα, δεν διαβιβάζονται μόνο μνήμες και αναμνήσεις μαχών στους μαχητές αλλά και προσωπικά συναισθήματα και σκέψεις του παίχτη. Για παράδειγμα όταν πρωτοείδα την συγκεκριμένη κοκκινομάλλα, το μυαλό μου, ίσως

και ασυνείδητα, πήγε στην ερωτική πράξη. Και βλέ
πεις τα αποτελέσματα. Αυτά τα πράγματα άρχισαν
να βιώνουν το ερωτικό ένστικτο. Φανταστικό, ε;»

Έμειναν και οι δυο ακίνητοι κι αμίλητοι, απο
χαυνωμένοι από την διαπίστωση αυτή και τους ορί
ζοντες που ανοίγονταν μπροστά τους.

«Μέχρι πού μπορούν να μάθουν; Το 'χεις σκε
φτεί καθόλου;»

«Δεν ξέρω, δεν ξέρω. Αποφεύγω να το σκεφτώ.
Εξάλλου είναι μονάχα ένα παιγνίδι».

Σώπασε για λίγο.

«Έλα, ας συνεχίσουμε», είπε μετά. «Ας συνεχί
σουμε και θα δούμε».

Κοίταξε την οθόνη.

Τίποτα δεν είχε αλλάξει. Μια διαστημική βάση
που δούλευε σ' έναν καθημερινό, ρουτινιάρικο
ρυθμό. Και λίγο πιο πέρα, εκεί στο σκοτάδι του δια
στήματος παραμόνευε ο εχθρός. Ένας εχθρός που
αυτή την στιγμή κανένας δεν υποψιαζόταν την ύ
παρξή του. Αλλά ήταν άραγε κανένας; Ποιος μπο
ρούσε να πάρει όρκο ότι οι μαχητές του ΑΚΡΟΣ
δεν γνώριζαν ήδη την ύπαρξή του και τα σχέδιά
του για εισβολή; Ποιος άνθρωπος θα μπορούσε πο
τέ να μάθει τι έμενε και τι έσβηνε από τα ιχνοστοι
χεία μνήμης που ήταν εφοδιασμένα τα μικροτσίπς
μετά το τέλος κάθε παιγνιδιού; Ο ΑΚΡΟΣ παρέμενε
ένας μικρόκοσμος, ανεξιχνίαστος και απομονωμέ
νος. Κρατούσε στεγανά τα μυστικά του.

Δεν ήθελε να σκεφτεί περισσότερο. Κάπου φο
βόταν ότι θα κατέληγε σε τρομαχτικά συμπερά
σματα.

«Πέτρο, προχώρα στην τελική φάση του παιγνι
διού», είπε. «Α, και κάτι άλλο. Βάλε τον ήχο στο μά

ξιμουμ. Είμαι περίεργος ν' ακούσω τι λένε αυτοί οι κερατάδες».

Ο Πέτρος πάτησε το κουμπί με την ένδειξη 3.

Ένοιωθε τα νεύρα του μουδιασμένα από την υπερένταση. Για έναν ανεξήγητο λόγο, αισθανόταν ο κύριος υπεύθυνος για τις ζωές 280 ατόμων.

Παράξενο.

Μόλις είχε πει «ζωές». Γιατί είχε πει «ζωές»; Δεν έπρεπε να πει «ζωές». Ήταν ένας σωρός μικροκυκλώματα, τραντσίστορς και μικροτσίπς. Γιατί είχε πει «ζωές»; Δεν προλάβαινε να σκεφτεί περισσότερο.

Η μάχη άρχιζε.

Μια τεράστια φωτεινή επιγραφή, σε χρώμα κόκκινο κάλυψε ολόκληρη την οθόνη:

READY

Παράλληλα ένας δαιμονισμένος συναγερμός τρυπούσε τ' αυτιά του.

Ο ήχος των ρυθμικών σειρήνων, ούρλιαζε απ' όλα τα μεγάφωνα της βάσης:

«Θέσεις μάχης, θέσεις μάχης, κόκκινος συναγερμός».

Κόσμος έτρεχε αλαφιασμένος εδώ κι εκεί, όπλα στρέφονταν στον ουρανό, πιλότοι έκλειναν τις κάσκες των αεροπλάνων τους και άνοιγαν τις τουρμπίνες, βλήματα φορτώνονταν στα βαρειά πυροβόλα.

Η σύγχυση των τελευταίων προετοιμασιών, ο πανικός της τελευταίας στιγμής, να προλάβουν τον χρόνο, να είναι έτοιμοι, ο φόβος του αγνώστου που παραμονεύει και ξαφνικά επιτίθεται, όλα αυτά μπερδεμένα σ' έναν ξέφρενο ρυθμό, σ' έναν απομονωμένο σταθμό μάχης, στα τελικά σύνορα.

Ο Τρίτος έτρεχε σαν να τον κυνηγούσε ένας ο-

λόκληρος στρατός δαιμόνων. Πήδησε στο χαράκωμα δυο βήματα νωρίτερα απ' ότι έπρεπε να πηδήξει, και παραλίγο να σπάσει τα μούτρα του. Οι άλλοι δυο ήταν κι όλας εκεί.

«Αναθεματισμένοι Βόλο», φώναξε μ' αγανάκτηση.

Οι άλλοι του φάνηκαν πιο ήρεμοι. Το μεγάλο ακτινοβόλο, που χειρίζονταν οι τρεις τους ήταν πανέτοιμο. Η κάνη του κοιτούσε τ' άστρα, οι γεμιστήρες του γεμάτοι καυτή ενέργεια, το ραντάρ στη βάση του σάρωνε το μαύρο διάστημα ανιχνεύοντας και την παραμικρότερη κίνηση του εχθρού.

«Πού ήσουνα τόσην ώρα;» ρώτησε ο Δεύτερος. «Πάω στοίχημα πως ήσουν πάλι μ' εκείνη την κοκκινομάλα στο τμήμα Ζ».

Εκείνος δεν απάντησε. Έμεινε σιωπηλός στη θέση του να κοιτάζει το ραντάρ του ακτινοβόλου.

Αλλά ο Δεύτερος δεν το 'βαζε εύκολα κάτω. Συνέχισε περιπαιχτικά.

«Καλά δεν σε πειράζει που όλοι οι άντρες του ΑΚΡΟΣ γουστάρουν την δική σου αγαπημένη;»

«Δεν με νοιάζει», είπε ήρεμα. «Εγώ την αγαπώ. Θέλω να κάνω παιδιά μαζί της».

Ο Πρώτος παρενέβη σαστισμένος.

«Τι είναι ''παιδιά'';» ρώτησε.

Αλλά γρήγορα απέσυρε την ερώτηση. Γιατί κάπου βαθειά μέσα του είχε ήδη μια ασαφή αλλά συνάμα πολύ συγκεκριμένη ιδέα των «παιδιών». «Παράξενο», σκέφτηκε. Πώς δεν το 'χα σκεφτεί νωρίτερα. Και μένα μ' αρέσει η γκόμενα του Ζ. Τι πιο φυσικό να θέλω να κάνω παιδιά μαζί της».

Τώρα ο συναγερμός είχε σταματήσει. Δεν φαινόταν ψυχή σ' ολόκληρη την επιφάνεια του αστεροειδούς. Όλοι βρισκόταν στις θέσεις τους. Και

περίμεναν... Ο Δεύτερος μίλησε πάλι.

«Πανάθεμά τους. Γιατί αργούν τόσο να φανούν. Τί περιμένουν, να σπάσουν τα νεύρα μας;»

«Κάθε φορά νοιώθω το ίδιο κενό στο στομάχι, την ίδια ένταση».

«Είπες ''κάθε φορά''», τους διέκοψε ο Πρώτος. «Γιατί είπες ''κάθε φορά''; Αφού είναι η πρώτη φορά που μας επιτίθενται. Κανείς δεν τους έχει συναντήσει πριν, κανείς δεν ξέρεις πως είναι οι Βόλο».

Ο Τρίτος το σκέφτηκε λίγο.

«Ναι, έχεις δίκιο σ' αυτό. Αλλά να... δεν ξέρω, δεν νοιώθεις μερικές φορές πως όλα αυτά τα 'χουμε κατά κάποιο τρόπο ξαναζήσει; Εγώ έχω συνεχώς αυτήν ακαθόριστη αίσθηση».

Οι άλλοι δυο κούνησαν καταφατικά το κεφάλι. Ήταν το ίδιο ανεξήγητο και γι' αυτούς.

«Φοβερό. Τ' άκουσες αυτό, Πέτρο;»

«Ναι, ναι. Ξέρεις, αρχίζω να καταλαβαίνω τι γίνεται. Παίρνουν στοιχεία από τη σκέψη μας. Πολύ πιο γρήγορα απ' ότι υποθέταμε. Λίγο πριν σκέφτηκα τι θα έκανα αν ήμουν στη θέση του Τρίτου μαχητή. Σκέφτηκα γάμο με την λεγάμενη και μετά ένα τσούρμο παιδάκια. Και αυτά τα μικροτσίπς άρπαξαν αμέσως την έννοια των παιδιών. Κι αυτή η έμμονη ιδέα τους πως ζουν κάτι που επαναλαμβάνεται, από εμάς πηγάζει. Γιατί εμείς ξέρουμε πως το παιγνίδι παίζεται όσες φορές θέλουμε, κατά συνέπεια αυτοί ζουν όσες φορές θέλουμε εμείς και πεθαίνουν όσες φορές θέλουμε εμείς. Αλλά γι' αυτούς η κάθε στιγμή που βιώνουν είναι μοναδική. Αυτή η μοναδικότητα όμως της κάθε φοράς έρχεται σε σύγκρουση με τη δική μας σκέψη της γνώσης και βεβαιότητας της ύπαρξης πολλών φορών,

όπως αυτή περνά μέσα από τον διαβιβαστή σκέ-
ψης, μέ αποτέλεσμα η σύγκρουση των δυο αντιθέ-
των πεποιθήσεων να τους δημιουργεί την αίσθηση
πως κάπου τα 'χουν ξαναζήσει όλα αυτά. Στην
πραγματικότητα λοιπόν αυτό οφείλεται στο γεγο-
νός ότι εμείς ξέρουμε πως αυτοί έχουν ζήσει, έ-
χουν πολεμήσει κι έχουν πεθάνει, όσες φορές α-
κριβώς έχουμε παίξει μέχρι τώρα».

«Έρχονται», είπε ο Τρίτος.

Το ραντάρ του είχε γεμίσει κινούμενες κουκίδες
που πλησίαζαν.

Την ίδια στιγμή ένας διαπεραστικός, συριστικός
ήχος έσκισε τον αέρα. Τα καταδιωκτικά του ΑΚΡΟΣ
είχαν σηκωθεί. Απογειώθηκαν από τις καμουφλα-
ρισμένς βάσεις τους, και με την μέγιστη δυνατή τα-
χύτητα πέταξαν δυτικά. Σε δέκατα του δευτερολέ-
πτου είχαν χαθεί από το οπτικό πεδίο των μαχητών
των επίγειων σταθμών μάχης του ΑΚΡΟΣ.

Δεν ακουγόταν τίποτα. Ούτε ο παραμικρός ψί-
θυρος.

«Τι γίνεται. Βλέπεις τίποτα;» ρώτησε ο Πρώτος
τον Τρίτο.

«Έχουν εμπλακεί σε αερομαχία», είπε ο Τρίτος
αφηρημένα, με την κύρια προσοχή του στραμμένη
στην έκβαση της μάχης, που διαγραφόταν στο ρα-
ντάρ.

Ξαφνικά τινάχτηκε όρθιος.

«Έλα αγόρι μου, έλα... έτσι μπράβο... και συ μω-
ρό μου πρόσεχε πίσω σου... έτσι, έτσι... νίκη!!!»
ούρλιαξε ο Τρίτος με φωνή που μόλις ακουγόταν,
γιατί ταυτόχρονα η ίδια λέξη βγήκε από δεκάδες
στόματα απ' άκρη σ' άκρη στον αστεροειδή. Άνθρωποι α-

Παντού γινόταν πανζουρλισμός.

γκαλιάζονταν με δάκρυα χαράς στα μάτια, κραυ-
γές νίκης δονούσαν την ατμόσφαιρα, βλέμματα
θριάμβου έβλεπες παντού. Τα κεντρικά μεγάφωνα
ανήγγειλαν το μήνυμα.

«Τα καταδιωκτικά μας συνέτριψαν την εμπρο-
σθοφυλακή του εχθρού και ανασυντάσσονται για
να αντιμετωπίσουν το δεύτερο κύμα επίθεσης των
Βόλο. Απώλειες πρώτης σύγκρουσης: αγνοείται έ-
να σκάφος μας».

Νέες θριαμβευτικές ιαχές συνόδευσαν την ανα-
κοίνωση της Διοίκησης.

Ο Δεύτερος έρριξε μια ματιά στους συντρόφους
του.

«Καταραμένοι Βόλο», είπε. «Πήρατε το μάθημα
που σας άξιζε. Και τι δεν θα 'δινα να είχα έναν τους
μπροστά μου».

«Άραγε από πού έρχονται», αναρωτήθηκε ο
Πρώτος. «Ποιος τους έφτιαξε τόσο κακούς;»

«Τι ερώτηση είναι αυτή;», είπε ο Δεύτερος. «Ο
ίδιος Θεός που έφτιαξε εμάς έφτιαξε κι αυτούς».

«Σωστά», συμπλήρωσε κι ο Τρίτος. «Οι Βόλο εί-
ναι η άλλη πλευρά του κόσμου μας. Εμείς είμαστε
οι καλοί και εκείνοι οι κακοί. Η δράση και η αντίδρα-
ση. Η συνύπαρξή μας είναι αναγκαίο κακό. Χωρίς
αυτούς δεν θα υπήρχαμε εμείς και αντιστρόφως.
Είμαστε οι δυο πλευρές του ίδιου νομίσματος. Αν
καταστρέψεις την μια καταστρέφεις ολόκληρο το
νόμισμα».

«Εγώ διαφωνώ μαζί σας», παρενέβη ο Πρώτος..
Σταμάτησε για λίγο για να συγκεντρωθεί.
«Ξέρετε», συνέχισε, «δεν υπάρχουν Θεοί».
Οι άλλοι τον κοίταξαν αποσβολωμένοι.
«Τι;»
«Το συζητούσα λίγο πριν τον συναγερμό με τα

παιδιά στο κεντρικό ραντάρ. Τελικά όλοι μας αποφασίσαμε πως δεν υπάρχουν Θεοί, πως είμαστε και μεις και οι Βόλο μια εξελεκτική διαδικασία της φύσης».

«Αυτό είναι αιρετικό», είπε ο Δεύτερος, «το ξέρεις;»

«Όχι δεν είναι καθόλου αιρετικό και θα στ' αποδείξω».

«Δεν θέλω ν' ακούσω ούτε λέξη παραπάνω γι' αυτό το θέμα», είπε ξανά ο Δεύτερος. «Εγώ ξέρω πως νοιώθω μέσα μου την πνοή του Θεού να μ' οδηγεί, σ' όλη την διάρκεια της μάχης. Είναι μέσα μου και μου δίνει την αγάπη του, την σκέψη του και το πάθος για τη νίκη. Χωρίς τη δύναμη του Θεού εμείς δεν θα υπήρχαμε ποτέ».

«Ίσως να 'χεις και δίκιο τελικά. Αλλά εγώ, και τα φιλαράκια από το κεντρικό ραντάρ, που το κουβεντιάζαμε, αποφασίσαμε ότι έχουμε ζήσει πολλές φορές μέχρι τώρα και ότι έχουμε ένα σώμα απόλυτα φθαρτό αλλά μια ψυχή αθάνατη που μεταπηδά από το παλιό στο καινούργιο σώμα κάθε φορά που πεθαίνουμε. Γι' αυτό μας μένει στη συνείδηση η εντύπωση πως τα 'χουμε ξαναζήσει όλα αυτά».

«Θεέ μου, δεν ξέρω τι να πω. Δημήτρη πόσες φορές έχεις παίξει με το παιγνίδι από την στιγμή που το αγόρασες;»

«Χμ, δεν θυμάμαι ακριβώς. Πέντε... όχι, όχι, έξι φορές».

«Είναι φανταστικό Δημήτρη, φανταστικό. Μέσα σε έξι φορές έχουν αναπτύξει ήδη θεολογία και τις δικές τους μεταφυσικές απόψεις».

«Και ξέρεις ποιοι είναι οι Θεοί για τους οποίους μιλάνε;»

«Δεν τολμώ να το σκεφτώ».

«Και όμως, φιλαράκο, έχουμε ανοίξει τις πύλες ενός θαυμαστού καινούργιου κόσμου και πρέπει να προχωρήσουμε μέχρι τέλους τώρα πια. Οι Θεοί για τους οποίους μιλάνε είμαστε εμείς οι παίχτες, και πιθανόν και οι τεχνικοί της εταιρείας που τους προγραμμάτισαν πίσω στην Ιαπωνία. Γι' αυτό στο θεοσοφικό τους σύστημα υπάρχει πολυθεϊσμός. Επειδή λαμβάνουν τα κύματα σκέψης διαφορετικών παιχτών-Θεών κάθε φορά. Αλλά πρόσεχε τώρα, οι Βόλο επιτίθενται ξανά».

«Πω, πω, είναι τεράστια», ψιθύρισε με δέος ο Τρίτος.

«Ποια;»

«Τα διαστημόπλοια των Βόλο με τα οποία μας επιτίθενται είναι τεράστια. Δεκαπλάσια σε μέγεθος από τα δικά μας καταδιωκτικά».

Είχε τα μάτια του καρφωμένα στην οθόνη του ραντάρ. Οι άλλοι δυο στριμώχνονταν πίσω του προσπαθώντας κι αυτοί να διακρίνουν την έκβαση της μάχης.

«Έλα αγόρι μου», είπε με έξαρση, «πρόσεχε... πρόσεχε, όχι ρε γαμώτο, το χάσαμε αυτό, μη, κοίτα πίσω σου... πάει κι αυτός...»

Τα καταδιωκτικά του ΑΚΡΟΣ το ένα μετά το άλλο συντρίβονταν μπροστά στην τρομαχτική δύναμη πυρός με την οποία οι Βόλο εξαπέλυσαν την δεύτερη καί τελική επίθεσή τους.

Τα μεγάφωνα ακούστηκαν ξανά με την ίδια μεταλλική τους φωνή.

«Προσοχή, προσοχή. Ο εχθρός διέσπασε την περιμετρική ζώνη άμυνας. Είμαστε πια χωρίς αεροπορική κάλυψη. Άντρες και γυναίκες του ΑΚΡΟΣ

είσαστε πλέον η ύστατη ελπίδα της Γης. Η Διοίκηση ευελπιστεί ότι θα πράξετε στο ακέραιο το καθήκον σας και σας εύχεται καλή τύχη».

Τα ηχεία σώπασαν.

Νεκρική σιγή σκέπασε την επιφάνεια του πολεμικού σταθμού. Όλοι περίμεναν με το δάχτυλο στη σκανδάλη την τελική αναμέτρηση.

«Φοβάσαι Πρώτε;»

«Δεν ξέρω, δεν είμαι σίγουρος».

«Γαμώτο, τι λένε. Πώς μπορούν να φοβούνται; Είναι μηχανήματα και τίποτα άλλο. Πώς μπορούνε τα μηχανήματα να νοιώθουν φόβο ή οποιοδήποτε άλλο συναίσθημα;».

«Στην πραγματικότητα δεν φοβούνται. Έχω τη γνώμη πως ο αρχικός προγραμματισμός τους τα αναγκάζει να μιλούν για φόβο για να κάνουν το παιγνίδι πιο πιστευτό. Ύστερα μην ξεχνάς πως παίρνουν στοιχεία από τη σκέψη σου και πιθανόν εσύ αυτή τη στιγμή να φοβάσαι τους Βόλο και την επίθεσή τους».

«Έρχονται, πρόσεχε».

Τα πρώτα βαρειά βομβαρδιστικά του εχθρού φάνηκαν στον ορίζοντα. Τα μέταλλά τους άστραψαν στο φως του ήλιου. Και μαζί τους άστραψαν και τα όπλα τους ξερνώντας φωτιά και θάνατο.

Οι επίγειες δυνάμεις ανταπάντησαν.

Μέσα στην μάχη και στον χαλασμό που μαίνονταν παντού ολόγυρα, ο Πρώτος προσπαθούσε να διακρίνει τον στόχο.

«Εκεί», του 'πε ο Δεύτερος. «Εκεί», και του 'δειξε ταυτόχρονα με το δάχτυλο. Η κάνη του ακτινοβόλου στράφηκε σε παράλληλη πορεία με το δά-

χτυλό του. Το όπλο ξέρασε τρεις φορές την θανατερή του αχτίνα.

Πιβ, πιβ, πιβ...

Κανείς δεν κατάλαβε τι έγινε τότε. Φάνηκε προς στιγμή ότι καπνός έβγαινε από την πλώρη του σκάφους των Βόλο, αλλά σε δέκατα του δευτερολέπτου μια τρομερή έκρηξη στην καρίνα του τίναξε τα κομμάτια του στα τέσσερα σημεία του διαστήματος.

«Μπράβο Πρώτε, διάνα».

Ένα δεύτερο βομβαρδιστικό πλησίασε σαν αρπαχτικό που επιτίθεται για την λεία του.

«Μας ρίχνει, καλυφθείτε».

Οι δυο πύραυλοι έσκασαν δίπλα στο οχυρό τους γεμίζοντάς το χώματα και θραύσματα από πέτρες.

«Παραλίγο», ψέλισε ο Δεύτερος μ' ανακούφιση. «Ρίξ' του τώρα που κάνει στροφή...».

Πιβ, πιβ.

Η δεύτερη έκρηξη ήταν τρομερή. Η βολή είχε πετύχει το εχθρικό διαστημόπλοιο στον πυρηνικό του αντιδραστήρα. Ο θόρυβος που ακολούθησε την έκρηξη ήταν το ίδιο φοβερός μ' αυτήν. Το αρχέγονο σκοτάδι για μια στιγμή φωτίστηκε από το φως χιλίων ήλιων.

Αλλά η έκβαση της μάχης δεν ήταν το ίδιο πετυχημένη σ' όλα τα σημεία του αστεροειδούς.

Ένα βομβαρδιστικό άδειασε όλους τους πυραύλους του στο κεντρικό κτίριο.

«Ο τομέας Ζ χτυπήθηκε», είπε ο Πρώτος.

Ο Τρίτος τινάχτηκε ξαφνιασμένος.

«Ο τομέας Ζ», ρώτησε ζαλισμένος ακόμα από την αφοσίωσή του στην οθόνη του ραντάρ που του είχε κλέψει όλη την προηγούμενή του ώρα.

Ύστερα, συνειδητοποίησε ολόκληρη την τρο-

μαχτική σημασία της φράσης που είχε αναμασήσει μηχανικά λίγο πριν.

Τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα.

«Όχι ο τομέας Ζ», ούρλιαξε με απόγνωση.

Τίναξε αυτόματα το κάθισμά του προς τα πίσω και σηκώθηκε όρθιος. Οι κινήσεις του έμοιαζαν με παγιδευμένου θηρίου.

«Πρέπει να τη σώσω», ούρλιαζε. Πρέπει να σώσω την αγαπημένη μου...

Αρπάχτηκε από το γίσωμα του προστατευτικού τοίχου για να σκαρφαλώσει.

Ο Δεύτερος κατάλαβε αμέσως τι πήγαινε να κάνει. Έκανε μια βουτιά προς το μέρος του για να τον προλάβει. Πρόλαβε να πιάσει το μπατζάκι του παντελονιού της φόρμας του, καθώς σκαρφάλωνε. Αλλά η ορμή του Τρίτου ήταν ασυγκράτητη. Με μια αιλουροειδή κίνηση, του γλίστρησε μέσα από τα χέρια και βγήκε στον ελεύθερο χώρο.

Άρχισε να τρέχει προς τα χαλάσματα του κεντρικού κτιρίου. Δίπλα του οι βόμβες σκορπούσαν καταστροφή και θάνατο.

«Γύρνα πίσω τρελέ», φώναξε ο Δεύτερος σε μια ύστατη προσπάθεια να τον σώσει.

«Ναι, τρελλέ, γύρνα πίσω».

«Συγκεντρώσου πάνω του, κάν' τον να γυρίσει πίσω».

«Προσπαθώ, πανάθεμα, αλλά δεν υπακούει».

Ένα βομβαρδιστικό έγειρε πάνω από το κεφάλι του καθώς έτρεχε απελπισμένα. Ο πυροβολητής του εχθρικού σκάφους σημάδεψε και πυροβόλησε. Ο άντρας παραπάτησε. Άφησε μια πνιχτή κραυγή και έπεσε.

Δεν ξανασάλεψε πια.

«Ηλίθιε Τρίτε».

«Πέθανε;» ρώτησε ο Πρώτος.

«Ναι».

Σιωπή για λίγο.

«Πονάει όταν πεθαίνεις;»

Ο άλλος σήκωσε τους ώμους.

«Πού να ξέρω. Θα σου πω όταν πεθάνω».

«Εγώ δεν θέλω να πεθάνω», είπε ο Πρώτος.

«Ακούς τι λένε; Τι κόσμος είναι αυτός Δημήτρη; Ο άλλος θυσιάστηκε για να σώσει την αγαπημένη του και στ' ορκίζομαι έγινε ενάντια στη θέλησή μου. Δεν υπάκουσε ο καταραμένος. Προτίμησε την αυτοθυσία».

«Θυμάσαι τι μας μάθαιναν στην ώρα της Ψυχολογίας στο σχολείο;»

«Ναι, ναι. Ότι η αυτοθυσία είναι χαρακτηριστικό γνώρισμα του ανθρώπου και μόνον αυτού. Είναι αυτό που κάνει τον άνθρωπο να ξεχωρίζει από κάθε άλλη μορφή ζωής. Μόνον ο άνθρωπος πεθαίνει θυσιαζόμενος για τα ιδανικά του. Και όμως αυτό το αναθεματισμένο μικροτσίπ μόλις τώρα ανέτρεψε αυθαίρετα δοξασίες αιώνων ανθρώπινης γνώσης. Πώς μπόρεσε να το κάνει αυτό, ε; Μπορείς να μου πεις; Το άλλο πάλι; Ε, τι λες για το άλλο, που συζητούν για τον πόνο τη στιγμή του θανάτου; Στ' αλήθεια φίλε μου έχω την εντύπωση πως ο έλεγχος και σε μας και στους Γιαπωνέζους κατασκευαστές του ΑΚΡΟΣ, έχει πια ξεφύγει από τα χέρια μας. Κάπου αυτά τα μικροκυκλώματα έχουν σταματήσει να επιτελούν προγραμματισμένες μηχανικές λειτουργίες. Έχουν περάσει σε άλλο επίπεδο ύπαρξης».

«Θες να πεις ότι ζουν; Ότι οι λειτουργίες τους είναι πια ζωικές λειτουργίες ελλόγων όντων; Μα... μα... είναι πρωτάκουστο, αδύνατο να συμβεί».

«Γιατί το λες αυτό; Μου είχες πει πριν αρχίσει το παιγνίδι ότι έχουν την ικανότητα να παίρνουν επτακόσιες πενήντα διαφορετικές αποφάσεις κί-νησης και ενέργειας το δευτερόλεπτο. Ο άνθρω-πος πόσες μπορεί να παίρνει, ξέρεις;»

«Μα τι σημασία έχει; Αυτά είναι προγραμματι-σμένα να παίρνουν τις αποφάσεις, δεν δρουν αυτό-νομα. Στο κάτω - κάτω δεν είναι τίποτα άλλο από νικέλιο, πλαστικό ή δεν ξέρω από τι άλλο τα φτιά-χνουν. Πώς γίνεται να ζουν αληθινά μερικά βρωμο-τραντσίστορς;»

«Έτσι πίστευα και γω. Αλλά ξέρεις πού είναι το λάθος μας; Έχουμε μάθει ν' αντιμετωπίζουμε και ν' ανιχνεύουμε τη ζωή μόνο όπως αυτή — από την παιδική μας ηλικία και τις επιδράσεις του περιβάλ-λοντός μας — έχει διαμορφωθεί στην συνείδησή μας. Αλλά έχει διαμορφωθεί μια διαστρεβλωμένη εικόνα, όπως καταλαβαίνεις. Ποιος είπε για παρά-δειγμα ότι οι μέλισσες ή τα μυρμήγκια δεν έχουν πολιτισμό; Επειδή δεν έχουν δορυφόρους και κα-νόνια; Ηθελημένα εμείς οι άνθρωποι κάτω από το παραμορφωτικό εγωκεντρικό πρίσμα που έχουμε συνηθίσει να βλέπουμε τα πράγματα, αγνοούμε τον περίφημο πολιτισμό τους. Ή τα φυτά πάλι Ποιος είπε ότι δεν ζουν και ότι δεν σκέφτονται; Ε-πειδή δεν μπορούν να επικοινωνήσουν μαζί μας; Το πιθανότερο είναι πως μας θεωρούν ανάξια λό-γου κινούμενα αντικείμενα γύρω τους, όπως εμείς βλέπουμε την βροχή ή τον αέρα που μας περιβάλ-λει. Και μην ξεχνάς το βασικό δόγμα: Σκέφτομαι άρα υπάρχω. Και αυτοί οι κομπιούτερς της έκτης

γενιάς αποδεδειγμένα σκέφτονται. Είναι εφοδιασμένοι με λογική για να μπορούν να σκέφτονται και να υπολογίζουν. Και αυτοί σκέφτονται περίφημα και περιπλοκότερα από τόν ανθρώπινο εγκέφαλο. Άρα υπάρχουν. Καί η Ύπαρξη είναι ένα απειροελάχιστο μόλις βήμα μακριά από την Ζωή».

«Και τα συναισθήματα, πώς εξηγείς τα συναισθήματα;»

«Δεν είναι δική τους γνώση, αυτόνομη κι αυθύπαρκτη. Είναι γνώση επίκτητη. Την παίρνουν από τον δικό μας ψυχικό κόσμο μέσω του διαβιβαστή σκέψης. Αλλά έχοντας μια τρομερά ανεπτυγμένη λογική, την προσαρμόζουν ταχύτατα στον δικό τους κόσμο. Έτσι πλησιάζουν πάρα πολύ στο ποθητό γι' αυτούς αποτέλεσμα. Να βιώνουν δηλαδή, περίπου όπως ο άνθρωπος, αισθήματα και συγκινησιακές φορτίσεις».

«Πρόσεχε Πέτρο. Είδες τι έπαθες; Έχασες το προτελευταίο σου πυροβόλο. Συγκεντρώσου πάνω του. Στο κάτω-κάτω της γραφής είναι παιγνίδι».

Ο Δεύτερος προσπάθησε να διακρίνει μέσα από τους καπνούς και τις εκρήξεις. Σ' ολόκληρο τον τόπο που καιγόταν δεν μπορούσε να διακρίνει άλλο ίχνος ζωής έξω από το δικό τους οχυρό.

«Σκοτώθηκαν όλοι;» ρώτησε ο Πρώτος.

«Ναι. Αλλά και οι Βόλο δεν πάνε πίσω. Δύο διαστημόπλοια τους έμειναν μόνο», είπε δείχνοντας τα δύο τελευταία εχθρικά σκάφη που έγερναν για να επιτεθούν.

Συγκεντρώθηκε στο στόχαστρο του ακτινοβόλου.

*«Αν είμαστε τυχεροί», είπε. «Θεοί βοηθήστε μας».

Οι άλλοι εφόρμησαν μανιασμένα.
Νάτοι. Τους είχε τώρα στο στόχαστρο.
Πιβ, πιβ, πιβ.
Το ένα βομβαρδιστικό ανατινάχτηκε αμέσως. Το άλλο έρριξε τους πυραύλους του και πέρασε σφυρίζοντας πάνω από τα κεφάλια τους. Ένας πύραυλος χτύπησε το οχυρό και τα πάντα γκρεμίστηκαν εκεί μέσα. Για μια μόνο στιγμή κοτρώνες, σκόνη και φωτιά κάλυψε όλο το χώρο. Μετά ησυχία.

«Τι έγινε;»
«Τι θες να γίνει. Έχασα».
«Όχι ακόμα φιλαράκο, όχι ακόμα. Κοίτα».

Ο Πρώτος καταβάλοντας υπεράνθρωπες προσπάθειες κατόρθωσε να αποτινάξει από πάνω του τα χαλάσματα που τον είχαν θάψει. Ύστερα μπόρεσε να σηκωθεί όρθιος παραπατώντας ελαφρά. Χτύπησε τα ρούχα του για να φύγει η σκόνη. Έρριξε μια ματιά γύρω του. Ο Δεύτερος κείτονταν μισοθαμμένος λίγο πιο πέρα. Τον τράβηξε με κόπο από τον σωρό από πέτρες και χώμα που τον είχαν καλύψει.
Έσκυψε στοργικά από πάνω του.
«Δεύτερε», είπε. «Δεύτερε».
Τον σκούντησε. Καμμιά απόκριση. Ο Δεύτερος είχε πεθάνει.

«Κάνε ζουμ στο πρόσωπό του».
«Θεέ μου, δεν είναι δυνατόν. Κοίτα στο μάγουλό του. Δάκρυ είναι αυτό;»
«Ναι. Αδύνατο, κι όμως κλαίει. Κλαίει».

Σκούπησε τα δάκρυα από τα μάτια του και από-

θεσε τον νεκρό του φίλο στο έδαφος. Εξέτασε προσεχτικά το όπλο. Δεν είχε πάθει μεγάλη ζημιά. Υπήρχε μια μικρή διαρροή ακτινοβολίας αλλά όχι σπουδαία πράγματα. Μπορούσε ακόμα να ρίξει.
Με την άκρη του ματιού του έπιασε μια κίνηση λίγο ψηλότερα και δυτικά όπως αυτός κοιτούσε. Το εχθρικό διαστημόπλοιο επέστρεφε για τη χαριστική βολή. Ρύθμισε το σκόπευτρο του ακτινοβόλου και περίμενε.
Ήταν ο τελευταίος μαχητής του ΑΚΡΟΣ, και ήταν το τελευταίο σκάφος των Βόλο.

«Τι θα γίνει τώρα;»
«Δεν ξέρω».
«Δεν είπες ότι οι Βόλο έχουν μια δυνατότητα νίκης παραπάνω; Είναι άραγε η στιγμή που θα την αξιοποιήσουν;»
«Δεν ξέρω, στ' αλήθεια δεν ξέρω. Έτσι έγραφαν οι οδηγίες, έτσι ήταν προγραμματισμένο το παιγνίδι. Αλλά αυτός ο μυστηριώδης κόσμος είναι φανερό πλέον ότι ξέφυγε ή μάλλον ξεπέρασε τον προγραμματισμό του και δρα αυτόνομα. Γι' αυτό στ' αλήθεια ένας Θεός ξέρει μόνο τι θα γίνει».

Το βομβαρδιστικό άρχισε να χαμηλώνει.
«Δυο πράγματα μπορούν να συμβούν» σκέφτηκε ο Πρώτος. «Ή τον πετυχαίνω και η Γη σώζεται ή με πετυχαίνει και τότε ο κόσμος τελειώνει για μένα». Τι πιθανότητες είχε; Κανονικά μισές μισές. Κοίταξε το πληγωμένο του ακτινοβόλο. Αλλά στην κατάσταση που ήταν το όπλο του πόσες στ' αλήθεια πιθανότητες είχε; Η σύγκριση απέβαινε σε βάρος του. Και δεν ήθελε να πεθάνει. Όμως η Γη; Θα άφηνε τη Γη στη μοίρα της; Ήταν ο τελευταίος της

υπερασπιστής, η τελευταία της ελπίδα.

Το εχθρικό σκάφος εφορμούσε...

Έρριξε μια τελευταία φευγαλέα ματιά γύρω του. Το νεφέλωμα της Ανδρομέδας αστραποβολούσε στον ορίζοντα και ένας μικρός κομήτης έγλειφε γλυκά-γλυκά την ουρά της Μεγάλης Άρκτου. Ήταν τόσο όμορφος ο κόσμος, τόσο όμορφος... Και έτσι ξαφνικά κι απρόσμενα θυμήθηκε τα παιδικά του χρόνια. Θυμήθηκε το μεγάλο σπίτι, με τις βελανιδιές στον κήπο, και τον πατέρα του που γύριζε απ' τη δουλειά φορτωμένος δώρα γι' αυτόν και τ' αδέλφια του, και την μητέρα που έφτιαχνε γλυκό στην κουζίνα, κι είχε ακόμα και την μυρωδιά του γλυκού στη μύτη του.

Δεν ήταν σίγουρος αν ήταν δικές του αναμνήσεις αυτές, ήταν θύμησες που πρώτη φορά ερχόταν στο μυαλό του. Αλλά τι σημασία είχε; Ήταν τόσο ζωντανές. Κι αυτό το άρωμα του γλυκού που έφτιαχνε η μητέρα στην κουζίνα του τρυπούσε τα ρουθούνια. Δεν ήθελε να πεθάνει.

Το σκάφος ήταν σε θέση βολής.

Μπορούσε να μαντεύει τη θριαμβευτική λάμψη στα μάτια του αντίπαλου πιλότου καθώς πατούσε το κουμπί της εκπυρσοκρότησης των πυραύλων του.

«Δεν θέλω να πεθάνω», ψιθύρισε μέσα από τα δόντια του.

Και τότε έγινε κάτι απρόσμενο.

Παράτησε αστραπιαία τη θέση του, και το ακτινοβόλο του, και τη σωτηρία της Γης και όλα, και σπρωγμένος από ένα πρωτόγνωρο ένστικτο επιβίωσης όρμησε στην έξοδο, στην σωτηρία. Αρπάχτηκε από τον μισογκρεμισμένο τοίχο για να σκαρφαλώσει, να γλυτώσει...

Αλλά δεν πρόλαβε.

Ο εχθρικός πύραυλος εξερράγη την στιγμή ακριβώς που είχε βγάλει το μισό του σώμα από το οχυρό. Και τον διαμέλισε.

Και έτσι πάει ο κόσμος.

«Το 'δες αυτό;»

«Πέτρο, το 'δες αυτό; Εγκατέλειψε την θέση του. Πήγε ενάντια στον προγραμματισμό του, ενάντια στον σκοπό της ίδιας της ύπαρξής του».

Ο άλλος δεν μιλούσε. Έμοιαζε χαμένος.

«Πέτρο σου μιλάω. Κατάλαβες τι έγινε;»

Τον σκούντηξε για να συνέλθει.

«Αυτό που μόλις είδαμε ήταν εκδήλωση της επιπλέον δυνατότητας νίκης ή...».

Ο Πέτρος γύρισε και τον κοίταξε.

«...ή», συνέχισε από εκεί που είχε σταματήσει ο άλλος, «η πρώτη προσπάθεια δημιουργίας ζωής ανεξάρτητης από την ανθρώπινη θέληση;»

Ποιος ξέρει; Και ποιος θα μπορούσε να ξέρει; Γιατί στ' αλήθεια τι είναι η ζωή; Και πώς την αναγνωρίζουμε;

Δεν είπαν τίποτα άλλο. Και τι άλλο εξάλλου θα μπορούσαν να πουν; Οι δυο άντρες απέμειναν να κοιτάζουν σαν χαμένοι την μεγάλη κόκκινη επιγραφή που αναβόσβηνε στην οθόνη:

GAME OVER

ΜΗ ΓΥΡΕΨΕΙΣ ΝΑ ΔΕΙΣ

του Αλέξανδρου Θεοφανίδη

Υπάρχουν βρικόλακες; Όλοι ξέρουμε ότι «λογικά» δεν υπάρχουν κι όλοι νοιώθουμε «διαισθητικά» ότι μπορεί και να υπάρχουν. Όλα εξαρτώνται από την εκάστοτε πολιτισμική αντίληψη περί θανάτου. Το θέμα του κομψού και καλοντυμένου αριστοκράτη που εγκαταλείπει κατά καιρούς το σάπιο του φέρετρο για να ρουφήξει, παρά τις... επιφυλάξεις του, το αίμα των ζωντανών, είναι βέβαια πασίγνωστο. Αξίζει όμως τον κόπο να δούμε πώς το χειρίζεται ένα ταλαντούχος νέος συγγραφέας μόλις... 15 χρονών. Γιατί ο Αλέξανδρος Θεοφανίδης, που γεννήθηκε το 1977 και είναι σήμερα μαθητής της Β΄ Λυκείου, χειρίζεται το τρομακτικό θέμα του βρικόλακα με εκπληκτική κατά τη γνώμη μας ωριμότητα, παρόλο που οι καθηγητές του — όπως παραπονιέται — δεν τον έχουν βαθμολογήσει με παραπάνω από «18» στην Έκθεση Ιδεών. Ότι κι αν λένε πάντως οι φιλόλογοι, ο Αλέξανδρος Θεοφανίδης, που διαβάζει τα πάντα και ασχολείται εκτός από

τη συγγραφή με το μπάσκετ, το αρμόνιο και την
κιθάρα, και λατρεύει τον μεγάλο άγγλο συγγρα-
φέα Τόλκιν, σκοπεύει να διαπρέψει σαν λογοτέ-
χνης και δημοσιογράφος κι εμείς, από το πρώτο
κιόλας δείγμα της γραφής του έχουμε την πεποί-
θηση ότι θα καταφέρει.

Μ.Β.

Το μεγάλο ρολόι στον τοίχο σήμαινε δώδεκα. Οι χτύποι του, αντήχησαν καθένας τους για λίγο στους σκοτεινούς, αναρίθμητους διαδρόμους του άδειου κάστρου και έπειτα έπεσε πάλι νεκρική σιγή. Οι χωρικοί απέφευγαν το κάστρο, το πίστευαν στοιχειωμένο και οι ξένοι δεν έφταναν ως εδώ.

Το φεγγάρι αναδύθηκε πίσω από τα απαλά μεταξένια σύννεφα και φώτισε ελαφρά το σκοτεινό όγκο, που ορθωνόνταν στην κορυφή του λόφου. Στις πλαγιές των γύρω βουνών τίποτε δεν κουνιόταν, μια σκιερή ατμόσφαιρα απειλής είχε σκεπάσει το χώρο και κανένα ζώο δεν τολμούσε να βγει από τη φωλιά του. Όλη η πλάση είχε κρυφτεί ανήσυχη, κυριευμένη από μία ανεξήγητη αίσθηση φόβου.

Η μαύρη σκιά μιας νυχτερίδας, έκρυψε για λίγο το ολόγιομο φεγγάρι από το δυτικό παράθυρο του πύργου. Ύστερα με μια πνιχτή κραυγή, η νυχτερίδα πέρασε το περβάζι του παραθύρου και μπήκε στον κατασκότεινο πύργο. Σαν να ήξερε το δρόμο, πέρασε μέσα από τους διαδρόμους πηγαίνοντας στο μεγάλο ρολόι, με περίεργη σιγουριά στις κινήσεις της. Όταν έφτασε στη σκοτεινή αίθουσα του ρολογιού, διέκοψε το πέταγμά της και κάθισε πάνω του.

Το φτερωτό πλάσμα κοίταξε για πολύ λίγο το ρολόι και έπειτα απομακρύνθηκε μέσα από άλλους διαδρόμους, κατεβαίνοντας προς τα θεοσκότεινα υπόγεια του πύργου. Κατέβαινε συνέχεια πάνω από τις σκοτεινές, αραχνιασμένες σκάλες, ώσπου έφτασε στο κατώτατο σημείο, πολλές δεκάδες μέτρα πιο κάτω από το παράθυρο από το οποίο είχε μπει. Εκεί σταμάτησε αναγκαστικά, μπροστά σε μια βαριά, πέτρινη πόρτα, σφαλισμένη και σφραγισμένη από πολλά χρόνια. Το κούφωμα της πόρτας ήταν γεμάτο ιστούς και έδειχνε ότι δεν είχε γίνει καμία προσπάθεια να ανοιχτεί. Στάθηκε στον αέρα νευρική χτυπώντας τα φτερά της και για πολύ λίγο δεν έκανε τίποτα.

Η νυχτερίδα χτύπησε τρεις φορές επιβλητικά τα φτερά της και πήρε να μεγαλώνει. Έπειτα καθώς τα μικρά σε σχέση με το σώμα πόδια της ακούμπησαν κάτω, σταμάτησε η απότομη μεταβολή της. Χτύπησε ξανά τρεις φορές τα τεράστια φτερά της. Για πρώτη φορά μετά από καιρό, η σιωπή στο χώρο αυτό είχε διαταραχθεί.

Η νυχτερίδα είπε δυνατά και καθαρά: «Ξύπνα αφέντη, το ρολόι σήμανε δώδεκα. Σκέψου αφέντη, το ρολόι σήμανε δώδεκα. Σήκω αφέντη, το ρολόι έπαυσε...».

Το μεγάλο ρολόι είχε σιγήσει. Οι χτύποι τους είχαν σβήσει.

Η πόρτα άνοιξε τρίζοντας. Η νυχτερίδα χτύπησε για μία τελευταία φορά τα φτερά της τρεις φορές και εξαφανίστηκε στον αέρα, χωρίς να αφήσει ίχνος πίσω της. Η σιγή που ακολούθησε ήταν πιο θανατερή και από αυτή των τόσων δεκαετιών που είχε να ακουστεί άλλος ήχος εκεί κάτω κάτω.

Σήκωσε το καπάκι του φερέτρου του και ανασηκώθηκε.

Το καπάκι έπεσε με δυνατό θόρυβο κάτω, στις πέτρινες πλάκες του πατώματος. Τίποτε δεν ακουγόταν κι ο ήχος του σάπιου ξύλου που έπεσε κάτω ακούστηκε κούφιος και αδιάθετος.

Άνοιξε τα μάτια του. Παρ' όλο που ήξερε ότι δεν υπήρχε καθόλου φως, μπορούσε να διακρίνει σχήματα μέσα στο πυκνό σκοτάδι. Έβλεπε καθαρά το ανθρώπινο κρανίο στη μέση του τόξου της πόρτας και από πίσω τον αφώτιστο διάδρομο. Μπορούσε επίσης να δει το μεγάλο σεντούκι στη γωνία του δωματίου και τον σβηστό πολυέλαιο πολύ ψηλά στο ταβάνι. Διέκρινε καθαρά τα χωρίσματα ανάμεσα στις πλάκες του δαπέδου, το ξεραμένο από δεκαετίες τώρα αίμα πάνω στο πέτρινο τραπέζι, στη μέση του δωματίου και τους μαυροκόκκινους μανδύες και τα κουστούμια να αιωρούνται ένα μέτρο ψηλά από το έδαφος. Σιγά σιγά, άρχισε να διακρίνει και χρώματα.

Τέντωσε τα χέρια του. Ένιωθε έτοιμος για τα πάντα. Βγήκε και κατέβηκε από το φέρετρό του που αιωρείτο κι αυτό ένα μέτρο πάνω από το έδαφος. Σήκωσε το καπάκι και το έβαλε στη θέση του. Στάθηκε ολόρθος και καμάρωσε στον ειδικό για το είδος του μαγικό καθρέφτη απέναντί του, το υψηλό ανάστημά του. Θαύμασε το καλό του κουστούμι που έστω και μετά από τόσα χρόνια ύπνου, είχε διατηρηθεί ατσαλάκωτο από τα μάγια της φίλης του, της μάγισσας Γκρίνσια.

Χαμογέλασε παγερά και άφησε να φανούν οι μεγάλοι και κάτασπροι κυνόδοντές του, που έρχονταν σε χτυπητή αντίθεση με τα κόκκινα χείλια του. Έστρωσε τα μαύρα μαλλιά του προς τα πίσω και

έκανε μερικά βήματα πάνω κάτω. Το αποτέλεσμα τον ικανοποίησε απόλυτα. Ήταν έτοιμος πια.

Προχώρησε προς τη μισάνοιχτη πόρτα, την έσπρωξε και αυτή άνοιξε ως τέρμα τρίζοντας. Μπροστά του ανοιγόταν ο σκοτεινός διάδρομος, που μετά από τόσο καιρό σε απόλυτο σκοτάδι του φαινόταν λουσμένος στο φως, ακόμα κι αν αυτό το φως δεν ήταν παρά μια πολύ θολή αντανάκλαση του φεγγαρόφωτου, που έμπαινε στον πύργο του από το παράθυρο δεκάδες μέτρα ψηλότερα. Φως αδύνατο να το δουν άλλα μάτια εκτός από τα δικά του.

Προχώρησε μπροστά και είδε ότι οι γωνίες στους τοίχους ήταν γεμάτες ιστούς, αλλά αυτό δεν τον πείραξε γιατί αυτή η κατάσταση ήταν αναμενόμενη.

Ανεβαίνοντας ψηλότερα, ανακάλυψε ότι τα υπέροχα χαλιά του διατηρούνταν σε πολύ καλή κατάσταση, ενώ οι πανοπλίες στους τοίχους δεν ήταν χειρότερα απ' ότι τις περίμενε. Οι σβηστοί πυρσοί, υποσχέθηκε σιωπηλά στον εαυτό του, από δω και πέρα ποτέ δεν θα ξανάσβηναν, ούτε σκόνη θα έπιαναν τα χαλιά του ούτε σκουριασμένες θα έμεναν οι πανοπλίες του.

Οι τοίχοι, ήταν κι αυτοί σε αρκετά καλή κατάσταση. Τον ίδιο και οι οροφές και τα πατώματα, ενώ κανένας πολυέλαιος δεν είχε φύγει από τη θέση του. Δεξιά του τώρα ήταν η πόρτα της τραπεζαρίας. Μπήκε μέσα.

Το μακρύ τραπέζι ήταν σκονισμένο και τα σκόρπια πιάτα που υπήρχαν πάνω του ήταν τα περισσότερα σπασμένα. Το ίδιο και τα ποτήρια. Τα φαγητά είχαν μουχλιάσει, λιώσει ή ξεραθεί από καιρό, αλλά ούτως ή άλλως, αυτός δεν θα τα έτρωγε σε καμία περίπτωση. Όσο για τους καλεσμένους... αυτοί χωρίς να το ξέρουν παρά μόνο λίγα λεπτά πριν το δείπνο, ήταν οι ίδιοι το κύριο πιάτο. Οι σκελετοί τους ήταν λιωμένοι και κόκκαλά τους ξεφτισμένα. Από τις τσέπες τους είχαν πέσει χρυσά νομίσματα. Πολλών τα άσαρκα χέρια κρατούσαν μαχαίρια και πηρούνια. Ξεραμένο αίμα χυμένο κάτω, είχε λερώσει τις πέτρινες πλάκες.

Όλα αυτά έδιναν στην αίθουσα μια όψη άγρια, πένθιμη και σιχαμερή. Αλλά δεν τον ένοιαζε, γιατί μόνο έτσι το σπίτι του του φαινόταν όμορφο κι ευτυχισμένο, αν και βέβαια λίγο ακατάστατο.

Ένα παγωμένο χαμόγελο αναμνήσεων έκανε το πρόσωπό του σχεδόν να λάμψει. Ήταν ο μόνος που είχε κατορθώσει να κάνει κάτι τέτοιο. Το συμπόσιό του αυτό τον είχε κάνει διάσημο και αποτελούσε θέμα συζήτησης για πολύ καιρό αργότερα. Με τα χρόνια όμως η φήμη του είχε ξεθωριάσει και είχε φτάσει στα όρια του θρύλου. Γι' αυτό είχε σηκωθεί πάλι από την κλίνη του, για να διατηρήσει τη φήμη του ζωντανή και να γευτεί ξανά την αλμυρή γεύση του αίματος, που τον γέμιζε ζωή.

Κοιτάζοντας τα τελευταία του θύματα συνειδητοποίησε ότι πεινούσε. Του χρειαζόταν ένα θήραμα, έστω και μικρό αλλά σχετικά γρήγορα. Δεν άργησε να πιάσει ένα αρουραίο, από αυτούς που τριγυρνούσαν αθόρυβα στα κελάρια και στις αποθήκες του.

Δαγκώνοντας το ζώο στο λαιμό, του ρούφηξε όλο το αίμα στάλα στάλα, απολαμβάνοντας κάθε ρουφηξιά πιο πολύ από την προηγούμενη. Ύστερα σαν τέλειωσε, πέταξε το κουφάρι του ζώου έξω από το παράθυρο του πύργου και κίνησε να κάνει το γύρο του κάστρου του, για να διαπιστώσει σε

τι κατάσταση βρισκόταν μετά από τόσο καιρό.

Περνώντας μέσα στους σκοτεινούς διαδρόμους άναβε τους πυρσούς στους τοίχους, όχι γιατί τους χρειαζόταν για να τα βλέπει, μα για να δώσει στον πύργο του την ατμόσφαιρα που του ταίριαζε.

Του πήρε αρκετές ώρες να γυρίσει τον πύργο του και να διαπιστώσει τι είχε συμβεί και τι θα χρειαζόταν. Όταν όμως πια τέλειωσε και επειδή κόντευε πια να ξημερώσει πήγε πάλι στα έγκατα του λόφου, βαθιά, εκεί που βρισκόταν το ιδιαίτερο δωμάτιό του, εκεί, που κανείς χωρίς να το ξέρει αυτός δεν θα μπορούσε να φτάσει, γιατί θα χανόταν στους δαιδαλώδεις διαδρόμους και τις σκάλες, ή, τόσο το χειρότερο για κείνον, θα έπεφτε πάνω στον οικοδεσπότη.

Το δωμάτιο ήταν φτιαγμένο ειδικά γι’ αυτό το σκοπό: Να είναι απρόσιτο για τους ανεπιθύμητους επισκέπτες, ώστε να μην διαταραχθεί η ανάπαυσή του, και ακόμη περισσότερο μην τον σκοτώσουν στον ύπνο. Όλοι οι εργάτες που γνώριζαν την ύπαρξή του είχαν δολοφονηθεί.

Σαν έφτασε εκεί κάτω, έκλεισε τη βαριά πόρτα πίσω του. Έπειτα, κάλεσε τους υπηρέτες του να γυρίσουν πίσω, όπου και αν βρίσκονταν. Να γυρίσουν για να διορθώσουν ότι είχε χαλάσει στο σπίτι του τα χρόνια που κοιμόταν, να το στολίσουν και να το κάνουν όπως το ήθελε αυτός για να μένει ευτυχισμένος εκεί μέσα. Μετά μπήκε στο φέρετρό του, σήκωσε το καπάκι πάνω του, σταύρωσε τα χέρια στο στήθος και αφήνοντας το ξύλο να τον σκεπάσει κοιμήθηκε ξανά.

Ο ύπνος του ήταν ήρεμος, όπως πάντα άλλωστε, αν και δεν τον ξεκούρασε, γιατί γι’ αυτόν όπως και για κάθε άλλον του είδους του, δεν είναι ανα-

γκαίος για να ξαναποκτήσει δυνάμεις μετά από μια κουραστική νύχτα, αλλά για προφυλαχθεί από τον ήλιο. Η κούραση ήταν κάτι που βάραινε μόνο τους ανθρώπους.

Όταν ήρθε πάλι η ώρα, σήκωσε το καπάκι και βγήκε ξανά από το φέρετρό του, για να πάει να δει αν όλα είχαν γίνει σύμφωνα με τις επιθυμίες του. Πράγματι, ο πύργος του από μέσα ήταν όπως τον ήθελε, τακτοποιημένος και καθαρός.

Επειδή οι υπηρέτες του ήξεραν, ότι η βρωμιά ήταν ένα από τα λίγα πράγματα που ο κύριός τους απεχθανόταν, το είχαν φροντίσει καλά. Είχαν εργαστεί αποτελεσματικά και κυρίως γρήγορα.

Τα έπιπλά του ήταν καθαρά, ξαραχνιασμένα και φυσικά ταχτοποιημένα σύμφωνα με τις επιθυμίες του. Ακόμη και η τραπεζαρία ήταν πεντακάθαρη και άοσμη και τίποτε μέσα της δεν μαρτυρούσε ότι πενήντα σκελετοί είχαν φιλοξενηθεί μέχρι το προηγούμενο βράδυ εκεί, ανάμεσα σε σπασμένα πιάτα, ποτήρια και χαλασμένα φαγητά. Τα χρυσά νομίσματα τα είχαν στοιβάξει πάνω στο τραπέζι το οποίο είχαν στρώσει για πλούσιο γεύμα. Το τραπέζι φυσικά θα παρέμενε όπως ήταν, μέχρι κάποιο θύμα να πλησίαζε τον πύργο.

Έχοντας μπροστά του μια ολόκληρη νύχτα, κάθισε στην αγαπημένη καρέκλα του, για να σκεφτεί τι θα έκανε στη συνέχεια. Εκεί κοντά υπήρχε ένα χωριό. Οι απολίτιστοι κάτοικοί του, ήταν ότι έπρεπε γι’ αυτόν. Σίγουρα κάποιο παιδί θα ξεπόρτιζε μόλις βράδυαζε, λεία εύκολη γι’ αυτόν. Αυτή ήταν μια καλή ιδέα. Ώρα για φαγητό λοιπόν.

Χωρίς να βιάζεται καθόλου, κατέβηκε από την εξωτερική σκάλα του πύργου και βγήκε για πρώτη

φορά μετά τόσο καιρό από το κάστρο. Ο καθαρός αέρας του δάσους που του έφερνε το δροσερό αεράκι άρχισε να τον ανάβει σιγά σιγά. Όλος έξαψη μετά, με δρασκελιές γρήγορες και μεγάλες άφησε πίσω του το σπίτι και κατευθύνθηκε προς το χωριό.

Όταν γύρισε έδειχνε αναζωογονημένος, τα χείλη του και το στόμα του ήταν κατακόκκινα, περπατούσε πιο ευθυτενής και το ασπράδι των ματιών του ήταν κόκκινο. Ήταν πολύ ευχαριστημένος από την πρόσφατη εμπειρία του. Τα είχε καταφέρει έτσι, ώστε το θύμα να μη βρισκόταν παρά πολύ καιρό αργότερα και να έδειχνε ότι είχε σκοτωθεί σε ατύχημα. Και η απόλαυση της αντίστασης του θύματος ήταν γι' αυτόν τόσο μεγάλη που δεν θα την άλλαζε με τίποτα. Όταν ένοιωθε το θύμα να σπαρταράει στα χέρια του το ευχαριστιόταν τόσο που καθυστερούσε όσο το δυνατόν περισσότερο, για να απολαύσει την επιθανάτια αγωνία. Όταν πια γινόταν ανυπόφορη η ένταση, το παιχνίδι τέλειωνε και μαζί του και μια ζωή...

Πάλι ανέβηκε στον πύργο του και κάθησε. Για να περάσει η ώρα, διάβασε ένα παλιό χειρόγραφο από τη συλλογή της μητέρας του, με ποιήματα που ή ίδια είχε γράψει τότε παλιά. Ποιήματα ερωτικά τα περισσότερα, που έδειχναν ότι δεν θα μπορούσε να είχε φανταστεί με τίποτε ποιος και τι θα ήταν ο άντρας της ζωής της, ο πατέρας του, κόμης του κάστρου σαν κι αυτόν, που δεν πήρε καν την άδεια τον πατέρα της για να την παντρευτεί. Ο γάμος φυσικά έγινε κάτω από περίεργες συνθήκες.

Διαβάζοντας, χάλασε το κέφι του, γιατί θυμήθηκε πόσο αγαπούσε τους γονείς του, που όταν ήταν μικρός τους είχε σκοτώσει ένας χωρικός και τους

δύο και μάλιστα με την ίδια σφήνα. Ήταν αυτή η σφήνα που για ενθύμιο είχε κρεμάσει πάνω από το τζάκι. Ευτυχώς για την υπόληψη της οικογένειάς του, τρεις μήνες αργότερα πήρε πίσω το αίμα των γονιών του, ρουφώντας με απόλαυση το αίμα του ίδιου χωρικού, που σπαρταρούσε στα χέρια του.

Παρά τη μελαγχολία του, διάβασε όλο το βιβλίο μέχρι το τέλος και συγκινημένος από την ευαίσθητη παιδική ψυχή της μητέρας του (που καταγόταν από ευγενική γενιά και ήταν αρκετά μορφωμένη), όταν πλησίαζε η ώρα να ξημερώσει, κατέβηκε πάλι στα ανήλιαγα μπουντρούμια όπου βρισκόταν το δωμάτιό του και αφού έκλεισε τη βαριά πόρτα πίσω του και έριξε από πάνω τους το καπάκι του φερέτρου του, αφέθηκε στην αγκαλιά του ύπνου.

Είχε βραδυάσει ξανά, όταν σηκώθηκε και ανέβηκε στις μεγάλες αίθουσες του σπιτιού του. Ένα χτύπημα στη βαριά σιδερένια πόρτα του κάστρου, ένα χτύπημα που χάρη στην οξύτατη ακοή του άκουσε καθαρά, διέκοψε τον ειρμό των σκέψεών του, καθώς καθόταν στην αγαπημένη του πολυθρόνα και αναπολούσε, περιμένοντας να έρθει η ώρα που αυτός θεωρούσε κατάλληλη για τη βραδυνή του έξοδο.

Ανήσυχος, γνωρίζοντας ότι κανένας δεν θα έπρεπε κανονικά να έχει πληροφορηθεί τον ερχομό του, πήγε για να ανοίξει την πύλη. Φοβούμενος μήπως οι νυχτερινές του δραστηριότητες είχαν γίνει ήδη γνωστές, προσπαθούσε να σκεφτεί τι θα έλεγε σε αυτούς ή αυτόν που ήταν έξω. Εξάλλου, σκέφτηκε, όποιοι και αν ήταν αυτοί εκεί έξω, ήταν σχεδόν ανίσχυροι μπροστά του, εκτός και αν ήταν όλοι οπλισμένοι με δαυλούς και σφήνες.

Μόλις πλησίασε όμως την πύλη κατάλαβε ότι άδικα είχε ανησυχήσει. Έξω περίμενε υπομονετικά ένα γεροντάκι με πονηρή έκφραση στο πρόσωπο, κρατώντας μια βαλίτσα στο ένα χέρι και μια μαγκούρα στο άλλο. Αφότου διαπίστωσε κοιτώντας από πάνω, ότι η μαγκούρα δεν ήταν μυτερή, του μίλησε δυνατά για να μάθει ποιος είναι.

Το γεροντάκι τρόμαξε στην αρχή, αλλά μετά με αρκετά σίγουρη και δυνατή φωνή απάντησε. Του είπε ότι είχε ακούσει κάποιον στο χωριό, ότι ο ιδιοκτήτης του κάστρου ψάχνει για υπηρέτη. Ο κόμης χαμογέλασε ευχαριστημένος. Οι πιστοί του υπηρέτες που τους είχε καλέσει λίγο πριν τον ύπνο του, είχαν κάνει καλά τη δουλειά τους και μάλιστα πολύ πιο γρήγορα απ' ότι περίμενε κι ο ίδιος. Το γεροντάκι φαινόταν αρκετά καλό για παρέα και αρκετά έξυπνο για τις δουλειές για τις οποίες τον ήθελε.

Η ψηλή σιλουέτα που έσκυβε προηγουμένως για να ακούσει το γέρο από ψηλά, διαγράφηκε τώρα στο άνοιγμα της πόρτας. Του είπε πολύ ευγενικά να περάσει. Ο χωρικός χαμογέλασε δείχνοντας τα σκόρπια δόντια του και τον ευχαρίστησε.

Πίσω του στριμώχτηκε φοβισμένο ένα παιδί δέκα το πολύ ετών, αρκετά αδύνατο, αλλά κανονικό ανθρώπινο παιδί. Όταν ρώτησε τον υπηρέτη γιατί το είχε φέρει μαζί του εκείνος του απάντησε ότι ήταν ανήψι του και ότι είχε υποσχεθεί στους γονείς του να το προσέχει. Μετά εκείνοι πέθαναν από το μεγάλο θανατικό και...

Ο νέος του σύντροφος λεγόταν Παχούμ και το παιδί Γιαν. Αφότου τους άφησε μισή ώρα για να ταχτοποιηθούν στα δωμάτιά τους, που ήταν ψηλά στον πύργο και μακρυά από το δικό του, τους κάλεσε να περάσουν μια νύχτα μαζί στο μεγάλο δωμά-

τιο με το αναμένο τζάκι. Δεν άργησαν να βρεθούν και οι τρεις γύρω από το τζάκι, ο ένας στην πολυθρόνα του και οι άλλοι δύο σε καρέκλες, να συζητούν.

Τους μίλησε ευγενικά, τους ρώτησε πολλά πράγματα με το πρόσχημα ότι έλειπε πολύ καιρό μακρυά και φρόντισε να τους δώσει ευχάριστες εντυπώσεις για την διαμονή τους στο κάστρο. Ο Παχούμ, έδειχνε εντυπωσιασμένος από αυτά που του έλεγε το αφεντικό του και ακόμη πιο πολύ εντυπωσιάστηκε ο Γιαν, όταν ο κόμης τους διηγήθηκε μερικά περιστατικά από την πολυτάραχη ζωή του, χωρίς όμως να τους πει τίποτα για μια ιδιότητά του που τον έκανε να ξεχωρίζει. Δεν ήθελε να τρομάξει το παιδί, μια και φαινόταν πως ο γέρος καταλάβαινε πολύ καλά ποια ήταν η φύση του.

Παρά τα σκληρά χαρακτηριστικά του σε στιγμές αναζήτησης τροφής, ο κόμης είχε ευγενικό και όμορφο πρόσωπο, ήταν πολύ καλός συνομιλητής κι έτσι όταν ήθελε γινόταν πολύ ευχάριστος. Η βραδυά πέρασε αρκετά καλά και για τους τρεις.

Έπειτα κρίνοντας ότι οι δυο σύντροφοί του ήταν κουρασμένοι, τους έδωσε την άδεια να αποσυρθούν και πήγε μόνος του στο δυτικό παράθυρο, να αναπολήσει τα περασμένα και να σκεφτεί για τα μελλούμενα.

Εκεί που καθόταν στο παραθύρι και κοίταζε το μουντό ουρανό και το φεγγάρι, διέκρινε με τα γερά του μάτια, μια μικρή, σκυφτή μορφή να ξεπροβάλλει από το δάσος, και αυτό του ήταν αρκετό για να καταλάβει πώς θα περνούσε την βραδυά εκείνη μέχρι να ξημερώσει. Και ένοιωσε πολύ ευχαριστημένος γι' αυτό, καθώς πολλά και πολλοί του είχαν λεί-

ψει, τόσο καιρό που είχε να έρθει σε επαφή με τον έξω κόσμο.

Πριν περάσει πολλή ώρα, η σκιά μεγάλωσε και έγινε πιο ευδιάκριτη. Ήταν η φίλη του η μάγισσα Γκρίνσια, που ερχόταν μετά από τόσο καιρό να τον επισκεφτεί.

Τον χαιρέτισε με ένα κούνημα του χεριού της από μακρυά, και αυτός απάντησε με τον ίδιο τρόπο. Την είδε αργά να πλησιάζει το κάστρο του και μετά την έκρυψαν οι τοίχοι.

Μόλις άνοιξε την είδε εκεί έξω, να τον περιμένει, με τα καστανοκόκκινα μαλλιά της, όπως πάντα πιασμένα πίσω όλα, εκτός από μερικά που δημιουργούσαν μια μικρή φράτζα πάνω από το μέτωπό της. Φορούσε ένα μακρύ μανδύα ασημένιο που γυάλιζαν οι πτυχές του στο ελάχιστο φως του φεγγαριού.

Την ανέβασε ψηλά στον πύργο του και την έβαλε να καθίσει στην αίθουσα του τζακιού, απέναντί του μπροστά στη φωτιά και άφησε το βλέμμα του να πλανηθεί πάνω της. Τα μεγάλα πράσινα μάτια της, ήταν ακόμη το ίδιο εκφραστικά, τα ελαφρά πεταχτά της μήλα και το χαμόγελό της που άφηνε να φανούν κυρίως τα πάνω δόντια, ήταν τα ίδια. Δεν είχε αλλάξει καθόλου. Του χαμογέλασε.

Τότε μίλησε.

«Μου έλειψες πολύ», της είπε και το εννοούσε. «Έχω τόσο καιρό να σε δω που κόντευα να ξεχάσω το πρόσωπό σου. Μου έλειπες από τότε, λίγο πριν αναγκαστώ να αναπαυτώ πάλι, για τόσο καιρό. Πες μου όμως πως βρίσκεσαι εδώ, την ώρα που δεν ήξερα καν, αν υπήρχες ακόμα».

«Έμαθα από κάτι φίλους ότι είχες ξυπνήσει πάλι και καθώς μου έλειπε και μένα η παρέα σου, κίνησα

να σε βρω. Για να δω το κουστούμι», πρόσθεσε. «Χμ, κρατάει ακόμα!»

«Πώς παν οι δουλειές;»

«Τίποτε, νέκρα. Οι τσιγγάνες μου έχουν φάει το ψωμί. Αυτές που τριγυρνάνε στις στράτες και λεν ένα σωρό παραμύθια στον κόσμο, και κοροϊδεύοντας όποιον λέει τ' αντίθετα από αυτές σαν εμένα. Και το κακό είναι ότι αυτές λένε ψέμματα στον κόσμο για να του πάρουν τα λεφτά, ενώ εγώ ξέρω να βλέπω μέχρι πολύ μακρυά, όλη την αλήθεια κι όχι τη μισή που βλέπουνε αυτές στο χέρι. Κανείς δε με πιστεύει πια. Γι' αυτό κι ήρθα σε σένα, για λίγη παρέα και λίγη συμπαράσταση».

«Χμ, έλα τώρα, για να σου φτιάξει το κέφι δες κι εμένα τι μου μέλλει τις επόμενες δεκατρείς μέρες. Και να ξέρεις ότι μετά από αυτό, το πρώτο αίμα που θα ρουφήξω θα είναι τσιγγάνικο».

Το ψυχρό του χαμόγελο την τρόμαξε λίγο. Για να διώξει όσα δυσάρεστα συναισθήματα της δημιουργούσε αυτή η ανέμελη αποδοχή της ιδιότητάς του, τράβηξε από κάποια τσέπη του ρούχου της, μια γυάλινη σφαίρα. Την πλησίασε για λίγο στο τζάκι και μετά αφού έκανε μερικές περίεργες κινήσεις από πάνω της, κοίταξε μέσα.

Στην αρχή δεν είδε τίποτα. Αμέσως μετά χαμογέλασε βλέποντας κατά πάσα πιθανότητα μια νυχτερινή δραστηριότητα του φίλου της που καθόταν απέναντί της και την παρατηρούσε χαμογελαστός. Έπειτα η έκφρασή της σοβάρεψε. Τα φρύδια της άρχισαν να σμίγουν ολοένα και περισσότερο και σιγά σιγά τρόμος άρχισε να καταλαμβάνει το όμορφο πρόσωπό της. Φάνηκε να ανατριχιάζει. Η ανάσα της πήρε να γίνεται πιο γρήγορη, ιδρώτας κυλούσε στο πρόσωπό της ενώ είχε αρχίσει να τρέ-

μει σύγκορμη. Ξαφνικά, η σφαίρα έγινε μαύρη κι αυτή έπεσε κάτω ανοιγοκλείνοντας γρήγορα τα βλέφαρά της και αναπνέοντας σπασμωδικά σχεδόν.

Ο κόμης πετάχτηκε πάνω και τη σήκωσε στα χέρια του. Έπειτα την πήγε σε ένα δωμάτιο και όπως ήταν την ξάπλωσε σε ένα κρεβάτι. Όταν αυτή συνήλθε κάπως, τη ρώτησε τι είχε δει που την τάραξε τόσο. Εκείνη μίλησε αργά και διστακτικά σαν να φοβόταν ότι δεν θα έπρεπε να ανοίξει το στόμα της για όσα είχε δει στη σφαίρα.

«Στην αρχή, η σφαίρα ήταν μαύρη. Αμέσως μετά ξεκαθάρισε και μπόρεσα να σε δω να μιλάς με έναν έμπορο και μετά να του ρουφάς το αίμα. Έπειτα είδα το φεγγάρι ολόγιομο και μια κοπέλα να χορεύει στο φως του, μόνη της, ενώ κάποιος την κοιτούσε. Στη συνέχεια σε είδα με το πρόσωπο σκεφτικό να κοιτάς από το δυτικό παράθυρο του πύργου που είναι ψηλά, πολλά μέτρα από το έδαφος. Τέλος η σφαίρα έδειξε πολύ γρήγορα διάφορες εικόνες, στις οποίες το κόκκινο ήταν το κύριο χρώμα και σε όλες στο κέντρο βρισκόσουν εσύ με το πρόσωπό σου ή συσπασμένο από πόνο και λύπη ή πλημμυρισμένο από μια απέραντη αγαλλίαση (στις περισσότερες και στην τελευταία όμως ήταν πόνος) και μετά μαύρισε και αρνήθηκε να δείξει παρακάτω. Ξέρεις τι σημαίνει αυτό;» ρώτησε κοιτώντας τον με πόνο στα μάτια.

«Ξέρω», είπε αυτός αργά και σιγανά, «θάνατος».

«Και το κόκκινο ξέρεις τι σημαίνει; Και η κοπέλα και το μαύρο στο τέλος μαζί;»

«Ξέρω», είπε πάλι αυτός αργά και σιγά, «θάνατος μιας κοπέλας που αγαπά ή που την αγαπούν, ή θάνατος κάποιου που αγαπά η κοπέλα ή θάνατος

κάποιου που αγαπά την κοπέλα. Περίεργο. Πες μου, σε καμία από τις εικόνες που έφυγαν γρήγορα, μήπως είδες μαζί εμένα και το κορίτσι;»

«Όχι σε καμμία».

«Άρα δεν θα με σκοτώσει η ίδια. Και μήπως στις ίδιες εικόνες είδες καμία σφήνα ή κάτι παρόμοιο;»

Η Γκρίνσια τον κοίταξε με απορία.

«Πιστεύεις ότι κάποιος προσπαθεί να σε δολοφονήσει;»

«Απάντησέ μου σε παρακαλώ», είπε αυτός δείχνοντας για πρώτη φορά καταβεβλημένος. Η Γκρίνσια που τρόμαξε, βιάστηκε να του απαντήσει:

«Όχι, είμαι σίγουρη. Μα...» πήγε να πει και η φωνή της κόπηκε, «τη σφαίρα, εσύ την έφερες εδώ μέσα;»

«Όχι, πού είναι τώρα;»

«Πίσω σου, ακριβώς. Κοίτα την. Γυαλίζει περίεργα. Γρήγορα σήκωσέ την και άσε με να δω. Μόνο εγώ, μην κοιτάς εσύ».

Γρήγορα έσκυψε πάνω από τη σφαίρα και άρχισε να μιλά και να εξηγεί αυτά που έβλεπε.

«Η σφαίρα αλλάζει χρώματα. Τώρα βλέπω εσένα να σφίγγεις τα χέρια σου μέσα σε ένα σκοτεινό τοπίο, που τώρα γίνεται ροζ. Η σφαίρα καθάρισε, όχι, περίμενε. Τώρα είσαι μόνος σου σε ένα λιβάδι και... και είναι μέρα! Είναι δυνατόν; Κοίτα, κοίτα γρήγορα πριν χαθεί το όραμα».

Αυτός έσκυψε και είδε τον εαυτό του ντυμένο στα μαύρα με τη μαυροκόκκινη μπέρτα του και τον ήλιο να ανατέλλει στον ορίζοντα. Στάθηκε μαγεμένος βλέποντας το θέαμα που κανένας όμοιός του δεν είχε ξαναδεί ποτέ από την αρχή του κόσμου, γιατί όποιος προσπαθούσε να το δει, λίγα δευτερόλεπτα πριν εμφανιστεί έχανε το δώρο της ζωής.

Στάθηκε κοιτάζοντας αχόρταγα. Τότε είδε καθαρά τον ίδιο του τον εαυτό, γονατιστό να γυρνάει για να μιλήσει σε κάποιον που στεκόταν δίπλα του.

Ήταν άτυχος όμως. Πριν προλάβει να δει περισσότερα, η σφαίρα μαύρισε ξανά και ρωγμές εμφανίστηκαν στην περιφέρειά της. Μετά, άνοιξε στα δύο, ακριβώς στη μέση σαν να ήταν κομμένη με μαχαίρι και μέσα στο κούφιο εσωτερικό της είδε ένα πολύ μικρό τριαντάφυλλο, κόκκινο σαν το αίμα να μεγαλώνει σιγά σιγά και να γίνεται κανονικό.

«Πάρ' το γρήγορα», του σφύριξε λαχανιαστά η μάγισσα. «Η ζωή σου κρέμεται ίσως από αυτό». Το ύφος της ήταν θανάσιμα σοβαρό.

Έτσι κι έκανε. Το πήρε και το στερέωσε στο μέρος της καρδιάς του, όπως του είπε ότι έπρεπε να κάνει.

Μόλις φόρεσε το τριαντάφυλλο, κάτι έδειξε να αλλάζει πάνω του. Και όχι μόνο εξωτερικά, αλλά και εσωτερικά. Ξαφνικά ένοιωσε ένα περίεργο σκίρτημα στο στήθος και μέσα στην ψυχή του άκουσε μια φωνή περίεργη να τον καλεί από κάπου πολύ μακριά. Το μέτωπό του φωτίστηκε και τα μάτια του έλαμψαν για μια στιγμή με μια λάμψη διαφορετική απ' ότι συνήθως. Μόνο για μια στιγμή όμως και όχι παραπάνω. Μετά έγινε πάλι ο ήρεμος, ψυχρός, και απόλυτα κυριαρχημένος στον εαυτό του κόμης.

Πήρε τη φίλη του από το χέρι και την οδήγησε στη βιβλιοθήκη, όπου μαζί για πολλές ώρες κάθισαν και διάβασαν τα χειρόγραφα που βρήκαν, πράγμα που έκαναν σε κάθε συνάντησή τους.

Τέλος, σαν πλησίαζε το χάραμα, η Γκρίνσια, έκλεισε συλλογισμένη τον τελευταίο τόμο, τον απίθωσε στο πάτωμα και αφού χαιρέτισε το φίλο της

με δάκρυα στα μάτια, κατέβηκε και βγήκε από τον πύργο απ' όπου έφυγε πεζή, κρατώντας τη σκούπα της στο χέρι.

Ο κόμης, παρακολούθησε τη σκυφτή από την κούραση μορφή της να απομακρύνεται στο σκοτάδι, ώσπου χάθηκε μέσα στο δάσος. Τότε με μπερδεμένα συναισθήματα, κατέβηκε αργά στο δωμάτιό του, έκλεισε τη βαριά πόρτα πίσω του και φαινομενικά ήρεμα, ξάπλωσε στο ξύλινο φέρετρο και τράβηξε πάνω του το σκέπασμα. Αποσύρθηκε στην ανυπαρξία που του επέβαλλε η φύση του.

Το άλλο απόγευμα, πριν η ώρα πάει καλά καλά εφτά, το καπάκι έπεσε με βρόντο κάτω και αυτός πετάχτηκε πάνω. Έτρεξε στην πόρτα και μετά ανέβηκε σε ένα λεπτό όλες τις σκάλες, πηδώντας πέντε πέντε τα σκαλιά. Τρέχοντας για πρώτη φορά με τέτοια αγωνία στη ζωή του, αγνόησε το Γιαν που ξαφνικά ξεφύτρωσε μπροστά του και όρμησε στο δυτικό παράθυρο της μεγάλης σάλας. Εκεί κρεμάστηκε απ' έξω για να απολαύσει αυτό που ένιωθε ότι του έλειπε. Και αυτό που είδε δεν τον απογοήτευσε.

Οι τελευταίες χρυσές και κοκκινωπές ανταύγειες του ήλιου είχαν κάνει τον ουρανό να πάρει ένα υπέροχο ρόδινο χρώμα, τόσο ρομαντικό γι' αυτόν, που πρώτη φορά το έβλεπε, ώστε για μια στιγμή σταμάτησε η σκέψη του, κι ο νους του ξέφυγε για λίγο από το κάστρο στο οποίο είχε ζήσει πολλές ζωές ανθρώπων.

Σιγά σιγά οι ανταύγειες έσβησαν, καθώς ο ήλιος βυθιζόταν όλο και πιο πολύ ανάμεσα στα βουνά. Αργά αλλά σταθερά, ο ουρανός σκοτείνιασε και τα άστρα άρχισαν να λάμπουν πάλι. Το φεγγάρι υ-

ψώθηκε πάλι κι αυτός στεκόταν ακόμη εκεί στο παραθύρι, σκεπτόμενος ξαφνικά για πρώτη φορά, πόσα άλλα άραγε είχε χάσει κερδίζοντας αυτή τη ζωή.

Σαν έκρινε πως δε βοηθούσε καθόλου να κάθεται να συλλογάται στο παράθυρο, στράφηκε προς τα μέσα. Τα σφιγμένα σαν από πόνο χείλη του άφησαν λίγες λέξεις να ξεφύγουν.

«Άργησα. Αύριο όμως δεν θα 'ρθω πια αργά. Η μέρα που έρχεται μετά από αυτή τη νύχτα θα είναι η τελευταία μέρα στα σκοτάδια».

Καθώς άνοιγε τα μάτια του που τα κρατούσε σφαλισμένα για να μη χάσει την ανάμνηση των τελευταίων ακτίνων του ήλιου, είδε μπροστά του τον Παχούμ, να στέκεται με το κεφάλι του κατεβασμένο. Σαν τόλμησε αυτός να το σηκώσει, είδε πως το πονηρό μούτρο του γέρου, είχε αποκτήσει μια έκφραση σοβαρή και λυπημένη. Τα χείλη του ήταν τραβηγμένα λες και κάτι πάσχιζε να πει, ενώ τα μάτια του έδειχναν πολύ συλλογισμένα και κοιτούσαν απλανή προς το άπειρο. Τέλος μίλησε και η φωνή του ακούστηκε μελαγχολική.

«Μη γυρέψεις να δεις, αφέντη, τις τελευταίες του ήλιου αχτίδες, γιατί θα είναι και το τελευταίο πράγμα που θα δουν τα μάτια σου σε αυτόν τον κόσμο. Κι αν σου φαίνεται παράξενο που στα λέω εγώ αυτά, σκέψου πως είμαι άνθρωπός σου και πρέπει να σε νοιάζομαι».

«Μη μου μιλάς άλλο γι' αυτά! Νομίζω πως έχω πάρει μια απόφαση και κανείς δεν θα μου αλλάξει τη γνώμη. Εξ άλλου, σε πήρα για υπηρέτη και όχι για συμβουλάτορα».

Ο τόνος της φωνής του ήταν πολύ προστακτικός και τα μάτια του πέταγαν φωτιές. Τα χείλη του

έτρεμαν και τα ρουθούνια του ανεβοκατέβαιναν νευρικά, πολύ νευρικά. Για πρώτη φορά στη ζωή του είχε θυμώσει. Δεν μπορούσε να καταλάβει τον εαυτό του. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι του συνέβαινε. Δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί ένοιωθε εκείνο το φοβερό αίσθημα κενού μέσα του.

«Ναι αφέντη, αλλά αν δεις το ρόδινο ηλιοβασίλεμα», είπε εύστροφα ο γέρος, με μια λάμψη πονηρίας στα μάτια του, θα χάσεις το γλυκό χάραμα. Σκέψου αφέντη, δεν πρέπει να κάνεις κάτι που θα σε βλάψει. Το ένα σου στερεί το άλλο. Και τα δύο μαζί δεν μπορείς να τα 'χεις. Σκέψου λοιπόν».

«Καταλαβαίνω», είπε και ο τόνος της φωνής του άλλαξε, καθώς ο θυμός έδινε τη θέση του στη μελαγχολία. «Είμαι αναγκασμένος κάθε νύχτα μετά από τα ανόσια κρίματά μου, να πηγαίνω να κρύβομαι από το φως της μέρας, χάνοντας τ' ωραιότερο θέαμα της φύσης...»

Έκανε μια μικρή παύση και μετά συνέχισε αναστενάζοντας:

«...και πάλι το απόγευμα να μην τολμώ να βγω πριν ο ήλιος χαθεί πίσω από τα δυο βουνά και όταν μόνο μια ανάμνηση από αυτόν έχει μείνει, στο σκοτεινό ουρανό».

«Είναι η μοίρα σου αφέντη. Σκέψου, πως αν δεν μπορείς να δεις αυτά που λες, μπορείς να δεις όσες φορές θέλεις τη νύχτα που όλοι υμνούν στα ποιήματά τους, τόσοι που λίγες είναι οι μέρες της ζωής τους. Κι άκου και μένα, που έχω δει χιλιάδες ανατολές και δύσεις του ήλιου. Δεν είναι τίποτα άλλο, παρά μια επανάληψη, βαρετή όσο τίποτα άλλο για τους ανθρώπους που περιμένουν να σηκωθεί για τα καλά ο ήλιος στον ουρανό ώστε να αρχίσουν τις δουλειές τους. Και το βράδυ, που βλέπουν πως άλ-

λη μια μέρα τέλειωσε, μελαγχολούν και σκέφτονται πόσα δεν πρόλαβαν να κάνουν».

«Τα ξέρω, ή τουλάχιστον τα καταλαβαίνω όσα μου λες, αλλά μάθε, πως δεν εκτιμά κανείς αυτό που έχει, μα μονάχα αυτό που του λείπει και αυτό που μου λείπει και ποθώ όσο τίποτε άλλο είναι να δω την ανατολή του ήλιου και πάλι σαν βραδυάσει, να δω τον ήλιο να χάνεται μέσα στα σύννεφα, πίσω απ' τα βουνά. Μια φορά έχω δει τη μέρα κι αυτή θολή μέσα από τη γυάλα της μάγισσας, μόνο για μια στιγμή. Δεν αντέχω στη σκέψη ότι ίσως να μην την ξαναδώ ποτέ, ή ότι αν την ξαναδώ θα φύγω την ίδια στιγμή από τον κόσμο».

Ο Παχούμ κατάλαβε ότι δεν ωφελούσε καθόλου αυτόν ή τον αφέντη του να συνεχίσουν αυτήν την άσκοπη συζήτηση, γι' αυτό άλλαξε το θέμα γρήγορα και προχώρησε πονηρά:

«Καλά όλα αυτά αφέντη, αλλά υπάρχουν και άλλα ζητήματα πιο επείγοντα από την αυγή και τη δύση. Και θα φαντάζεσαι βέβαια τι εννοώ. Να, το παιδί εδώ, ξέρει τι πρέπει να κάνει για να σε βοηθήσει σ' αυτό».

«Τι εννοείς δηλαδή; Μίλα καθαρά».

«Να, θέλω να πω, ότι σίγουρα θα πεινάς και ότι το φαγητό που έχω ετοιμάσει δεν θα σου άρεσε και τόσο. Όπως είσαι τώρα, σου χρειάζεται λίγο κόκκινο, πηχτό, ζωτικό...»

Η φωνή του έσβησε.

«...αίμα», συμπλήρωσε ο άλλος και τα μάτια του άστραψαν κόκκινα. Ο γέρος συνέχισε χωρίς να δώσει μεγάλη σημασία στη διακοπή:

«Θα πάρεις λοιπόν το μικρό και θα το αφήσεις να περπατάει σε κάποια απόσταση από σένα παίζοντας με μερικά χρυσά νομίσματα. Σίγουρα, καθώς

είναι νωρίς ακόμα, θα συναντήσει κάποιον άνθρωπο. Αν αυτός είναι κακός, θα του επιτεθεί, για να του πάρει το χρυσάφι, αλλιώς θα προσπεράσει αδιάφορα. Αν του επιτεθεί, ο Γιαν θ' αρχίσει να τρέχει φωνάζοντας, προς το μέρος σου. Έτσι εσύ θα βγεις ξαφνικά μπροστά του και θα τον αρπάξεις από το λαιμό. Ο Γιαν θα γυρίσει σπίτι αφήνοντας τα λεφτά κοντά σου, για να μην του ξαναεπιτεθούν στο δρόμο και συ θα κανονίσεις τον εγκληματία».

Ο πονηρός γέρος, είχε καταλάβει ότι στη συναισθηματική κατάσταση που βρισκόταν ο αφέντης του, δεν θα έδινε αλλιώς σημασία στα λόγια του, παρά μόνο αν του μίλαγε για κάτι που θα του φαινόταν σωστό. Και όπως αποδείχτηκε είχε δίκιο. Ο κόμης φάνηκε ενθουσιασμένος με το σχέδιό του ακόμη κι αν στον ίδιο το γέρο φαινόταν απλοϊκό και ξεκίνησε αμέσως με το Γιαν που περπατούσε φοβισμένος από πίσω του, για τα περίχωρα.

Όταν γύρισε ο κόμης, τα μάτια του έλαμπαν, το πλατύ του χαμόγελο άφηνε να φανούν όλα του σχεδόν τα δόντα, που είχαν πάνω κόκκινα στίγματα. Το παιδί ήρθε κι αυτό από πίσω του. Δεν ήταν πια τρομαγμένο.

Παρά την καλή του διάθεση, παρέμεινε σιωπηλός και ο υπηρέτης σεβάστηκε τη σιωπή του και δεν τον ενόχλησε καθόλου με ερωτήσεις, παρά πήγε και κάθησε κοντά του στη σάλα του τζακιού. Εκεί, όχι πολλή ώρα αργότερα, το αφεντικό του άρχισε να του διηγείται όσα συνέβησαν. Έπειτα βλέποντας ότι η ώρα είχε περάσει, πριν πάει να ξαπλώσει, παρακάλεσε τον υπηρέτη του να καλέσει για γεύμα ένα τυχαίο θύμα, για κάποιο από τα επόμενα πέντε βράδυα. Τέλος αποσύρθηκε σιωπηλός στο

δωμάτιό του και για μια ακόμη φορά βυθίστηκε στο σκοτάδι.

Το επόμενο απόγευμα, βρήκε τον υπηρέτη του και το παιδί να γευματίζουν. Μόλις μπήκε στην αίθουσα έτρεξαν και οι δύο χαρούμενοι να τον χαιρετίσουν. Εκείνος τους έγνεψε σιωπηλά να καθήσουν και τους συντρόφευσε στο δείπνο τους.

Όταν τέλειωσαν, άρχισαν να συζητούν χωρίς κάποιο ιδιαίτερο θέμα, μόνο και μόνο για να περάσει λίγο η ώρα. Τότε, ξαφνικά, το πρόσωπο του γέρου έλαμψε και αφού έστειλε το μικρό Γιαν για ύπνο, άρχισε να διηγείται στον κόμη τα όσα είχαν συμβεί το πρωί.

«Αφέντη», ξεκίνησε, «το πρωί που κατέβηκα στο χωριό, βρήκα στο πανδοχείο έναν ξένο, έναν έμπορο που ερχόταν από μακρυά και που δεν τον ήξερε κανείς στην πόλη. Του έπιασα συζήτηση και του είπα ποιος είμαι, ή τουλάχιστον, σχεδόν ποιος είμαι. Έπειτα, καθώς αυτός άρχισε να παραπονιέται ότι το πανδοχείο ήταν γεμάτο, τον ρώτησα αν θα ήθελε να μείνει μια νύχτα, για να δειπνήσει μαζί μας και μετά να κοιμηθεί σε ένα από τα πολλά δωμάτια του πύργου μας. Αυτός, ανακουφισμένος δέχτηκε μετά χαράς, βλέποντας κι όλας πως δεν θα του κόστιζε να περάσει το απόγευμα και τη νύχτα του εδώ».

«Πότε θα έρθει ο έμπορος αυτός;»

«Σε λίγο, όπου να 'ναι θα φανεί». Έπειτα ο υπηρέτης γέλασε δυνατά.

«Γιατί γελάς;» ρώτησε σχεδόν θυμωμένος ο κόμης.

«Γιατί σκέφτομαι, πως ο άνθρωπος αυτός θα έρθει εδώ, για να περάσει μια ευχάριστη βραδιά παρέα μ' έναν μορφωμένο άνθρωπο σαν κι εσάς, να φάει και πιει, χωρίς να ξοδέψει τα πολύτιμα γι' αυτόν λεφτά του και να κοιμηθεί σε ένα απαλό κρεββάτι, χωρίς να χρειαστεί να το πληρώσει το πρωί όταν σηκωθεί. Κι αντί για όλα αυτά, όχι μόνο δεν θα φάει αλλά και θα γίνει ο ίδιος τροφή. Όσο για τ' άλλα, ούτε συζήτηση».

«Μη γίνεσαι κακός», είπε ο κόμης εκπλήσσοντας το γέρο. «Δεν φταίω εγώ που είναι η φύση μου τέτοια. Θα μπορούσε στη θέση μου να είναι οποιοσδήποτε κι αυτός θα έκανε το ίδιο για να επιβιώσει. Όλοι έχουν το δικαίωμα να ζήσουν, έστω κι αν αυτό το κάνουν σε βάρος της ζωής των άλλων, αλλά μόνο όταν δεν μπορούν να κάνουν αλλοιώς». Για πρώτη φορά έπιασε τον εαυτό του να το βλέπει έτσι.

«Ίσως να έχεις δίκιο αφέντη, αλλά αυτό δεν εμποδίζει το να γίνεται μισητός κάποιος του είδους σου όταν κάποτε ανακαλύπτεται η ταυτότητά του και αμέσως σκορπά τον τρόμο».

«Σίγουρα, αλλά νομίζω», είπε με ένα πονηρό χαμόγελο, «πως ο αγαπητός μας επισκέπτης έφθασε. Πήγαινε να ανοίξεις την πύλη και φέρε τον κατ' ευθείαν εδώ να τον χαιρετίσω. Έπειτα σε απαλάσσω από τα καθήκοντά σου, μπορείς να κάνεις ότι θέλεις».

«Πηγαίνω αφέντη, δε θ' αργήσω».

Ο γέρος υπηρέτης, βγήκε από την αίθουσα και κατευθύνθηκε προς την πόρτα. Όταν έφτασε, κοίταξε από το παραθυράκι της και είδε τον άντρα που είχε συναντήσει το ίδιο πρωί στο χωριό.

«Πέρασε», είπε και άνοιξε την πόρτα.

«Ευχαριστώ», είπε ο άλλος λακωνικά και άφησε τον Παχούμ να τον οδηγήσει στον πύργο. Εκεί βρή-

καν τον Κόμη να κάθεται σε μια αναπαυτική πολυθρόνα και να διαβάζει ένα βιβλίο. Σηκώθηκε αμέσως, για να χαιρετίσει τον άγνωστο. Εκείνος του συστήθηκε.

«Χαίρετε κόμη», είπε κοιτάζοντάς τον με θαυμασμό.

«Χαίρετε», ανταπάντησε αυτός. «Τι σας έφερε στα μέρη μας;»

«Βλέπετε εκεί που έμενα και εμπορευόμουνα παλιά, τα πράγματα είχαν αρχίσει να γίνονται πιο δύσκολα για μας τους εμπόρους και με δυσκολία έβγαζα το ψωμί μου. Έπειτα κάποιος γνωστός μου, μου είπε πως η αγορά σε αυτά τα μέρη είναι μεγάλη, παρθένα και πλούσια. Μάζεψα λοιπόν τα πράγματά μου και τράβηξα κατά δω. Ελπίζω να βγάλω αρκετά από αυτό το ταξίδι μου».

«Χμ, συμφωνώ μαζί σας. Κάπως έτσι έχουν τα πράγματα, παρ' όλο που έχω αρκετό καιρό να έρθω σε επαφή με τον έξω κόσμο. Κάθομαι μέσα στο κάστρο μου και αφήνω τον καιρό να περνά. Μόνη μου συντροφιά είναι ο γέρος υπηρέτης μου και ο ανηψιός του. Όπως καταλαβαίνετε κάθε επίσκεψη από τον έξω κόσμο είναι επιθυμητή. Τι θα λέγατε αν σας καλούσα να με συνοδεύσετε στο δείπνο μου; Έχω πολύ καιρό να φάω».

«Πολύ καιρό;» Τα φρύδια του άλλου έσμιξαν ερωτηματικά. Κοντοστάθηκε. Ο κόμης όμως τον αγνόησε και δεν απάντησε.

«Περάστε παρακαλώ στην τραπεζαρία. Ακολουθήστε τον υπηρέτη μου και θα έρθω σε λίγο κι εγώ».

Πράγματι, σε λίγη ώρα κάθονταν ο ένας απέναντι στον άλλο στο μακρύ και στενό τραπέζι και γευμάτιζαν. Ο έμπορος Εμιάν ήταν πολύ ευχαριστημένος από το εκπληκτικό γεύμα και φλυαρούσε με μια ευφράδεια καταπληκτική. Ο Κόμης απέναντί του τον άκουγε με ενδιαφέρον, ή έτσι έδειχνε και η βραδυά πέρασε πολύ ευχάριστα για τον έμπορο. Δεν τέλειωσε, όμως.

Εκεί που ο μεθυσμένος πια από το δυνατό κρασί του κάστρου έμπορος, έλεγε ένα αστείο για κάποιον βαριά πληγωμένο, ο Κόμης σηκώθηκε, διέσχισε τη μεγάλη αίθουσα για να φτάσει στην άλλη άρκη του τραπεζιού και στάθηκε από πάνω του. Τα μάτια του είχαν κοκκινήσει.

«Το αίμα σας», του είπε. «Είναι ζωτικό».

«Σαν να μην το 'ξερα!» είπε ο άλλος και έσκασε στα γέλια, «χωρίς αυτό πώς θα ζούσα;» Δεν παραξενεύτηκε γιατί νόμισε πως ο άλλος ήξερε τη συνέχεια του αστείου του και έτσι ετοιμάστηκε να τον ρωτήσει.

«Είναι ζωτικό», είπε ξανά ο κόμης, «για μένα».

Ο έμπορος τον κοίταξε με απορία στα μάτια μην μπορώντας να καταλάβει αυτή τη φορά το αστείο και περιμένοντας εξηγήσεις.

«Ζωτικό;» ρώτησε «για σας;»

«Ναι, για μένα. Το χρειάζομαι. Δεν θα καταλάβετε παρά μόνο όταν θα είναι αργά για σας». Ο άλλος ξέσπασε σε ακράτητα γέλια. Ο κόμης έχασε την αυτοκυριαρχία του, τα χείλη του που είχαν μισοτραβηχτεί, έτρεμαν. Οι μεγάλοι κατάλευκοι κυνόδοντές του άστραψαν καθώς τράβηξε κι άλλο πίσω τα χείλη του έτοιμος να δαγκώσει.

Μια γρήγορη σκηνή ακολούθησε όπου κανείς δεν κατάλαβε τι συνέβη. Έπειτα ο έμπορος βρέθηκε πεσμένος στο πέτρινο πάτωμα, να σφαδάζει, ενώ από το λαιμό του έτρεχε αίμα. Το μεθύσι, είχε

με μιας εξατμιστεί και είχε δώσει τη θέση του στον τρόμο.

Κρατώντας το λαιμό του, γύρισε και κοίταξε προς τα πάνω. Είδε την ψηλή σιλουέτα του άλλου να διαγράφεται σκοτεινή στο χαμηλό φως των κεριών. Τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα από τον τρόμο, όταν εκείνος έσκυψε πάνω του και ετοιμάστηκε να τον αποτελειώσει. Τα έκλεισε τώρα σφιχτά. Και τη στιγμή που ήταν έτοιμος να νοιώσει τα δόντια του να του τρυπούν τη σάρκα, ο ίσκιος από πάνω του τραβήχτηκε.

Ο κόμης σαν τρελλός, τινάχτηκε, έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε στο δυτικό παράθυρο και έσκυψε έξω, κινδυνεύοντας να πέσει. Δεν τον ένοιαζε όμως καθόλου. Το μυαλό του ήταν κενό.

Τα πάντα με μιας έχασαν τη σημασία τους για αυτόν. Ακόμη και η ζωή του η ίδια ωχριούσε μπροστά σ' αυτό που συνέβαινε εκείνη την ώρα, γιατί την ίδια ακριβώς στιγμή που έσκυβε πάνω από τον άτυχο έμπορο, είχε ακούσει ένα τραγούδι.

Καθώς έσκυβε τα διαπεραστικά του μάτια εξερευνούσαν όλη την περιοχή γύρω. Κοίταξε κάτω, σε σχετικά μικρή απόσταση από τον τοίχο του κάστρου. Αυτό που είδε τον κατέπληξε: Μια κοπέλα χόρευε και τραγουδούσε. Λουσμένη στο φεγγαρόφωτο, με απλές κινήσεις, ξύπνησε αισθήματα μέσα του, που δεν είχε νοιώσει ποτέ του, ή είχε να νοιώσει από τότε που πέθαναν οι γονείς του.

Έμεινε αρκετή ώρα σιωπηλός, παρακολουθώντας το αέρινο σώμα της να πηγαινοέρχεται με χάρη, χορεύοντας στο ξέφωτο και ακούγοντας από μακρυά, την απαλή μελωδική φωνή της να τραγουδά ένα ντόπιο τραγούδι για τη νύχτα. Μαγεμένος έγειρε ακόμη πιο πολύ για να την ακούσει και έμει-

νε εκεί, κοιτώντας την και θαυμάζοντάς την, ώσπου, χορεύοντας πάντα, απομακρύνθηκε και χάθηκε μέσα στη νύχτα. Ένοιωσε πιο κενός παρά ποτέ αλλά δεν έφυγε από το παράθυρο. Έμεινε εκεί, έκλεισε τα μάτια του, ενώ με αυτά της φαντασίας του την είδε να χορεύει και να τραγουδά στο ξέφωτο, δίπλα στον τοίχο του κάστρου του. Αργά, τα σφαλισμένα μάτια του άνοιξαν. Η έξαψή του υποχώρησε και η μελαγχολία τον κατέλαβε.

Γύρισε και κοίταξε μέσα στο δωμάτιο. Ο έμπορος δε φαινόταν πουθενά μέσα στην τραπεζαρία. Αντίθετα, μια ματωμένη γραμμή, έδειχνε ότι είχε συρθεί ή περπατήσει και είχε βγει από το μακάβριο εκείνο δωμάτιο. Τότε άκουσε την κραυγή.

Τρέχοντας, μπήκε στην αίθουσα που βρισκόταν κάτω ακριβώς από αυτήν του ρολογιού. Εκεί είδε τον έμπορο πεσμένο κάτω, ανάσκελα με ένα μαχαίρι καρφωμένο στην καρδιά. Ο υπηρέτης του στεκόταν από πάνω του και τον κοίταζε ερωτηματικά, περιμένοντας να μιλήσει.

Ένοιωσε άξαφνα το θυμό να φουντώνει μέσα του. Απόρησε κι ίδιος αλλά ένοιωσε πως αυτός ο άνθρωπος δεν έπρεπε να είχε πεθάνει και ακόμη περισσότερο, δεν έπρεπε να είχε καν πλησιάσει το κάστρο του. Στράφηκε στον υπηρέτη του.

«Γιατί;», ρώτησε.

«Γιατί, αφέντη, αν αυτός εδώ έβγαινε έξω και μαθευόταν ποιος είσαι του λόγου σου, αύριο εκατό νοματαίοι με σφήνες και δαυλούς, θα μαζεύονταν εδώ για να σε ξεκάνουν. Άσε τώρα να θάψω εγώ το πτώμα του και βλέπουμε».

Το πρόσωπό του συσπάστηκε. Για πρώτη φορά, ένα δάκρυ θυμού κύλησε από τα μάτια του. Πέρασε την πόρτα πίσω του και ανέβηκε γρήγορα τις σκά-

λες, για να μην τον δει ο γέρος να δακρύζει. Μπήκε στην αίθουσα του ρολογιού.

Καθώς καθόταν στην πολυθρόνα του, ηρέμησε και ο θυμός του κρύωσε. Λες και κάτι τον τραβούσε, πήγε πάλι στο παράθυρο. Τα χέρια του ακούμπησαν το ξύλο και το έσφιξαν τόσο που τα δάχτυλά του πόνεσαν. Κοίταξε στο σκοτεινό ορίζοντα. Το φως των άστρων, του φάνηκε χλωμό, πιο άχρωμο από κάθε άλλη φορά. Το βελούδινο κέντημα της νύχτας, που παλιότερα δε χόρταινε να το κοιτάζει του φάνηκε βαρετό. Το φεγγάρι στον ουρανό, τον πίκρανε. Ήθελε να δει τον ήλιο, κι όχι μια μικρή και θολή αντανάκλασή του.

Το αποφάσισε, θα έμενε να δει το χάραμα. Δεν ήθελε τίποτε άλλο εκείνη τη στιγμή, από το να δει το χάραμα. Θα καθόταν να το δει και ο κόσμος θα ησύχαζε πια από αυτόν.

Περπάτησε σέρνοντας τα πόδια του, ως το ανατολικό παράθυρο.

Οι τρίχες του κεφαλιού του σηκώθηκαν όρθιες, καθώς το δροσερό αεράκι τον χτύπησε κατά πρόσωπο. Δάγκωσε τα χείλη του ώσπου μάτωσαν, καθώς από μυαλό του περνούσαν εικόνες από τη ζωή του. Άλλοτε χαιρόταν να θυμάται τα βίαια περιστατικά της ζωής του, τώρα όμως μόνο απέχθεια για τον ίδιο του τον εαυτό του προκάλεσαν και τίποτα παραπάνω. Σιχάθηκε το ίδιο του το είναι, καθώς για πρώτη φορά συνειδητοποίησε τι ακριβώς ήταν, ποια ήταν η μοίρα του και ποιος ο ρόλος του.

Η απόφαση σκλήρυνε μέσα του. Ήταν πια σίγουρος ότι αυτός ήθελε και κανείς δεν μπορούσε να του αλλάξει τη γνώμη. Κανένα συναίσθημα, καμία κατάσταση.

Η ώρα πέρασε. Οι βραδυνές ώρες αποχώρησαν.

Οι πρώτες πρωινές πήραν τη θέση τους για να ξεκινήσουν τη νέα μέρα. Τα μαλλιά του σηκώθηκαν πάλι, αλλά αυτή τη φορά δεν έφταιγε ο άνεμος. Το σκοτάδι, είχε αρχίσει να καθαρίζει κάπως, μια ιδέα μόνο, τίποτα πάρα πάνω, αλλά ήταν σίγουρος, πως η αυγή πλησίαζε. Ήταν έτοιμος.

Τώρα πια το φως δεν θα αργούσε να έρθει. Οι πρώτες καθαρές ανταύγειες έδωσαν χρώμα στον ορίζοντα. Η γκριζάδα της νύχτας άρχισε να υποχωρεί. Τα χέρια του σηκώθηκαν να χαιρετίσουν τον ήλιο. Έτρεμε όλος από την προσμονή.

Τότε, μια φωνή ακούστηκε πίσω του.

«Ο ήλιος ανεβαίνει κι η αυγή πλησιάζει. Μα αν τις πρώτες αχτίδες του ήλιου γυρέψεις να δεις, τότε δεν θα ξαναδείς αυτήν».

Τρέμοντας ακόμη περισσότερο κι αυτή τη φορά από θυμό, στράφηκε για να αντικρύσει τον Παχούμ να τον κοιτά. Ήθελε να τον σκοτώσει. Ήταν εκτός εαυτού. Και όλα αυτά, γιατί ο γέροντας είχε για μια ακόμα φορά δίκιο. Οι τέσσερις τελευταίες λέξεις τον είχαν κομματιάσει.

Οι ώμοι του έπεσαν. Η πλάτη του έγειρε. Τα μάτια του έκλεισαν. Το πρόσωπό του συσπάστηκε ξανά. Για πρώτη φορά στη ζωή του, κατέφυγε τρέχοντας στο δωμάτιό του. Ξάπλωσε θέλοντας να μην ξαναξυπνήσει. Το σκοτάδι τον τύλιξε.

Σηκώθηκε κακόκεφος. Έσυρε τα βαριά πόδια του ως πάνω, λες και κάποιο αόρατο φορτίο του βάραινε τις πλάτες. Χωρίς όρεξη, καλησπέρισε το γέρο και το παιδί. Έπειτα ζήτησε να μείνει μόνος.

Κάθησε μόνος του πάλι στην αγαπημένη του πολυθρόνα. Ξανά η μελαγχολία πήρε το πάνω χέρι. Στο μυαλό του πέρασαν πάλι εικόνες μίσους και

βίας. Τράβηξε τα μαύρα του μαλλιά πίσω. Έτριψε τα μάτια του και πήρε μια βαθειά ανάσα.

Άφησε την ώρα να περάσει, χωρίς να κάνει τίποτα κι αυτή κύλησε αργά, πολύ αργά. Κάποια στιγμή, σηκώθηκε και πήγε στο βορινό παράθυρο. Κοίταξε το κάστρο του, έπειτα το δάσος και τα βουνά, μετά το ποταμάκι, που λαμπύριζε μακριά, στο φως του φεγγαριού και ένοιωσε μέσα του ένα κόσμο να γκρεμίζεται.

Όσα πίστευε μέχρι λίγες μέρες πριν ήταν λάθος. Πίστευε πως ο κόσμος ήταν φτιαγμένος γι' αυτόν. Πίστευε πως το αίμα των ανθρώπων ήταν αποκλειστικά δικό του. Πίστευε πως είχε το δικαίωμα να αφαιρεί τη ζωή του κάθε ανθρώπου κατά τη βούλησή του. Έτσι δηλαδή τον είχαν διδάξει. Έτσι θα έπρεπε να είναι. Και όμως.

Γιατί να γεννηθεί με αυτό το σώμα; Γιατί να μην είναι άνθρωπος; Γιατί... γιατί... γιατί; Χιλιάδες ερωτηματικά τρυπούσαν το μυαλό του.

Ξαφνικά και χωρίς να καταλάβει στην αρχή γιατί, η μελαγχολία τον εγκατέλειψε, το χαμόγελο εμφανίστηκε ξανά στο πρόσωπό του, τα χαρακτηριστικά του ημέρεψαν. Η έκφρασή του ηρέμησε. Μια υπέροχη ευεξία του πλημμύρισε τα μέλη. Κοίταξε ξανά κάτω και κατάλαβε.

Χορεύοντας όπως και την προηγούμενη νύχτα, η κοριτσίστικη μορφή πλησίασε το κάστρο του. Έπειτα άρχισε να τραγουδά. Αμέσως έτρεξε στο δυτικό παράθυρο για να τη δει καλύτερα.

Στο άκουσμα της φωνής της, κάθε δυσάρεστη σκέψη έφυγε από το μυαλό του και έδωσε τη θέση της σε άλλες ευχάριστες. Έσκυψε ξανά να τη δει καλύτερα και αναρωτήθηκε σιωπηλά, γιατί δεν τον είχε αντιληφθεί. Έπειτα κατάλαβε ότι στο δωμάτιο

εκείνο δεν είχε κερί αναμένο, όπως και κανένα άλλο φως από εκείνη τη μεριά του πύργου. Το υπόλοιπο κάστρο ήταν άδειο, σκοτεινό και πολύ σιωπηλό.

Βιαστικά, έφυγε από το παράθυρο και γύρισε κρατώντας ένα αναμένο κερί. Την είδε εκεί που την είχε αφήσει να χορεύει και να τραγουδά. Αναρωτήθηκε, τι γύρευε μια κοπέλα, τέτοια ώρα, τόσο μακρυά από το χωριό της. Όσο κι αν προσπάθησε δεν μπόρεσε να σκεφτεί κάτι πιθανό. Άλλωστε άλλο τον απασχολούσε εκείνη τη στιγμή.

Αφαιρέθηκε για μια στιγμή και όταν την ξανακοίταξε, είδε με ανάμεικτα συναισθήματα ότι τον κοίταζε. Το τραγούδι της σταμάτησε. Πρώτα μια απέραντη αγαλλίαση τον πλημμύρισε, αλλά έπειτα σκέφτηκε πως μπορεί να τρόμαζε και να έφευγε. Άπλωσε το χέρι με το κερί έξω από το παράθυρο κάνοντάς της ένα νόημα. Εκείνη έκανε για μια στιγμή να φύγει, αλλά η περιέργεια νίκησε την ανασφάλειά της. Στάθηκε μια στιγμή δίγνωμη, προσπαθώντας ν' αποφασίσει αν θα έπρεπε να μείνει ή να φύγει. Το λογικό της, της έλεγε να φύγει γρήγορα. Κάτι όμως την τραβούσε να μείνει και την κράτησε καρφωμένη εκεί όπου βρισκόταν.

Έμειναν για λίγες στιγμές, να κοιτάζουν ο ένας τον άλλο, ο ένας από ψηλά, η άλλη από χαμηλά. Και οι δύο αισθάνονταν περίεργα.

Ένοιωθε την καρδιά του να χτυπά δυνατά στο στήθος του και μια ελαφριά ευχάριστη ζαλάδα να καταλαμβάνει το κεφάλι του. Το μυαλό του ήταν τελείως άδειο, σαν ένα λευκό φύλλο χαρτί. Όλο του το είναι είχε συγκεντρωθεί στο θέαμα που έβλεπε κάτω από τον πύργο του. Καμμία αίσθησή του δεν λειτουργούσε, εκτός από την όραση. Έμεινε να

κοιτάζει χωρίς να σκέφτεται τίποτα.

Κάτι την κρατούσε εκεί που ήταν. Τα πόδια της ήταν καρφωμένα στο έδαφος και με έκπληξη ένοιωσε πως δεν ήθελε να φύγει. Έμεινε και κοίταξε στο παράθυρο ψηλά προσπαθώντας να καταλάβει τι της συνέβαινε.

Το μυαλό του δούλευε παράξενα. Μπροστά του είχε έναν εκπρόσωπο του είδους με το οποίο τρεφόταν σχεδόν αποκλειστικά. Κι όμως δεν ήθελε παρά μόνο να της μιλήσει. Το έκανε, ή τουλάχιστον προσπάθησε να το κάνει. Ήταν τέτοια η ταραχή από τα μπερδεμένα του συναισθήματα, που μόνο ένας περίεργος και τραχύς ήχος βγήκε από το λαιμό του. Θα ήταν καλύτερα να μην είχε μιλήσει. Η φωνή του ακούστηκε τραχειά και πολύ άσχημη στα αυτιά του, μετά από την υπέροχη μελωδία του τραγουδιού της. Η κοπέλα τον άκουσε και τρόμαξε με τη χροιά της. Η δύναμη που την κρατούσε χάθηκε. Γύρισε και τρέχοντας χάθηκε στο δάσος.

Η απελπισία τον κυρίεψε με μιας. Έσκυψε έξω και κόντεψε να πέσει από το παράθυρο. Δύο δάκρυα κύλησαν από τα μάτια του στο κάτωχρό του πρόσωπο. Έπειτα γύρισε ξανά μέσα. Και πήγε και ξανακάθισε στην πολυθρόνα του.

«Θα ξανάρθει», είπε, «δεν έχει λόγο για να μην ξανάρθει».

«Μην είσαι ανόητος», απάντησε ο εαυτός του. «Δεν θα ξανάρθει και το ξέρεις. Τρόμαξε και δεν θα ξαναπεράσει το δάσος για να τραγουδήσει από αυτή την πλευρά του ποταμού». Έκλαψε σιωπηλά. Ένοιωσε το έδαφος να χάνεται από τα πόδια του. Πήγε πριν της ώρας του στο δωμάτιο και τράβηξε την πόρτα πίσω του.

Λίγα μόλις λεπτά αφότου ο ήλιος είχε χαθεί πίσω από τα βουνά, σηκώθηκε πάλι και τράβηξε για το δυτικό παράθυρο. Το αδιόρατο σχεδόν, χρυσωπό φως που έστελνε φεύγοντας ο ήλιος, δεν τον συγκίνησε καθόλου.

Ο υπηρέτης του και το παιδί, δε φαινόντουσαν πουθενά. Καλύτερα έτσι. Θα είχε μια βραδυά δική του. Το μυαλό του άρχισε να πλανιέται πάνω από τα σύννεφα.

Έπιασε τον εαυτό του να συλλογίζεται, γιατί τον πείραξε τόσο που έφυγε εκείνη, γιατί πίστευε ότι δεν θα ξαναρχόταν και γιατί ήθελε τόσο πολύ να τη δει. Δεν μπόρεσε να δώσει καμία απάντηση.

Τα χέρια του κρεμάστηκαν άτονα απ' έξω. Το φως έφευγε γρήγορα και φευγαλέες σκιές άρχισαν να χορεύουν στο σκοτεινό δάσος. Κοιτάζοντάς τες τη θυμήθηκε. Δεν ήξερε καν το όνομά της. Δεν ήξερε που ζούσε. Γνώριζε μόνο, ότι χόρευε και τραγουδούσε θαυμάσια. Υπέθετε ότι είχαν διαφορά ηλικίας μερικούς αιώνες. Καταλάβαινε ότι ήταν τελείως διαφορετικοί. Ένοιωθε απελπισμένος.

Μήπως ήταν ερωτευμένος; Και στη σκέψη μόνο, ένα πικρό χαμόγελο άνθισε στο σκυθρωπό του πρόσωπο. Κι όμως, έτσι ήταν. Για πρώτη φορά στη ζωή του, ένοιωσε ένα τρυφερό συναίσθημα. Σάστισε κι ο ίδιος με όσα ανακάλυπτε σιγά σιγά ότι του επεφύλασε ο εαυτός του. Η ιδέα και μόνο ότι όλα αυτά, του είχαν συμβεί μέσα σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα και ότι είχαν αρχίσει μετά την τελευταία του μεγάλη ανάπαυση, τον τρόμαζε. Αναρωτήθηκε πού θα κατέληγε.

Ο πύργος ήταν όπως πάντα σκοτεινός και σιωπηλός σαν τάφος. Θα έπρεπε να προκαλούσε μεγάλο τρόμο στους κατοίκους της γύρω περιοχής, για

να τον αποφεύγουν τόσα χρόνια. Κι όμως αυτή, ερχόταν μόνη της, το βράδυ μάλιστα. Γιατί; Ένα σωρό άλλα ερωτήματα πέρασαν σαν αστραπή από το μυαλό του. Μα ξαφνικά όλα έσβησαν...

...γιατί, για μεγάλη του έκπληξη και παντοτινή χαρά, άκουσε πάλι τη μελωδική της φωνή να αντηχεί μέσα στο δάσος. Έκλεισε τα μάτια του για να απολαύσει και πάλι την υπέροχη φωνή της. Το κεφάλι του έγειρε πίσω. Το τραγούδι σταμάτησε για λίγο καθώς έπαιρνε το μονοπάτι που θα την έβγαζε από το δάσος. Τα μάτια του άνοιξαν, αλλά δεν την διέκριναν. Μετά από λίγο την είδε να προβάλλει στο ξέφωτο.

Οι απαλές της κινήσεις, έκαναν την καρδιά του να σκιρτήσει έντονα, ενώ η φωνή της που άρχισε ξανά να τραγουδά, της έσβησε κάθε λύπη.

Δεν τον είχε δει ακόμα γιατί όπως και την προηγούμενη μέρα, δεν είχε αναμμένο κερί στο δωμάτιο εκείνο. Είδε όμως με την κοφτερή του ματιά από μακριά ότι κοίταζε εκείνο ακριβώς το παράθυρο στο οποίο βρισκόταν. Έτρεξε πάλι να ανάψει ένα κερί.

Γύρισε στο παράθυρο.

Εκείνη τον είδε. Έκανε να φύγει, αλλά κρατήθηκε. Ένοιωσε πάλι εκείνο το κάτι να τη μαγεύει και να την κρατάει ακίνητη σε κείνο το σημείο. Λες και κάποιος μαγνήτης την τραβούσε, η ματιά της δεν ξεκολλούσε από το παράθυρο.

Αυτός ένοιωσε πάλι δυνατούς τους χτύπους της καρδιάς του, καθώς έμεινε ασάλευτη να τον κοιτάζει. Της έγνεψε με το χέρι να πλησιάσει. Της φώναξε:

«Γεια σου».

Του φάνηκε ότι ήταν γελοίος, όπως κρεμόταν από το παράθυρο και έτσι όπως είχε φωνάξει, αλλά το αγνόησε.

Εκείνη πλησίασε. Προσπάθησε να τον διακρίνει από μακριά μέσα στο μισοσκόταδο. Φαινόταν ψηλός και με αυστηρή φυσιογνωμία. Τίποτε άλλο δεν μπορούσε να διακρίνει στο φως του φεγγαριού.

Πλησίασε λίγο νευρικά στον τοίχο. Σηκώθηκε στις μύτες των ποδιών της και του φώναξε κι αυτή:

«Γεια σου, ποιος είσαι;»

Το στόμα του άνοιξε, μα ήχος δε βγήκε. Είχε πλησιάσει τον τοίχο του κάστρου του άφοβα και τον είχε χαιρετήσει. Η καρδιά του χτυπούσε ανυπόφορα πια, τα μηνίγγια του βούιζαν. Τα δάχτυλά του χαλάρωσαν, άφησαν το κερί να πέσει κάτω. Η κοπέλα τρόμαξε, καθώς το είδε να πέφτει. Γύρισε και έφυγε τρέχοντας πάλι προς το δάσος, αφήνοντάς τον να πλέει σε απέραντα ρόδινα πελάγη ευτυχίας.

Τα χείλη του κάτι μουρμούρισαν και αποσύρθηκε.

Μια βδομάδα τώρα, η κοπέλα κάθε νύχτα ερχόταν και καθόταν κοντά στον τοίχο του κάστρου του. Της φώναζε από μακριά, αλλά ποτέ δεν πλησίαζε όσο αυτός θα ήθελε. Όταν τον ρωτούσε ποιος ήταν αυτός σώπαινε και κείνη έφευγε.

Εκείνο το βράδυ όμως ήταν αποφασισμένος.

Την ίδια πάλι ώρα, χορεύοντας όπως πάντα και τραγουδώντας εμφανίστηκε στο ξέφωτο. Τη χαιρέτισε. Εκείνη ανταπάντησε.

«Θα μου πεις ποιος είσαι;» του φώναξε.

«Θα σου πω», απάντησε αυτός, σκύβοντας από το παραθύρι.

Εκείνη, όλο προσμονή, πλησίασε όσο ποτέ άλλοτε τον τοίχο και έστρεψε το κεφάλι της προς τα πάνω.

«Είμαι...», είπε εκείνος.

Η κοπέλα πλησίασε κι άλλο τον τοίχο και στηρίχτηκε πάνω του, κοιτώντας τον στα μάται παρά την απόσταση που τους χώριζε.

«Είμαι...», συνέχισε, νοιώθοντας την καρδιά του να σταματά σχεδόν, γιατί εκείνη τη στιγμή, ένα ουρλιαχτό έσκισε τον αέρα. Ανατρίχιασε. Ένας μια κραυγή που τη γνώριζε καλά. Ένας λύκος. Εκείνη, τρομαγμένη όσο ποτέ, έτρεξε πάλι στο δάσος και χάθηκε αφήνοντάς τον αυτή τη φορά, μόνο του με τη μελαγχολία.

Το επόμενο βράδυ, όμως, αν και αυτή τη φορά πολύ αργά, ήταν πάλι εκεί. Τη χαιρέτισε από μακρυά και κείνη έκανε το ίδιο.

Ήθελε να της το πει σχεδόν αμέσως, καθώς φοβόταν μη φύγει πάλι, αλλά εκείνη δεν τον άφησε. Παίρνοντας για πρώτη φορά τέτοιο θάρρος του φώναξε:

«Κατέβα κάτω να μου το πεις».

Έτρεξε μέσα από σκάλες και διαδρόμους, με την καρδιά του να πηγαίνει να σπάσει. Αναψοκοκκινισμένος για πρώτη φορά στη ζωή του έτρεξε στην πύλη. Την άνοιξε και έκανε το γύρο. Στρίβοντας στη δυτική πλευρά του κάστρου κοκκάλωσε.

Την είδε να στέκεται μπροστά του, ούτε είκοσι βήματα μακριά από αυτόν και να τον περιμένει. Χαμογελούσε.

«Πλησίασε», του είπε.

Έτσι κι έκανε. Σαν έφτασε κοντά της, χωρίς να το καταλάβουν, τα χέρια τους έσμιξαν. Τα μάτια του αναζήτησαν τα δικά της. Εκείνα τον κοίταζαν σχεδόν με θαυμασμό. Το πράσινο χρώμα τους τον μάγεψε. Τα μακριά γυριστά της βλέφαρα πετάρισαν.

«Όχι εδώ», του είπε. «Πάμε κει, στο ξέφωτο».

Πιαστήκαν χέρι χέρι και περπάτησαν στο ξέφωτο, προς την ανατολική μεριά του κάστρου. Προτού πλησιάσουν πολύ το δάσος σταμάτησαν. Στάθηκαν ο ένας απέναντι στον άλλον. Η καρδιά του πήγαινε να σπάσει. Τα χείλη κινήθηκαν. Η πραγματικότητα ξεπέρασε και τα πιο τρελλά του όνειρα. Ένοιωθε υπέροχα. Το κεφάλι του στριφογυρνούσε.

«Δεν ξέρω γιατί, αλλά η ματιά σου με καθηλώνει», της είπε. Αισθάνθηκε ότι θα έπρεπε να της είχε πει κάτι πιο όμορφο, πιο ευγενικό κάτι διαφορετικό. Προσπάθησε να θυμηθεί κάποια παρόμοια περίπτωση από τα χειρόγραφα. Μάταια.

Περίμενε τώρα εκείνη να μιλήσει. Ένοιωθε πως μπορούσε να αρχίσει να μιλάει και να μη σταματήσει ποτέ. Εκείνη όμως, είχε χάσει τη μιλιά της.

Τον κοίταξε τέλος σοβαρή. Φαινόταν πως κάτι ήθελε να πει.

Τα γόνατά του άρχισαν να λυγίζουν. Τα χέρια του που κρατούσαν απαλά τα δικά της έτρεμαν. Το βλέμμα του όλο απορία και λαχτάρα καρφώθηκε πιο έντονα επάνω της. Μίλησε αυτός τελικά.

«Έρχεσαι κάθε νύχτα εδώ, παρ' όλους τους κινδύνους που κρύβει η νύχτα και χορεύεις κάτω από τον πύργο. Κανένας άλλος δε μένει εδώ κοντά. Μόνο εγώ. Για μένα λοιπόν το κάνεις αυτό;»

Ήταν αδέξια και ανόητη ερώτηση και το ήξερε. Κι όμως.

«Ναι», του είπε αυτή. «Από κείνη τη νύχτα, που τρόμαξα βλέποντάς σε, κάτι με τραβούσε να έρχομαι εδώ. Κι αυτό, ήσουν εσύ. Δε σε ξέρω καθόλου, κι όμως, όπως με κοιτάς, νοιώθω σα να γνωριζόμαστε χρόνια. Στο διπλανό χωριό που ζω εγώ, κανείς δε με καταλαβαίνει. Γι' αυτό αποφάσισα να έρχομαι τα βράδια στο ξέφωτο, έξω από το κάστρο, για να μένω μόνη με τον εαυτό μου. Βλέπεις κανείς άλλος δεν πατάει εδώ. Φοβούνται το βρυκόλακα», είπε και γέλασε. «Αλλά το μόνο που βρήκα εδώ, εκτός από την ησυχία μου ήσουν εσύ. Τι ανόητοι που είναι οι άνθρωποι».

Έσφιξε κι άλλο τα χέρια της. Πλησίασαν ακόμη περισσότερο. Εκείνη γονάτισε, τραβώντας τον κι αυτόν κάτω. Ένοιωσε πως ήθελε να ξέρει τα πάντα γι' αυτήν.

«Ποιος είσαι;», τον ρώτησε. «Ποτέ δεν μου είπες. Ποτέ!» Γέλασε. «Λες και γνωριζόμαστε καιρό. Στ' αλήθεια, δε γνωριζόμαστε καθόλου. Έλα λοιπόν, ας γνωριστούμε!»

Αυτός άνοιξε το στόμα του για να μιλήσει και ανακάλυψε ότι δεν μπορούσε να προφέρει ούτε μια λέξη. Το βλέμμα της έπεσε πάνω του πιο ερωτηματικό. Τον κοίταζε σοβαρή. Τα πράσινα μάτια της ασκούσαν τώρα μια τεράστια έλξη πάνω του.

Το χαμόγελο που εμφανίστηκε στο πρόσωπό της και έκανε τα άσπρα της δοντάκια να λάμψουν στο ελάχιστο έστω φως, του έδωσε περισσότερο κουράγιο. Περισσότερο, αλλά όχι αρκετό.

«Δεν θα μου πεις, τι γυρεύει ένας όμορφος νέος, μόνος του σε ένα μουχλιασμένο πύργο μακρυά από τους άλλους ανθρώπους; Δεν θα μου πεις πώς ζεις, πώς διασκεδάζεις; Ποιος είσαι;»

Το βλέμμα του χάθηκε στο βάθος του δικού της. Τα χείλη του έτρεμαν. Μισάνοιξαν. Αντλώντας τα τελευταία αποθέματα κουράγιου από τα βάθη της καρδιά του, ανασηκώθηκε και ετοιμάστηκε να της το πει.

Την κοίταξε για τα καλά στα μάτια. Η ματιά του φάνηκε να τη μαγεύει. Έμεινε όπως ήταν καθισμένη στα γόνατα να τον κοιτάει περιμένοντας να μιλήσει. Έσφιξε τα χείλη του. Έκρινε πως είχε φτάσει η ώρα για να μάθει.

«Είμαι...», ψιθύρισε βαρειά.

«Πες μου, ανυπομονώ να μάθω». Τα φρύδια της είχαν ανασηκωθεί, τα μάτια της τον κοιτούσαν ορθάνοιχτα. Κρεμόταν από τα χείλη του.

Ήταν αλήθεια, ανυπομονούσε, μα δεν της το είπε ποτέ. Γιατί εκείνη τη στιγμή, η κοιλάδα πλημμύρισε με το απαλό του χαράματος φως και τιτιβίσματα πουλιών ακούστηκαν από τα δέντρα στο κοντινό δάσος. Ο ήλιος πρόβαλλε λαμπερός πάνω από τα βουνά και κείνος έμεινε να τον κοιτάζει, βλέποντας το θέαμα που δεν είχε δει ποτέ του, να ξετυλίγεται φανταστικό σχεδόν, μπροστά στα θαμπωμένα μάτια του.

Η ψυχή του και το σώμα του χώρισαν. Έμεινε εκεί ασάλευτος σαν πέτρα. Ο αέρας που φύσηξε, δεν πήρε τα μαλλιά του.

Όλα είχαν τελειώσει για τον κόμη του κάστρου. Το φως είχε αγγίξει το λευκό δέρμα του. Τα σκούρα του μάτια είχαν δει το απαγορευμένο φως του ήλιου. Όλα είχαν τελειώσει γι' αυτόν. Μα δεν είχε μετανοιώσει, ακόμη και την τελευταία στιγμή που πέτρωνε, γιατί κοίταζε τα μάτια της. Αισθανόταν κάτι να τον πιέζει στο στήθος του, απαλά, λες και

ήθελε να βγει αλλά δεν είχε πια τη δύναμη. Τη στιγμή που προσπαθούσε να της πει ποιος είναι, ο ήλιος είχε ανατείλλει.

Ο βρικόλακας του κάστρου, είχε ερωτευτεί και το είχε πληρώσει με την ίδια του την ύπαρξη. Είχε κοκκαλώσει, εκεί στο κέντρο του ξέφωτου, κοιτώντας την στα μάτια. Μια σκιά σηκώθηκε πάνω από την πέτρα. Αδιόρατη σχεδόν στην αρχή, μετά σαν λεπτός γκρίζος καπνός, σκόρπισε στον αέρα.

Τα μάτια της είχαν γεμίσει δάκρυα, καθώς τον κοίταζε στα δικά του τα πετρωμένα. Τα ζεστά της χέρια χάιδεψαν τα δικά του. Άρχισε να καταλαβαίνει. Τα μάτια της τόση ώρα, δεν είχαν ακόμα εγκαταλείψει τα δικά του. Τώρα έσκυψε το κεφάλι.

Κάτι απαλό και πολύ ελαφρύ έπεσε στο έδαφος μπροστά της. Μόλις που το ένοιωσε. Το αγνόησε.

Έμεινε εκεί πολλή ώρα, κλαίγοντας σιγανά, μέσα στη λύπη και τη μελαγχολία της. Ο κόσμος γύρω της έχασε το χρώμα του για λίγο. Ένοιωσε την καρδιά της να αδειάζει.

Και εκεί που τα πάντα έδειχναν να έχουν τελειώσει γι' αυτή, αισθάνθηκε δυο μάτια να την κοιτάζουν. Αδιαφόρησε. Έπειτα όμως ένιωσε τα μάτια αυτά να την κοιτούν πιο επίμονα. Σήκωσε το κεφάλι της να δει. Δεν πρόλαβε. Ένα χέρι χάιδεψε τα μαλλιά της. Κάποιος την αγκάλιασε.

Ένοιωσε πολύ περίεργα, γιατί δεν είχε τρομάξει. Και τότε κατάλαβε: Ήταν αυτός. Δε χρειάστηκε να σηκώσει τα όμορφά της μάτια για να αναγνωρίσει τη μορφή του, δε χρειάστηκε να αναρωτηθεί πώς συνέβαινε αυτό. Της αρκούσε μόνο ότι είχε συμβεί.

Το χέρι που την αγκάλιασε κρατούσε τη γροθιά

σφιχτή. Το άλλο, με την παλάμη απλωμένη ακουμπούσε στην πλάτη της. Έσκυψε και τη φίλησε απαλά. Με μαλακιά φωνή ψιθύρισε στο αυτί της:

«Μια καινούργια ζωή αρχίζει...».

Και ήταν αλήθεια: Το κλειστό χέρι άνοιξε. Τέσσερις λευκοί κυνόδοντες έπεσαν στο χώμα, δίπλα σε ένα κόκκινο μεγάλο μαραμένο τριαντάφυλλο. Το λουλούδι, μίκρυνε, σπαρτάρισε λίγο και εξαφανίστηκε.

Ο ήλιος ανέβηκε ακόμη πιο ψηλά.

ΚΟΥΑΣΙΜΟΔΟΣ ΚΑΙ ΣΙΣΥΦΟΣ

του Θανάση Βέμπου

Παράλογες εντολές ενός υπεράνθρωπου και ίσως ανεξέλεγχτου πληροφοριακού κυβερνοδίκτυου στέλνουν το πλέον ακατάλληλο, αντικειμενικά, διαστημόπλοιο με το κολασμένο του πλήρωμα στα όρια του Ηλιακού Συστήματος για μια απελπισμένη «πρωτοπόρα» προσεδάφιση στον μυστηριώδη αστεροειδή Χείρωνα. Όλα δείχνουν εντελώς παρανοϊκά εκτός κι αν διαθέτουν ένα υπερβατικό νόημα που άπτεται της ίδιας της έννοιας της νοημοσύνης. Το εκπληκτικό αφήγημα που ακολουθεί κι όπου διακυβεύονται επικίνδυνα τα πάντα είναι καρπός της μαγευτικής πέννας του δημοσιογράφου και μεταφραστή Θανάση Βέμπου, αρχισυντάκτη του περιοδικού «Βιομηχανική Επιθεώρηση» και ειδικού συνεργάτη πολλών αξιόλογων εντύπων. Ο Θανάσης Βέμπος, γεννημένος στην Αθήνα το 1963, σπούδασε Δημόσια Υγιεινή και Προγραμματισμό Κομπιούτερ και ασχολείται συστηματικά με τις διαστημικές πτήσεις, τη μελλοντολογία, την κυβερ-

νητική, τα φορτεανά πεδία, τη γενετική βιοτε-χνολογία, την οικονομία, τη διεθνή πολιτική, τις πολεμικές τέχνες, το ροκ εντ ρολλ και την επι-στημονική φαντασία, γνώσεις τις οποίες επεν-δύει με αξιοθαύμαστη μαεστρία στις ιστορίες του.

M.B.

«Είμαστε φτωχοί ζητιάνοι στη μεγάλη νύχτα της α-βύσσου, που ζητάμε λίγα ψίχουλα στις κρύες γωνιές του δρόμου, όπου ο θάνατος είναι σίγουρος αν σκο-ντάψουμε κάπου. Είμαστε Κουασιμόδοι, καμπούρη-δες, τυφλοί κι αξιολύπητοι, που όμως προσπαθούμε πάντα να τραβήξουμε εκείνο το σχοινί για να χτυπή-σουν δυνατά όλες οι καμπάνες του σύμπαντος και να τις ακούσουμε, να τις ακούμε για πάντα...»

Ραίη Μπράντμπερυ

Ο Άλεξ Μπράντον, συνήλθε για μια ακόμα φορά στο γνωστό σκηνικό: ένας κυλινδρικός θάλαμος, συνωστισμένος με μηχανήματα, καλώδια, ιμάντες, σακκίδια, σκεύη καθημερινής χρήσης και οπτικο-θόνες υγρών κρυστάλλων. Μπροστά του έπλεε ένα σημειωματάριο με τις σελίδες του ανοιχτές σαν σουρρεαλιστική βεντάλια. Οι σελίδες ήταν γεμά-τες σημειώσεις, σκίτσα και μουτζούρες. Το μολύβι πετούσε λίγους πόντους πιο πέρα κι έμοιαζε να πε-ριστρέφεται γύρω από τον άξονά του κάθε πέντε δευτερόλεπτα, ή περίπου τόσο. Κι έτσι έπρεπε. Ό-λα τα πράγματα πλέουν στον αέρα σε έλλειψη βα-ρύτητας. Χωρίς εξαίρεση.

Ο Άλεξ Μπράντον ένοιωσε να του γαργαλά τα ρουθούνια η γνωστή μυρωδιά του θαλάμου: μια υποψία βακελίτη, μυρωδιά μηχανών, κλεισούρας και κονσερβαρισμένου αέρα. Και σαπίλας.

Όλο το «Ακιγιάμα» βρωμούσε, από το διαμέρισμα ελέγχου μέχρι το θάλαμο των συστημάτων υδροπονίας. Βρωμούσε κλεισούρα, μούχλα, καμμένα καλώδια, οργανική σαπίλα και άπλυτο ανθρώπινο κορμί.

Ο Άλεξ Μπράντον αναστέναξε. Έτριψε τα μάτια του και προσπάθησε να προσαρμοστεί στο νέο σκηνικό. Τα νεύρα του πάλλονταν ακόμα από την τρίωρη διοχέτευση δεδομένων από το Αισθησιοσκόπιο. Οράματα του Βικτωριανού Λονδίνου, ο Τάμεσης, η νοτερή ατμόσφαιρα στα βουλεβάρτα, η ευωδιά του τζακιού που τριζοβολούσε και η απαλή, ζεστή, λευκή σάρκα της Ελίζαμπεθ Μπράουνλοου στο αριστοκρατικό μαλακό κρεβάτι. Κι η βαρύτητα. Και ο αέρας που δε βρωμούσε κλεισούρα και ιονισμένο οξυγόνο. Κι ο γαλάζιος ουρανός. Και ο ήλιος.

Ο Ήλιος, που μερικά δευτερόλεπτα πριν έστραφτε εκτυφλωτικά στον ουρανό της Γης. Ο Ήλιος, που τώρα ήταν ενάμισι δισεκατομμύριο χιλιόμετρα μακριά, ένας μικρός φωτεινός βώλος, χαμένος στη θάλασσα των άστρων.

Ο Άλεξ Μπράντον, μουδιασμένος ακόμα, αποσύνδεσε τα ηλεκτρόδια του Αισθησιοσκόπιου και πίεσε μερικά πλήκτρα. Η μικροσκοπική οθόνη πάνω από την κονσόλα του έγραφε ακόμα:

«Επιλογή Νο □43: Λονδίνο, δεκαετία 1860-1870. Για σεναριακές πληροφορίες βλέπε αρχείο □45, εγχειρίδιο Αισθησιοσκόπιου, σελίδα 381».

Ο Μπράντον ένοιωσε να επανέρχεται πάλι στην

πραγματική πραγματικότητα. Η φανταστική πραγματικότητα του Βικτωριανού Λονδίνου, βρισκόταν τώρα —και μαζί της ο γαλάζιος ουρανός, η βαρύτητα και το ροδαλό δέρμα της μις Μπράουνλοου— πάλι πίσω στις κρυσταλλικές ολομνήμες του Αισθησιοσκόπιου. Ομάδες από ηλεκτρόνια που είχαν μπει πάλι πίσω στις μοριακές θήκες τους αντί να περιπλανιούνται στους εγκεφαλικούς νευρώνες του Μπράντον. Περιμένοντας τον επόμενο που θα βυσματωνόταν στο Αισθησιοσκόπιο.

Ο παρατηρητής μέσα στο νου του, έβλεπε από τη μία το συνωστισμένο σκηνικό του θαλάμου κι από την άλλη ενσταντανέ της Τραφάλγκαρ Σκουέαρ και αμάξια με λασπωμένους τροχούς να τρέχουν στο καλντερίμι με δαιμονισμένο θόρυβο.

Έβλεπε ακόμα και κάτι άλλο. Ανάμεσα στα δυο οράματα, τρεμόπαιζε κι ένα τρίτο, ένα όραμα που είχε ανασυρθεί από τα τρίσβαθα της μνήμης του. Δεν ήξερε αν το όραμα αυτό που μορφοποιούνταν τώρα, είχε αποτυπωθεί από την εμπειρία του ή από κάποια μαγνητική εκπομπή του Αισθησιοσκόπιου. Έτσι κι αλλιώς δεν ήταν πια σίγουρος για τίποτα.

Για το μοναδικό πράγμα πού ήταν σίγουρος, ήταν ότι το τρίτο αυτό όραμα ξεπερνούσε κάθε όριο περιγραφής και μνημονικής επαναφοράς. Ήταν κάτι ανάμεσα σε ανάμνηση και μη-ανάμνηση. Κάτι που λούφαζε μόνιμα σε κάποια σκοτεινή γωνιά του μυαλού και που ξεπρόβαλε απειλητικό στη μεταβατική περίοδο που ο Μπράντον ξεβυσματωνόταν από το μηχάνημα των ηλεκτρονικών παραισθήσεων.

Εικόνες, παραστάσεις, ξεχασμένες οσμές και γεύσεις. Ήχοι. Όλα αναδύονταν και μετά έλυωναν σε ένα γενικό ανακάτεμα.

...Το ψυχρό διαστημικό κενό της αθέατης πλευ-

ράς της Σελήνης. Τα άστρα που έλαμπαν στον μαύρο ουρανό. Λευκά, αποστειρωμένα δωμάτια και Γιαπωνέζοι με μωβ στολές. φιάλες με κιτρινωπό ορό και καθετήρες. Ηλεκτρόδια και μαστίγωμα των νευρώνων απο ηλεκτρικά φορτία. Οσμή όζοντος. Το τσιτωμένο ασιατικό πρόσωπο με τα σχιστά μάτια να σκύβει από πάνω του, καταϊδρωμένο...

Και τα Κήτη. Οι μορφές πέρα από κάθε φαντασία και περιγραφή που πλανιούνταν στο κενό.

Δεν μπορούσε να ήταν η Σελήνη. Κάτι του έλεγε ότι ο χώρος που περιπλανιούνταν τα Κήτη, βρισκόταν μακριά, πολύ μακριά.

Ο νους του ταλαντευόταν ανάμεσα στην πραγματικότητα, στο όνειρο που ήξερε πως ήταν όνειρο και στο όραμα που ήξερε πως δεν έπρεπε να ήταν αληθινό. Ο Ήλιος πότε γινόταν μια εκτυφλωτική μπάλλα φωτιά και πότε ένα αδύναμο αστέρι σαν όλα τ' άλλα. Είχε μια αίσθηση παράξενου χώρου, παράξενης γεωμετρίας. Γωνίες που ήταν αμβλείες και έμοιαζαν με οξείες, και οξείες γωνίες που έμοιαζαν με αμβλείες. Επίπεδα που ήταν κυρτά και κοίλα ταυτόχρονα.

Ένοιωσε ένα παράλογο τρόμο να τον κυριεύει. Άρχισε να τρέμει σύγκορμος.

Με γρήγορες κινήσεις, έλυσε τους ιμάντες πρόσδεσης και απόμεινε να αιωρείται στο θάλαμο αναψυχής και ψυχαγωγίας. Από το οβάλ φινιστρίνι φαινόταν το διάστημα. Χρειαζόταν κάτι δυναμωτικό. Άνοιξε ένα κουτάκι κι έβγαλε δυο κάψουλες Σεντατόλ. Μετά άνοιξε τον εντοιχισμένο ψυκτικό θάλαμο και έβγαλε ένα κονσερβοκούτι χυμού.

Ο χυμός είχε τη χαρακτηριστική γεύση των συνθετικών τροφών του Πορτ Μαρινέρις, αλλά τουλάχιστον θύμιζε πορτοκαλάδα. Ο Μπράντον κατάπιε

τα χάπια και ρουφούσε αργά τις γουλιές της πορτοκαλάδας, όταν η στρόφιγγα της θυρίδας εισόδου άρχισε να περιστρέφεται.

Η στρογγυλή θυρίδα άνοιξε και το οστεώδες, αξύριστο πρόσωπο του Γιώργου Σωτηρίου φάνηκε να ξεπροβάλλει από το δακτύλιο υποδοχής του κράνους της διαστημικής στολής του. Ο Σωτηρίου πλησίασε πλέοντας στον αέρα. Κινιόταν αδέξια μέσα στην ογκώδη διαστημική στολή. Το ύφος του ήταν σκυθρωπό.

«Έχουμε ένα μικρό πρόβλημα».

Το βλέμμα του Μπράντον ήταν απλανές. Λες κι ο κυβερνήτης ήταν ακόμα χαμένος στο προσεκτικά σχεδιασμένο τριπ της φανταστικής πραγματικότητας του Αισθησιοσκόπιου.

«Μπράντον, σου είπα ότι έχουμε κάποιο πρόβλημα. Σύνελθε».

Ο Μπράντον στράφηκε και τον κοίταξε. Είχε τελειώσει την πορτοκαλάδα του και το μικρό άδειο κουτί έπλεε μπροστά του. Μερικές κιτρινωπές σταγόνες έπλεαν δίπλα του, αλλάζοντας σχήμα καθώς περιστρέφονταν.

Ο Σωτηρίου έρριξε μια ματιά στα LED που αναβόσβηναν ακόμα στην κονσόλα του Αισθησιοσκόπιου.

«Σου έχω πει ότι αυτό εδώ το πράγμα σου καίει το μυαλό. Κι εσύ αντί να βάλεις μια τάξη σ' αυτό το μπουρδέλο, κάθεσαι και τριπάρεις. Πού είχες πάει πάλι; Στο Βικτωριανό Λονδίνο».

«Ναι», είπε άψυχα ο Μπράντον.

Ο Σωτηρίου κούνησε το κεφάλι του. «Κυβερνήτης να σου πετύχει», μουρμούρισε. Περισσότερο σκεφτόταν φωναχτά, παρά απευθυνόταν στο Μπράντον. «Το πλήρωμα έχει τεθεί ουσιαστικά ε-

κτός μάχης, το NERVA παρουσιάζει σοβαρές δυσλειτουργίες, δεν είμαστε σίγουροι αν θα πετύχουμε τον Χείρωνα, η βρωμιά έχει πλημμυρίσει το σκάφος, έχουμε πρόβλημα στην κεραία επικοινωνίας, κι ο κύριος κυβερνήτης δεν ασχολείται με τίποτε άλλο παρά να τριπάρει στο κυβερνοδιάστημα και να πηδάει Βικτωριανές δεσποινίδες».

Έπιασε τον Μπράντον από τους ώμους και τον ταρακούνησε.

«Σύνελθε άνθρωπέ μου! Πρέπει να επιδιορθώσουμε τη βλάβη στην κεραία και να αποκαταστήσουμε την επικοινωνία με τη Γη. Πρέπει να με βοηθήσεις».

Ο Μπράντον τον κοίταζε πάλι με απλανές βλέμμα. Ο Σωτηρίου, με μια γρήγορη κίνηση, άνοιξε την κονσόλα του Αισθησιοσκόπιου και έβγαλε τη φωτοπτική κασσέτα των προγραμμάτων. Την έχωσε σε μια τσέπη της στολής του.

Για πρώτη φορά τα μάτια του Μπράντον έλαμψαν.

«Δώσε μού την πίσω!», είπε ζωηρά. Έκανε να χώσει το χέρι του στην τσέπη του Σωτηρίου. Ο τελευταίος έκανε μια γρήγορη κίνηση και το χέρι του Μπράντον έπιασε τον αέρα. Ο κυβερνήτης έχασε την ισορροπία του και τρακάρησε με τον ώμο σε μια κονσόλα οργάνων. Το πρόσωπό του συσπάστηκε σε μια γκριμάτσα πόνου. Ο πόνος φάνηκε να τον επανέφερε για τα καλά στην πραγματική πραγματικότητα.

«Δώσε μου πίσω την κασσέτα!», φώναξε το ίδιο έντονα. «Είναι διαταγή!».

Ο Σωτηρίου κάγχασε κουνώντας την κασσέτα κοροϊδευτικά, μισό μέτρο από το πρόσωπο του Μπράντον. «Αρνούμαι να υπακούσω σερ. Διατάξτε

να με κλείσουν στο μπαλαούρο. Ή κρεμάστε με στο μεσιανό κατάρτι».

Κατόπιν το ύφος του έγινε σοβαρό.

«Λοιπόν Μπράντον, ας σοβαρευτούμε λιγάκι. Έχουμε βλάβη στο κεντρικό κύκλωμα της κεραίας. Ή θα με βοηθήσεις να το επισκευάσουμε, ή θα πετάξω αυτή τη μαλακισμένη κασσέτα και όλες τις υπόλοιπες στο διάστημα. Θα συνεργαστείς;»

Ο Μπράντον ήταν σε αξιοθρήνητη κατάσταση. Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια του και πετούσαν στον αέρα. Τραύλισε. «Θα σε βοηθήσω, αλλά εσύ θα μου δώσεις την κασσέτα μου».

«Τώρα είσαι καλό παιδί», είπε ο Σωτηρίου. «Έλα μαζί μου».

***

Το «Ακιγιάμα» πετούσε στο διάστημα εδώ και εξήντα χρόνια.

Τα πράγματα δεν ήταν πάντοτε έτσι. Βέβαια το «Ακιγιάμα» πετούσε επί έξη δεκαετίες. Όμως δεν ταξίδευε πάντα στο βαθύ διάστημα. Ούτε και λεγόταν πάντα «Ακιγιάμα».

Αλλά αυτό ήταν μια άλλη ιστορία, που λίγο ενδιέφερε το πλήρωμά του. Ένα πλήρωμα, που αλλού σκόπευε να πάει και για αλλού κατευθυνόταν.

Κάποτε το «Ακιγιάμα» ήταν ένας φιλόδοξος διαστημικός σταθμός με προοπτικές να γίνει ο πυρήνας μια μόνιμης επανδρωμένης παρουσίας σε τροχιά. Τα αρχικά διαμερίσματα των είκοσι τόννων στέγαζαν εργαστήρια επεξεργασίας υλικών, πειραματικές συσκευές ανακύκλωσης αποβλήτων και αστρονομικά τηλεσκόπια. Για κάμποσα χρόνια, ζούσαν και εργάζονταν μέσα του τριμελή πληρώ-

ματα που εναλλάσσονταν κάθε φορά που έσπαζαν τα ρεκόρ παραμονής. Σ' αυτό το βολικό περιβάλλον μικροβαρύτητας, υπήρχαν φιλόδοξα σχέδια για παραγωγή ημιαγωγών και κρυστάλλων εκπληκτικής καθαρότητας, για παρασκευή φτηνών φαρμάκων, για εξέδρες αστρονομικών παρατηρήσεων...

Πολύ προτού η Σοβιετική Ένωση κατορθώσει να ολοκληρώσει το φιλόδοξο αυτό πρόγραμμα, κατέρρευσε τελειωτικά, παρασέρνοντας μαζί της και το όνειρο που δεν είχε υλοποιηθεί ποτέ. Οι απεγνωσμένες προσπάθειες εμπορικής συνεργασίας με άλλα έθνη απέβησαν τελικά άκαρπες. Το τελευταίο πλήρωμα που εγκατέλειψε το διαστημικό σταθμό «Μιρ», άφηνε πίσω του ένα συγκρότημα διακοσίων τόννων να περιστρέφεται άδειο σε τροχιά, στα τέλη της δεκαετίας του 1990. Κανένα διαστημόπλοιο δεν προσέγγισε τον «Μιρ» για κάμποσα χρόνια αργότερα.

Κατόπιν, στην φρενιτιώδη προσπάθεια να σώσουν την λιμνασμένη οικονομία τους, επεκτείνοντάς την πέρα από τα όρια του πλανήτη, οι Γιαπωνέζοι αγόρασαν ολόκληρη τη διαστημική υποδομή της υπερδύναμης που κάποτε είχε πιστέψει ότι το μέλλον της στο διάστημα διαγραφόταν λαμπρό. Αγόρασαν τα πάντα. Πυραύλους, δορυφόρους, εγκαταστάσεις, κτίρια και διαστημόπλοια. Προσέλαβαν μηχανικούς, επιστήμονες και κοσμοναύτες. Και το πρώτο τους βήμα ήταν να επαναδραστηριοποιήσουν τον παλιό σταθμό που εξακολουθούσε να περιστρέφεται μερικές εκατοντάδες χιλιόμετρα πάνω από τη Γη, έρημος, παγωμένος και νεκρός.

Χρόνια μετά την εγκατάλειψή του, ο «Μιρ» δέχτηκε επίσκεψη από ένα γιαπωνέζικο Σογιούζ-ΤΜ.

Επισκευάστηκε, ανακαινίστηκε και χρησιμοποιήθηκε για κάμποσα χρόνια σαν εργοστάσιο παρασκευής ημιαγωγών, προτού δρομολογηθεί για ταξίδια στο βαθύ διάστημα.

Όταν οι Γιαπωνέζοι κατέκτησαν τον Άρη, βάφτισαν το «Μιρ» με το καινούργιο του όνομα και τον δρομολόγησαν για ταξίδια ανεφοδιασμού της προφυλακής τους στον κόκκινο πλανήτη. Το «Ακιγιάμα», εξοπλισμένο με συμπληρωματικά διαμερίσματα και πυρηνικό κινητήρα, εγκατέλειψε για πάντα την γήινη τροχιά και επί δεκαετίες γεφύρωνε το χάσμα που χώριζε τη Γη από τον Άρη.

Η γιαπωνέζικη προφυλακή έγινε βάση και μετά αυτόνομη αποικία. Αργότερα, τελειότερα διαστημόπλοια δρομολογήθηκαν κι αυτά στην ίδια πορεία. Όμως το «Ακιγιάμα» συνέχισε να εκτελεί το παλιό του δρομολόγιο που δεν είχε τέλος, το δρομολόγιο που ήταν μια τεράστια σπείρα Χόχμαν που ξετυλιγόταν ανάμεσα στις τροχιές των δυο πλανητών. Μερικές δεκαετίες και μετά από αλλεπάλληλες προσθήκες, το «Ακιγιάμα» είχε πια κάμποσες χιλιάδες τόννους μάζα και πλήρωμα είκοσι αστροναυτών.

Το «Ακιγιάμα», βρισκόταν προσορμισμένο στη Βάση του Φόβου, κι ετοιμαζόταν να ξεκινήσει για τη Γη με το πολύτιμο φορτίο του, όταν είχε έρθει εκείνη η περίφημη, όσο και αψυχολόγητη διαταγή από το Διοικητικό Συμβούλιο των Γήινων Καρτέλ.

Θα ήταν το πρώτο σκάφος που θα ταξίδευε στο παγωμένο διάστημα πέρα από τον Κρόνο. Το πλήρωμα δεν χάρηκε ιδιαίτερα γι' αυτό, αλλά δεν είχε και πολλά περιθώρια επιλογής. Βέβαια, το «Ακιγιάμα» μαζί με το πλήρωμα —και φυσικά το πολύτιμο

φορτίο του— θα έφτανε εκεί που ο άνθρωπος δεν είχε φτάσει ποτέ.

Κανείς όμως δεν ήξερε αν θα γύριζε πίσω.

***

Ο Γιώργος Σωτηρίου είχε καταπιαστεί με εκείνη την πανάρχαια πράξη που από καταβολής κόσμου, μόνο κατά ένα τοις εκατό αφορούσε την αναπαραγωγή του είδους. Η Σόνια Γκαζένκο βογγούσε και αναστέναζε, ενώ το ελαστικό ύφασμα του εντοιχισμένου υπνόσακκου έτριζε δυνατά. Σταγόνες ιδρώτα αιωρούνταν στο μικροσκοπικό δωμάτιο. Τα βογγητά αντηχούσαν στα μεταλλικά τοιχώματα και ακούγονταν σαν αγκομαχητό ατμομηχανής, καλύπτοντας το βουητό του συστήματος κλιματισμού.

Λίγο αργότερα, ο Σωτηρίου κι η Σόνια είχαν ανάψει τσιγάρο και κοιτούσαν αμίλητοι τα χλωμά φώτα στο μέρος του δωματίου που συμβατικά ονομαζόταν ταβάνι. Ο καπνός των τσιγάρων στροβιλιζόταν περίεργα και κατέληγε στις εισόδους του εξαερισμού που λειτουργούσαν αδιάκοπα, 24 ώρες το 24ωρο. Το βουητό του εξαερισμού αντηχούσε στο εσωτερικό του «Ακιγιάμα» εδώ και δεκαετίες. Δεν μπορούσε ωστόσο να απομακρύνει τη μπόχα από το εσωτερικό του.

Ο Σωτηρίου κάπνισε προσεκτικά το τσιγάρο του, μέχρι που κατάντησε μια μικροσκοπική γόπα με μήκος λίγα χιλιοστά. Κατόπιν τοποθέτησε τα υπολείμματα στο σκεπαστό σταχτοδοχείο. Φύσηξε τον καπνό και είπε:

«Τα πράγματα πάνε όλο και χειρότερα».

Η Σόνια δεν μίλησε. Έτσι κι αλλιώς αυτό που εί-

χε πει ο Σωτηρίου ήταν περιττολογία. Τα πράγματα δεν είχαν πάψει να χειροτερεύουν από τότε που είχαν εγκαταλείψει την τροχιά του Άρη, δυο χρόνια πριν. Ο Σωτηρίου συνέχισε χωρίς να περιμένει απάντηση.

«Χτες χρειάστηκε να εκβιάσω τον Μπράντον για να με βοηθήσει στην επισκευή της κεραίας. Πολύ φοβάμαι ότι σύντομα ο κυβερνήτης θα πάψει να είναι συνεργάσιμος και θα χρειαστεί να τον απομονώσουμε».

Η Σόνια έσβησε απρόθυμα το δικό της τσιγάρο. Σύντομα τα ελάχιστα πακέτα Μάλμπορο που είχε μπάσει λαθραία στο «Ακιγιάμα» θα τέλειωναν. Όμως η έλλειψη τσιγάρων δεν συγκρινόταν με τα άλλα προβλήματα που θα αντιμετώπιζαν σύντομα.

«Το υδροπονικό σύστημα υπολειτουργεί», συνέχισε ο Σωτηρίου. «Κι εξακολουθούμε να έχουμε πουρέ από λειχήνες μόνο και μόνο επειδή τα εμπειροσυστήματα είναι ακόμα ανέπαφα. Όμως σύντομα θα αναγκαστούμε να βάλουμε χέρι στις προμήθειες ανάγκης».

Τα σχιστά μάτια της Σόνιας λαμπύριζαν στο ημίφως του θαλάμου. Κάμποσο ταταρικό αίμα έτρεχε στις φλέβες της.

«Αυτό όμως που με ανησυχεί περισσότερο», συνέχισε βαρύθυμα ο Σωτηρίου, «δεν είναι οι προμήθειες, ούτε ο Μπράντον, ούτε ο τρελο-Γκίμπσον. Ούτε οι υπόλοιποι δυστυχισμένοι. Αλλά το NERVA».

«Το NERVA έχει καύσιμα για να φτάσουμε μέχρι τον Πλούτωνα», είπε η Σόνια. «Αν βέβαια είχαμε αρκετές προμήθειες και λογικό πλήρωμα».

Ο Σωτηρίου έτριψε το μέτωπό του. Κοίταξε το χέρι του: ήταν γεμάτο εκζέματα. Τα βακτηρίδια

πολλαπλασιάζονταν ευτυχισμένα στις υγρές ζεστές γωνιές του «Ακιγιάμα». Πάντα το υγρό και κλειστό περιβάλλον του «Ακιγιάμα» ήταν ανθυγιεινό, αλλά τώρα που το πλήρωμα ήταν ουσιαστικά εκτός μάχης, τα άπληστα βακτηρίδια είχαν πλημμυρίσει όλα τα διαμερίσματα, είχαν μολύνει τον αέρα και τα μηχανήματα, προσβάλλοντας το ευάλωτο ανοσοποιητικό σύστημα του Σωτηρίου. Ο Σωτηρίου είχε γεννηθεί και μεγαλώσει στον Άρη, σε ένα ουσιαστικά παρθένο από μικρόβια περιβάλλον. Δεν είχε πατήσει ποτέ πόδι στη Γη. Κι είχε σοβαρούς λόγους γι αυτό. Αν η καρδιά του άντεχε στην αδυσώπητη βαρύτητά της Γης, θα τον σκότωναν οπωσδήποτε τα μικρόβιά της. Θυμήθηκε τον «Πόλεμο των Κόσμων» και χαμογέλασε πικρά.

«Τα συστήματα ελέγχου του NERVA πρέπει να προγραμματίζονται σε καθημερινή βάση. Με το πλήρωμα εκτός μάχης, δεν μπορούμε να τα τροποποιούμε παρά μόνο μια φορά τη βδομάδα. Κάποια στιγμή το υπολογιστικό περιβάλλον θα καταρρεύσει και η πυρηνική στήλη θα γίνει ασταθής. Και ξέρεις καλά τι σημαίνει αυτό».

Η Σόνια ξετρύπωσε από τον εντοιχισμένο υπνόσακκο κι απόμεινε να αιωρείται γυμνή στο θάλαμο. Είχε την στιβαρή, κάπως χοντροκομμένη κοψιά του ανθρώπινου πλάσματος που είχε γεννηθεί καί μεγαλώσει σε βαρύτητα ενός G.

«Σημαίνει ότι σύντομα το ηλιακό σύστημα θα αποκτήσει ένα δεύτερο μικρούλη βραχύβιο ήλιο, που θα μας σκορπίσει σε άτομα και ιόντα. Κι εμάς και το «Ακιγιάμα» και το Ψυχοτρόνιο. Και λοιπόν;»

Ήταν μια ερώτηση που στη συγκεκριμένη περίπτωση ο Σωτηρίου δεν μπορούσε να απαντήσει. Δεν υπήρχε λογική απάντηση. Ο Σωτηρίου πρόσεξε ότι η Σόνια τον κοιτούσε περίεργα, ίσως και λίγο ειρωνικά. Βιάστηκε να προσθέσει.

«Κοίταξε, αυτό είναι γεγονός, και νομίζω ότι η όλη συζήτηση που κάνουμε τώρα είναι περιττή. Κι οι δυο μας ξέρουμε πολύ καλά εδώ και κάμποσους μήνες ότι οι πιθανότητες να κλατάρει το NERVA αυξάνονται ολοένα. Όμως πρέπει να αντιμετωπίζουμε σοβαρά την κατάσταση πότε πότε...»

«Χαλάρωσε λίγο Γιώργο», είπε χαμογελώντας η Σόνια ενώ έβαζε το παντελόνι αγγαρείας με επιδέξιες κινήσεις. Τα πλούσια στήθη της ήταν εντυπωσιακά προτεταμένα από την έλλειψη βαρύτητας. Στην πλάτη της ξεχώριζε η κόκκινη κηλίδα μιας μυκητίασης. «Έχεις καταντήσει να είσαι ο μοναδικός άνθρωπος πάνω στο πλοίο —εκτός από το Γκίμπσον βέβαια, ο οποίος είναι από άλλο ανέκδοτο— που παίρνει ακόμα σοβαρά την ολοκλήρωση της αποστολής. Χαλάρωσε και απόλαυσε το ταξίδι». Ξαναχαμογέλασε και τον φίλησε. «Απόλαυσε τις βδομάδες που μας μένουν».

Ο Σωτηρίου βλεφάρισε αμήχανα και μετά βυθίστηκε στις σκέψεις του. Η Σόνια, το μοναδικό μέλος του πληρώματος που συνεργαζόταν ακόμα μαζί του, είχε αποδεχτεί το ζοφερό πεπρωμένο τους, κι όμως αγωνιζόταν ακόμα. Ποτέ δεν είχε μπορέσει να καταλάβει πώς γινόταν αυτό.

Η Σόνια φάνηκε να διαβάζει τη σκέψη του.

«Κοίτα να δεις, θα μπορούσα να κλειδωθώ στη καμπίνα μου και να περάσω τις υπόλοιπες βδομάδες που μας μένουν κλαίγοντας και καταπίνοντας πολυμεσκαλίνη. Δεν έχω τίποτα να χάσω. Αντίθετα όμως, επέλεξα να συνεργαστώ μαζί σου, όχι για τίποτε άλλο, παρά για την χαρά της προσπάθειας».

Ο Σωτηρίου την κοίταξε κατάματα. Τα ταταρικά

της μάτια είχαν τη λάμψη που είχε δει κάποτε στα περισσότερο σχιστά και περισσότερο γέρικα μάτια του Μαμόρου Ναραγιάμα. Τη λάμψη που ήξερε πως ήταν η ίδια η πεμπτουσία της διαστημικής προσπάθειας.

«Το κακό με σένα είναι ότι έχεις πάρει τα πράγματα πολύ σοβαρά», είπε η Σόνια ενώ έκλεινε το φερμουάρ της μπλούζας της. «Βέβαια χάρη σ' αυτή την στάση έχεις κατορθώσει να επιζήσεις μέχρι τώρα. Αλλά για σκέψου και κάτι άλλο. Αλήθεια πιστεύεις ότι θα καταφέρουμε να γυρίσουμε πίσω; Ή μήπως ότι το πλήρωμα θα λογικευτεί και θα συνεργαστεί; Ή ότι ο Μπράντον θα σταματήσει να χάνεται στον ηλεκτρονικό παράδεισο του Αισθησιοσκόπιου; Ή ότι ο Γκίμπσον θα ξεμυτίσει από το αχούρι του; Αντιμετώπισε τα γεγονότα Γιώργο. Πάλεψε, αλλά μόνο για τη χαρά του αγώνα κι όχι για τον ανύπαρκτο τελικό σκοπό».

Τα καστανά μαλλιά της ήταν πιασμένα σε αλογοουρά που αιωρείτο πίσω από το κεφάλι της. Τσέκαρε ένα κουτί με εργαλεία και είπε;

«Πάω στα υδροπονικά. Θα τα πούμε σε μερικές ώρες».

Λίγο πριν χαθεί στο σκοτάδι της θυρίδας, πρόσθεσε.

«Και πού 'σαι. Μην σκέφτεσαι πολύ».

Του έστειλε ένα φιλί και βγήκε από το διαμέρισμα κλείνοντας την στρογγυλή θυρίδα πίσω της. Ο Σωτηρίου απόμεινε μόνος στο στενόχωρο, δύσοσμο διασμέρισμα. Έξυσε τα εκζέματα στα χέρια του και κοίταξε τα χλωμά φώτα. Οι κίτρινες λάμπες μέσα στο άθραυστο γυαλί του θύμιζαν τον χλωμό ήλιο του Άρη που έλαμπε ασθενικά πάνω από το θόλο του Πορτ Μαρινέρις, στα βάθη της τεράστιας

χαράδρας της Ήβης. Μπορεί, σκέφτηκε, γι αυτό το λόγο να μην επηρεάστηκα ψυχολογικά από αυτό το ταξίδι στην άβυσσο.

Έχοντας γεννηθεί και μεγαλώσει σε τεχνητό περιβάλλον, ο Σωτηρίου δεν είχε ποτέ πρόβλημα προσαρμογής στα στενόχωρα περιβάλλοντα των διαστημοπλοίων.

Δυό χρόνια ταξίδευαν στη διαπλανητική άβυσσο, με προορισμό την αινιγματική χιονόμπαλλα πέρα από την τροχιά του Κρόνου. Κάποτε, πολύ παλιά, όλοι πίστευαν ότι ο Χείρωνας ήταν κάποιος αδέσποτος αστεροειδής που είχε ξεκόψει από τη ζώνη των πλανητοειδών και ριψοκινδύνευε στο χείλος της αβύσσου. Είχαν κάνει λάθος.

Η εντολή για αλλαγή πορείας είχε έρθει φυσικά, κατευθείαν από το Διοικητικό Συμβούλιο των Καρτέλ. Υποτίθεται ότι επρόκειτο για την πρώτη εξερευνητική αποστολή των τελευταίων δεκαετιών. Υποτίθεται ότι η πολιτική βούληση για μια τέτοια αποστολή είχε συμπέσει με την κατάλληλη θέση των πλανητών. Υποτίθεται ότι η επιλογή του «Ακιγιάμα» σαν το πρώτο σκάφος που θα περνούσε την τροχιά του Άρη, ήταν τυχαία. Όμως ο Σωτηρίου είχε από την αρχή βάσιμες υποψίες ότι η συγκυρία έκρυβε κάτι περισσότερο από τον παράγοντα τύχη.

Ξετρύπωσε ένα πανάρχαιο CD από μια τσέπη της στολής του, το έχωσε στην εντοιχισμένη υποδοχή και δυνάμωσε τον ήχο. Οι βρώμικοι, ηλεκτρικοί ήχοι των Stooges πλημμύρισαν το στενόχωρο διαμέρισμα. Παλιό, καλό garage, σαν κι αυτό που ποτέ άλλοτε δεν είχε βγει εδώ και δεκαετίες. Ήταν η ιδανική μουσική υπόκρουση για το ρυπαρό και νοτερό περιβάλλον του σκάφους.

Ο Σωτηρίου χαλάρωσε και βυθίστηκε στις σκέψεις του. Η μουσική, πάντα τον βοηθούσε να σκεφτεί καλύτερα.

Αναμφισβήτητα η συγκυρία δεν ήταν τυχαία. Τα πολιτικά παιχνίδια που παίζονταν στη μακρινή Γη ήταν απίστευτα πολύπλοκα όμως αυτή εδώ η αποστολή δεν οφειλόταν στην κάστα των Πλανητολόγων. Σίγουρα ο παράγοντας Κυβερνοδίκτυο έπαιζε σημαντικό ρόλο. Όμως τι είδους ρόλο;

Ποιά ήταν η αιτία που είχε κάνει τον άνθρωπο να πραγματοποιήσει το επόμενο άλμα; Γιατί είχε ξεκινήσει αυτό το φιλόδοξο ταξίδι με ένα ακατάλληλο σκάφος, που μετέφερε ένα ακατάλληλο πλήρωμα και ένα ακόμα περισσότερο ακατάλληλο φορτίο;

«Now I wanna be your dog...», έλεγε η βραχνή φωνή μέσα στην ηλεκτρική θύελλα που ξερνούσαν τα σκονισμένα ηχεία.

Τι δουλειά είχαν τα σκυλάκια του Κυβερνοδίκτυου να ριψοκινδυνεύουν στο εξωτερικό Ηλιακό Σύστημα;

***

Ηδη από τις αρχές του 21ου αιώνα η Γαία είχε αρχίσει να αποκτά αυτοσυνείδηση. Το πιο παράξενο και το πιο συναρπαστικό όμως στοιχείο ήταν πως ο ίδιος ο άνθρωπος είχε καταφέρει να ενεργοποιήσει το νευρικό σύστημα της Γαίας.

Η αρχή ήταν τα υπερδίκτυα.

Στην αρχή, αμέτρητα τρισεκατομμύρια terabytes πληροφοριών διακινούνταν σε κλάσματα του δευτερολέπτου ανάμεσα σε εκατομμύρια τερματικά σε πέντε ηπείρους και δεκάδες δορυφόρους, αποτελώντας τις νευρικές συνάψεις της τεράστιας οντότητας που έμελλε να γνωρίσει τα πρώτα σκιρτήματα αυτοσυνείδησης λίγα χρόνια αργότερα.

Κάποτε τα μεγάλα κεφάλια της πληροφορικής μιλούσαν για την Ολοκλήρωση Μεγάλης Κλίμακας. Αυτό που τελικά συνέβη ήταν μια Ολοκλήρωση Πλανητικής Κλίμακας.

Βλέποντας το όνειρο της τεχνητής νοημοσύνης να ξεθωριάζει και να χάνεται, ο άνθρωπος έρριξε τις δυνάμεις του στην προσπάθεια να κάνει τους κομπιούτερς περισσότερο εύχρηστους, περισσότερο πρακτικούς και περισσότερο ισχυρούς, στρέφοντας τις προσπάθειές του στην τελειοποίηση των πληροφοριακών δικτύων. Κανείς δεν μπορούσε να φανταστεί ότι η τεχνητή νοημοσύνη θα επιτυγχανόταν με αυτό τον τρόπο.

Κάμποσα χρόνια μετά τις πρώτες προσπάθειες, τα πλανητικά υπερδίκτυα δεδομένων, τα τηλεφωνικά δίκτυα, τα πλέγματα οπτικών ινών, οι αόρατες λεωφόροι που συνέδεαν τις πέντε ηπείρους διασχίζοντας την ιονόσφαιρα, οι πληροφοριοδιάδρομοι και τα ψευδονευρικά διηπειρωτικά δίκτυα, ολοκληρώθηκαν σε μια τιτάνια όσο και φευγαλέα δομή, που ονομάστηκε —εντελώς συμβατικά— Κυβερνοδίκτυο.

Το Κυβερνοδίκτυο απλωνόταν σε ολόκληρη τη Γη. Τη φασματική του ύπαρξη αποτελούσαν αεικίνητα κβάντα, άυλες πληροφοριακές μονάδες που πηγαινοέρχονταν με τρομακτική ταχύτητα ανάμεσα στα εκατομμύρια τερματικά άντλησης πληφοριών της Γης. Η Ολοκλήρωση των Πληροφοριακών Δικτύων δημιούργησε ένα τιτάνιο σύμπλεγμα, περίπλοκο όσο και ο ανθρώπινος εγκέφαλος. Κι ήταν

αρκετά μεγάλη ώστε να αγκαλιάσει όλο τον πλανήτη, όλη τη βιόσφαιρα, την ατμόσφαιρα και να τυλίξει τη Γη μέσα σε ένα αδιόρατο ενεργειακό ιστό από καθαρές πληροφορίες και ενεργειακά ρεύματα, από ηλεκτρομαγνητικές συνάψεις που αποτέλεσαν το Κεντρικό Νευρικό Σύστημα της Γης.

Κανείς δεν ήξερε τι πραγματικά είχε συμβεί όταν ξαφνικά, δισεκατομμύρια τηλέφωνα σε ολόκληρη τη Γη, κουδούνισαν την ίδια στιγμή. Ισάριθμα δισεκατομμύρια άνθρωποι, όταν σήκωσαν το ακουστικό, άκουσαν τον ίδιο ακριβώς ήχο να έρχεται ανάμεσα σε τριγμούς και παράσιτα.

Τον ήχο του κλάματος ενός νεογέννητου μωρού.

***

Στον πλανήτη Γη, το προαιώνιο παιχνίδι της ζωής και του θανάτου συνεχιζόταν.

Ο πολιτισμός, που επί πέντε χιλιάδες χρόνια παράπαιε ανάμεσα στην επιβίωση και την κατάρρευση, συνέχιζε να παραπαίει αναζητώντας πάντα την ουτοπία, τη σταθερότητα και την ασφάλεια. Μέσα στην ασύλληπτη σε περιπλοκότητα και πολυμορφία κοινωνία της πρώτης δεκαετίας του 21ου αιώνα, άνθισε μια μορφή διακυβέρνησης, αποκλειστικά βασισμένη στη διαχείριση των πληροφοριών.

Η γνώση κι όχι ο πλούτος ήταν πια η απώτατη εξουσία. Μετά την κατάρρευση των περισσότερων εθνικών κυβερνήσεων εξαιτίας των τεράστιων προβλημάτων ενός κόσμου που πεινούσε, πολεμούσε και πέθαινε από την οικολογική καταστροφή, τα τεράστια καρτέλ του ηλεκτρονικού τύπου και των Πληροφοριακών Δικτύων, ενώθηκαν σε έ-

να σύμπλεγμα που κυβερνούσε από τα παρασκήνια —και κατόπιν από την ίδια τη σκηνή.

Η περίοδος της κυριαρχίας των Καρτέλ, ήταν η πιο σύντομη περίοδος που οποιαδήποτε μορφή ηγεμονίας άσκησε την εξουσία της σε ανθρώπινους πληθυσμούς. Γιατί οι ηγεμονίες, οι απολυταρχίες, οι ολιγαρχίες, οι δικτατορίες, ακόμα κι η ίδια η δημοκρατία, υπήρχαν επί αιώνες. Όμως η εξουσία των Καρτέλ κράτησε μονάχα μία δεκαετία. Υποτίθεται ότι εξακολουθούσε ακόμα και τώρα να ασκείται, μισό αιώνα μετά τη δημιουργία των Καρτέλ, αλλά ήταν κοινό μυστικό ότι τα Καρτέλ ήταν πλέον ένας απλός μεσάζοντας, ένας νεροκουβαλητής ανάμεσα στους ανθρώπινους πληθυσμούς και το Κυβερνοδίκτυο.

Σε μια κοινωνία που η γνώση βρισκόταν αποθηκευμένη μέσα στις φευγαλέες ηλεκτρομαγνητικές δομές του ίδιου του Κυβερνοδίκτυου, καμμιά ανθρώπινη ομάδα δεν μπορούσε να έχει ποτέ σοβαρές βλέψεις σε κάποιο είδος σοβαρής μορφής εξουσίας. Η εξουσία βρισκόταν πια στα χέρια του δημιουργήματος κι όχι του δημιουργού.

Οι φήμες έδιναν και έπαιρναν σ' αυτόν τον πολιτισμό που τώρα ρίζωνε για τα καλά σε τρεις διαφορετικούς πλανήτες. Φήμες για μοριακά κυκλώματα που είχαν μεταμοσχευθεί στους μεταλλαγμένους εγκεφάλους των προέδρων των Καρτέλ, των ανθρώπων που υποτίθεται πως διεύθυναν τη παγκόσμια αγορά πληροφοριών και τα χρηματιστήρια δεδομένων, των ανθρώπων που όριζαν τη μοίρα του κόσμου. Φήμες για παρεμβάσεις του ίδιου του Κυβερνοδίκτυου στην τροποποίηση της πορείας του ανθρώπινου πολιτισμού. Οι διευθυντές των Καρτέλ ήταν απλά ανδρείκελα, απλά ρομπότ, τα

πλοκάμια του Κυβερνοδίκτυου.

Ο Γιώργος Σωτηρίου άκουγε όλες αυτές τις φήμες που έφταναν στην αποικία του Άρη, παραμορφωμένες, μεταλλαγμένες. Φήμες,απόηχοι ενός κόσμου που βρισκόταν πολύ μακριά. Ενός κόσμου που ο Σωτηρίου δεν θα μπορούσε ποτέ να επισκεφτεί.

Ο Σωτηρίου όμως ήξερε ότι ο πολιτισμός των αποίκων του Άρη, βρισκόταν ακόμα σε εμβρυϊκή ηλικία. Ο Άρης, όπως κι η Σελήνη, δεν είχαν ακόμα Κυβερνοδίκτυο. Ούτε και θα αποκτούσαν στις επόμενες δεκαετίες. Μόνο όταν θα γινόταν αρκετά πυκνοκατοικημένοι, όταν θα αποκτούσαν αρκετά Κεντρικά Δίκτυα Πληροφοριών, αρκετά χρηματιστήρια δεδομένων, αρκετά τηλέφωνα και αρκετά τερματικά, τότε ίσως θα έκαναν κι αυτοί το άλμα στο δεύτερο στάδιο. Αυτή η μέρα όμως βρισκόταν μακριά.

Ο Σωτηρίου ήξερε πως οι άποικοι του Άρη και της Σελήνης, έπρεπε να αποδείξουν πρώτα την αξία τους, δαμάζοντας τον κόσμο τους, προτού αποκτήσουν κι αυτοί το δικό τους θυγατρικό Κυβερνοδίκτυο.

Από ένα καπρίτσιο, σαν κι αυτά που είναι γεμάτη η ανθρώπινη ιστορία, η περίοδος των μεγάλων αναστατώσεων στα τέλη του 20ου αιώνα, είχε προκαλέσει μια ριζική μεταστροφή στην μαζική ψυχολογία του πληθυσμού της Γης.

Η τεχνοφοβία, ο Μεγάλος Πανικός του '99, οι κολοσσιαίες οικολογικές καταστροφές, η ίδια η κοινωνία που γινόταν με ιλιγγιώδη ταχύτητα πολυπλοκότερη, το θέαμα ενός πολιτισμού εκτός ελέγχου, όλα αυτά είχαν δημιουργήσει μια ανάγκη για υποταγή, για πειθαρχία, η οποία γινόταν όλο και

πιο έντονη, Ο άνθρωπος δεν είχε πια εμπιστοσύνη στον άνθρωπο. Ο άνθρωπος χρειαζόταν κάποιον άλλον αφέντη εκτός από τον εαυτό του. Ο άνθρωπος είχε γνωρίσει το φόβο κι είχε χωθεί ακόμα περισσότερο μέσα στο καβούκι του.

Τώρα όμως ο άνθρωπος ήταν πανευτυχής που είχε βρει ένα καινούργιο αφέντη.

Ελάχιστοι το είχαν συνειδητοποιήσει πραγματικά, αλλά κάπου μέσα στο υποσυνείδητο της ανθρωπότητας, είχε ριζώσει η ιδέα ότι ο κόσμος είχε περάσει πια στη φάση της πολυπόθητης σταθερότητας.

Και το Κυβερνοδίκτυο ήταν ο πρωτόφαντος, φωτισμένος μονάρχης. Δεν *βασίλευε* αλλά *κυβερνούσε*, μέσα από τα Καρτέλ των πέντε ηπείρων. Διεύθυνε και συντόνιζε τις προσπάθειες του ανθρώπου να επιβιώσει, κινώντας τους αδιόρατους μοχλούς από τα παρασκήνια.

Σαν οντότητα που αποκτά την αυτοσυνειδητοποίηση της ίδιας της τής ύπαρξης, είχε προσπαθήσει να αποκτήσει περισσότερο ζωτικό χώρο, προτού καν εδραιώσει την κυριαρχία της στη δική της επικράτεια. Μέσω του Συμβούλιου των Καρτέλ, το ίδιο το Κυβερνοδίκτυο είχε αναζωπυρώσει και ενισχύσει τις προσπάθειες του ανθρώπου να φτάσει τους πλανήτες. Με τα αδιόρατα πλοκάμια του είχε οδηγήσει τους πρωτοπόρους να εγκατασταθούν στη Σελήνη και στον Άρη, να θέσουν τα θεμέλια μιας διαπλανητικής κοινωνίας που θα αποκτούσε και δεύτερο, και τρίτο Κυβερνοδίκτυο, σε ένα δεύτερο και ένα τρίτο κόσμο. Η πορεία ήταν μακρόχρονη και κοπιαστική, αλλά το Κυβερνοδίκτυο δεν βιαζόταν. Ο χρόνος ήταν με το μέρος του.

Όταν οι αποικίες της Σελήνης και του Άρη γίνο-

νταν πολυάνθρωπες, όταν τα —ακόμα ανύπαρκτα— προγράμματα γεωπλασίας ολοκληρώνονταν, όταν οι νέες ανθρωπότητες ρίζωναν για τα καλά στους κόσμους αυτούς, όταν ο βαθμός πολυπλοκότητας των επικοινωνιακών ιστών γινόταν αρκετά μεγάλος, τότε θα γεννιούνταν αυτόματα και τα θυγατρικά Κυβερνοδίκτυα.

Κι ο ίδιος ο άνθρωπος το ήθελε υποσυνείδητα αυτό. Ήθελε να έχει το κουκούλι του, τη γυάλα του, τον ίδιο τον αφέντη του στους νέους κόσμους. Ήθελε το Κυβερνοδίκτυο να εξαπλωθεί σε ολόκληρο το Ηλιακό Σύστημα, και να μετατραπεί σε ένα κολοσσιαίο τσόφλι, σε μια τιτάνια δομή που θα προστάτευε και θα κυβερνούσε την επικράτειά του που διαρκώς μεγάλωνε. Ήθελε να έχει πάντα μαζί του τον ίδιο τον αφέντη του, που του εξαφάλιζε ειρήνη, σιγουριά και προστασία από το χάος.

Η ανθρωπότητα είχε ανακαλύψει μια καινούργια μορφή ύπαρξης. Είχε δημιουργήσει η ίδια τον αφέντη και κυρίαρχό της. Και υποκλινόταν με δουλοπρέπεια στα πόδια του.

***

Οι τελευταίες στριγγές νότες του «1970», ξεθώριασαν και χάθηκαν. Τώρα από τα ηχεία ακουγόταν μόνο ένας ηλεκτρονικός λευκός θόρυβος. Με ένα κλικ, το μηχανάνημα αναπαραγωγής μουσικής σταμάτησε και απόμεινε μόνο ο ήχος του κλιματισμού να αντηχεί στο κυλινδρικό μεταλλικό δωμάτιο και στα τύμπανα των αυτιών του Σωτηρίου.

Ο μηχανικός από τον Άρη, χαμήλωσε την ενταση του φωτισμού κι απόμεινε βυθισμένος στο μισοσκόταδο, χαμένος στις σκέψεις του.

Είχαν περάσει δυο χρόνια από τότε που το «Ακιγιάμα» είχε εγκαταλείψει την τροχιά του Άρη. Δυο χρόνια από τότε που είχε αρχίσει το αρμένισμα στο βαθύ διάστημα με το Ψυχοτρόνιο στα σπλάχνα του. Δυο χρόνια, κι όμως ήταν σαν να είχαν περάσει μόνο δυο ώρες. Αν το ξανασκεφτόσουν όμως, τα τραγικά γεγονότα αυτών των δυο χρόνων ταξιδιού, ήταν αρκετά για να ψηθεί μια ανθρώπινη ύπαρξη από την εμπειρία μιας ολόκληρης ζωής.

Στα εργαστήρια του κόκκινου πλανήτη, η αφρόκρεμα των επιστημόνων και των τεχνικών είχε παραλάβει από την κουρασμένη Γη, τη σκυτάλη της εξωτικής τεχνολογίας. Το ίδιο κι η Σελήνη. Η Σελήνη κι ο Άρης, αποτελούσαν πια τις προφυλακές της εξέλιξης, και οι μικρές ομάδες των τεχνοπρωτοπόρων, ανέπτυσσαν τις προηγμένες τεχνολογίες με αντιπάλους τα απίστευτα εχθρικά περιβάλλοντα των κόσμων τους. Οι μαγικές τεχνολογίες προχωρούσαν με κβαντικά άλματα.

Ο Σωτηρίου ήξερε, ότι παρόλη τη διπλωματική γλώσσα και τους κομπασμούς του Συμβούλιου των Καρτέλ, το Ψυχοτρόνιο ήταν ένα παρακλάδι της τεχνολογικής ανάπτυξης του Άρη κι όχι της Γης. Ένα δημιούργημα που μαζί με όλα τα υπόλοιπα μαγικά μηχανήματα, έπαιρνε το δρόμο γιά τη μακρινή Γη, για να κάνει ακόμα πολυπλοκότερη την ήδη απίστευτα περίπλοκη κοινωνία της. Το Ψυχοτρόνιο θα ήταν το πρώτο μηχάνημα που θα βολιδοσκοπούσε τις κρυφές διαδρομές των νευρώνων του ανθρώπινου εγκεφάλου, θα αποκρυπτογραφούσε για πρώτη φορά τόσο εξονυχιστικά το μυστήριο της νοημοσύνης, θα έρριχνε φως στα αινίγματα της ψυχοπάθειας. Ο άνθρωπος μπορεί να είχε δημιουργήσει ο ίδιος τεχνητή νοημοσύνη, αλλά δεν

είχε αποκρυπτογραφήσει ακόμα τις πτυχές και το αίνιγμα της ύπαρξής της. Ήταν άλλο ένα από τα ανέκδοτα της ανθρώπινης ιστορίας.

Ο Σωτηρίου θυμήθηκε εκείνη τη νύχτα πριν την αναχώρηση που είχε συναντήσει για τελευταία φορά το γερο-Ναραγιάμα στο «Ραίη Μπράντμπερυ», ένα από τα λιγοστά μπαρ του Πορτ Μαρινέρις. Μέσα στους καπνούς των τσιγάρων και την οχλαγωγία των ανθρώπινων φωνών, ο μικρόσωμος Ναραγιάμα που φορούσε ένα πολύχρωμο κιμονό και όμπι, έμοιαζε με παράξενη οπτασία.

Το μπαρ ήταν μια μικρή παραλληλόγραμμη αίθουσα με λιγοστά καθίσματα, ένα θεοβρώμικο πάγκο, μια τεράστια τοιχοτηλεόραση και πλήθος κόσμου. Στο πάτωμα βρίσκονταν σβησμένα αποτσίγαρα, πατημένες τσίχλες και διάφορα σκουπίδια. Στους υπόλοιπους τρεις τοίχους, κρέμονταν μισοσβησμένες από την καπνίλα εικόνες, κιναισθητικά ολογράμματα διαφημίσεων και γιαπωνέζικα ιδεογράμματα από συστραμμένους σωλήνες νέον.

«Πάλι και πάλι σ' όλους τους κόσμους Γιώργοσαν», είχε ψιθυρίσει ο Ναραγιάμα, ανάβοντας ένα από τα άφιλτρα βιετναμέζικα «Opium Delight». Παρόλο που ήταν πανάκριβα και δυσεύρετα, το τασάκι μπροστά του ήταν γεμάτο με σβησμένες γόπες, καπνισμένες μέχρι τη μέση. Πάντα ο Σωτηρίου αναρωτιόταν πώς ο Ναραγιάμα είχε πάντοτε μαζί του ένα καινούργιο πακέτο.

Ο Σωτηρίου τον είχε κοιτάξει απορημένος.

«Είμαστε σαν τον Κουασιμόδο, που παρόλη τη μιζέρια και την καχεξία του, τραβούσε το σχοινί για να χτυπήσουν οι καμπάνες της Νοτρ Νταμ», είχε εξηγήσει ο Ναραγιάμα μέσα στη ζάλη του όπιου και του σακέ. Ο Σωτηρίου άκουγε προσεκτικά τα

λόγια του Γιαπωνέζου που κάποτε ήταν ο Πρώτος Άνθρωπος στον Άρη. Οι συζητήσεις μαζί του τον είχαν κάνει να δει από μια διαφορετική πλευρά τον άνθρωπο και την αιώνια προσπάθειά του για επέκταση. Ο Σωτηρίου, γεννημένος στο τεχνητό περιβάλλον του Πορτ Μαρινέρις, στην καρδιά μιας όασης μέσα σε μια θανατηφόρα έρημο, δεν είχε άλλη επιλογή από το να προσπαθεί μια ζωή να επιβιώσει. Το ίδιο και η υπόλοιπη αποικία. Έπιανε αμέσως το κρυφό νόημα των φράσεων του Γιαπωνέζου.

Μήπως άραγε το Ψυχοτρόνιο αποκάλυπτε τελικά την κρυμμένη γνώση που θα έκανε τον κακομούτσουνο Κουασιμόδο να μεταμορφωθεί σε ένα σιδερόφραχτο, όμορφο και δυνατό ιππότη;

Μέσα στην υγρή και σκοτεινή ατμόσφαιρα του «Ακιγιάμα», ο Σωτηρίου ψάρεψε ένα τσιγάρο από το σακκίδιο που κρεμόταν στη ζώνη του και το άναψε με το κολλητήρι. Ο καπνός φάνταζε μωβ στον μισοσκότεινο θάλαμο. Στροβιλιζόταν σχηματίζοντας παράξενες δίνες που κατέληγαν όλες στα στόμια του εξαερισμού.

Έτσι θα καταλήξουμε όλοι, σκέφτηκε. Θα προσπαθήσουμε σε όλη μας τη ζωή, και στο τέλος θα καταλήξουμε στη μαύρη τρύπα που ρουφά τα πάντα και δεν αφήνει τίποτα παρά αμυδρές μνήμες —ίσως και μερικά κούφια λόγια στα βιβλία της ιστορίας. Εκεί θα καταλήξω κι εγώ, σκέφτηκε ο Πρώτος Άνθρωπος που θα πατούσε στο Χείρωνα.

Στο Χείρωνα, στον τελικό προορισμό του «Ακιγιάμα», τον πρώτο κόσμο που θα κατακτούσε ο άνθρωπος μετά τον Άρη.

Τράβηξε μια βαθιά ρουφηξιά απ' το τσιγάρο του. Ο Ναραγιάμα του είχε γνωρίσει και τον Γκίμπσον, τον σκυθρωπό φυσικό, την αυθεντία τριών

κόσμων στα θέματα της ηλεκτροψυχικής έρευνας, τον άνθρωπο που είχε σχεδιάσει το ίδιο το Ψυχοτρόνιο και που είχε διευθύνει την κατασκευή του στα υπόγεια εργαστήρια του Πορτ Μαρινέρις.

Ο Γκίμπσον είχε έρθει από τη Γη πριν από μερικά χρόνια. Στη μικρή κοινωνία του Άρη, όλοι οι άποικοι συνδέονταν με δεσμούς συμπάθειας. Δεν υπήρχε η πολυτέλεια για μίση και εχθρότητες. Μπροστά στο μέτωπο του εχθρικού πλανήτη, οι άποικοι αποτελούσαν μια τεράστια οικογένεια.

Όμως ο Σωτηρίου ποτέ δεν είχε συμπαθήσει τον κοντοπίθαρο, κοκκαλιάρη φυσικό. Αναγνώριζε την μεγαλοφυΐα του, αλλά πάντα διάκρινε κάτι στα μάτια του Γκίμπσον που τον έκανε να δυσπιστεί. Η δυσπιστία σύντομα είχε μετατραπεί σε αντιπάθεια.

Τα αισθήματα ήταν αμοιβαία. Ο Γκίμπσον ποτέ δεν είχε πάρει από καλό μάτι τον μηχανικό. Κι όμως είχαν συνεργαστεί επί πολλούς μήνες, είχαν στρατολογηθεί κι οι δυο στό ίδιο πρόγραμμα, και τώρα από μια παραξενιά της μοίρας, ταξίδευαν μαζί στο ίδιο σκάφος στα πέρατα του Ηλιακού Συστήματος.

Το «Ακιγιάμα» είχε φορτώσει το Ψυχοτρόνιο στο διαμέρισμα αποθήκευσης και ετοιμαζόταν να ξεκινήσει για τη Γη, όταν έφθασε η εντολή. Είχε έρθει κατευθείαν από το Διοικητικό Συμβούλιο των Καρτέλ και ήταν λιγόλογη. Όμως κατατοπιστική.

Το «Ακιγιάμα» δεν θα πήγαινε στη Γη. Θα έπρεπε να κατευθυνθεί προς το βαθύ διάστημα και να απομακρυνθεί από τη μικρή όαση του εσωτερικού Ηλιακού Συστήματος. Έπρεπε να τραβήξει το δρόμο που ποτέ άλλοτε δεν είχε ακολουθήσει ανθρώπινο διαστημόπλοιο.

Ανάμεσα στις τροχιές του Κρόνου και του Ουρανού, περιπλανιόταν ο Χείρωνας. Μια ασήμαντη μπάλλα από βράχο και πάγο, χωρίς σημασία, χωρίς αέρα, φως και ζέστη. Από την αυγή της διαστημικής εποχής, κανένα σκάφος δεν είχε περάσει ποτέ την τροχιά του Άρη. Εδώ και μισό αιώνα, το εσωτερικό Ηλιακό Σύστημα έσφυζε από ζωή και κίνηση. Διαστημόπλοια πηγαινοέρχονταν ανάμεσα στους πλανήτες, αλλά ποτέ κανένα σκάφος δεν είχε ριψοκινδυνέψει στην περιφέρεια του Συστήματος, εκεί όπου οι αποστάσεις ήταν πραγματικά μεγάλες κι εκεί όπου επικρατούσε το έρεβος, ο ζόφος και το άγνωστο.

Το Συμβούλιο των Καρτέλ είχε στα σκαριά την επιχείρηση εκμετάλλευσης του ορυκτού πλούτου των αστεροειδών, αλλά κανείς δεν συζητούσε σοβαρά τη διοργάνωση μιας αποστολής πέρα απ' αυτούς. Τουλάχιστον όχι ακόμα.

Μπορεί τις ερχόμενες δεκαετίες οι πιεστικές ανάγκες για πρώτες ύλες, ενέργεια και πληροφορίες να γεννούσαν το κλίμα για την περαιτέρω επέκταση, όμως μέχρι τότε έπρεπε να τελειοποιηθούν και να δοκιμαστούν εξοντωτικά τα συστήματα που θα επέτρεπαν τις επισκέψεις στους δορυφόρους των μεγάλων πλανητών, κι ακόμα παραπέρα.

Όμως τώρα το «Ακιγιάμα» έπρεπε να ξεκινήσει για το μακρινό του ταξίδι, να ξεπεράσει το Δία και τον Κρόνο και να φτάσει το Χείρωνα.

Κανείς δεν μπορούσε να κατανοήσει τους βαθύτερους λόγους του γιατί στελνόταν ένα πολύτιμο σκάφος, με ένα ακόμα πολυτιμότερο φορτίο, σε ένα ταξίδι μεγαλύτερο απ' ότι είχε πραγματοποιήσει ποτέ ανθρώπινο σκάφος. Υποτίθεται πως η εντολή είχε δοθεί μετά από έντονες πιέσεις του λό-

μπυ των Πλανητολόγων, της φιλοδοξης φατρίας που είχε βλέψεις στην παγκόσμια εξουσία. Τουλάχιστον αυτή ήταν η γνώμη που επικρατούσε στους κυβερνητικούς κύκλους τριών κόσμων.

Η σκέψη του Σωτηρίου ταξίδεψε πάλι σ' εκείνη την σημαδιακή νύχτα στο «Ραίη Μπράντμπερυ».

«Μην εκπλήττεσαι. Απλώς είναι ο κανόνας του παιχνιδιού», είχε πει ο Ναραγιάμα στον Σωτηρίου που δεν μπορούσε να καταλάβει τη στενοκεφαλιά του Συμβουλίου.

«Μα δεν υπάρχει πιο ακατάλληλο σκάφος για αυτή την αποστολή», είχε πει ζωηρά ο νεαρός μηχανικός. «Είναι κοινό μυστικό ότι οι Πλανητολόγοι έχουν αποκτήσει πρόσβαση στα λόμπυ του Περιφερειακού Διευθυντήριου. Όμως όσο μεγάλη πολιτική πίεση κι αν εξάσκησαν, αποκλείεται να ανάγκασαν το Συμβούλιο να δώσει την εντολή. Αποκλείεται. Μπορώ να σκεφτώ ένα σωρό άλλους τρόπους να πραγματοποιηθεί η αποστολή στο Χείρωνα με φτηνότερο και ασφαλέστερο τρόπο. Και ωραία, το σκάφος, κι η πολυκαρβοζίνη, ακόμα κι εμείς οι ίδιοι μπορεί να είμαστε αναλώσιμοι. Όμως το Ψυχοτρόνιο; Να ριψοκινδυνέψουν τόσα χρόνια έρευνας και τόσα τρισεκατομμύρια δολλαριομπίτς για χατήρι μιας πολιτικής ιδιοτροπίας; Δεν μπορώ να φανταστώ πιο ανεύθυνη και πιο σπασμωδική ενέργεια από την αποστολή μας».

Ο Ναραγιάμα γέλασε σε σημείο που τον έπιασε λόξυγγας. Ο Σωτηρίου ένοιωσε κάπως άβολα και κοίταξε το στιλπνό πλαστικό του τραπεζιού. Όταν ξανακοίταξε το Γιαπωνέζο είδε ότι μέσα στη ζάλη του ναρκωτικού και του αλκοόλ, τα σχιστά μάτια του έλαμπαν.

«Πίστευα ότι ήσουν πιο έξυπνος ώστε να μη χά-

ψεις κι εσύ το παραμύθι», είπε σαρκαστικά ο Γιαπωνέζος, σφίγγοντας το όμπι του.

«Ποιό παραμύθι;»

«Το παραμύθι του παρασκηνιακού πολιτικού παιχνιδιού».

«Έλα τώρα Μάμο. Τι άλλος λόγος θα μπορούσε να υπάρχει; Αφού έτσι κι αλλιώς, όλες οι πρώτες αποστολές στο βαθύ διάστημα, απ' αυτό το κίνητρο δρομολογήθηκαν».

«Χάι. Αλλά εν μέρει. Το σχέδιο Απόλλων ήταν το αποτέλεσμα ενός πολιτικού παιχνιδιού της κυβέρνησης Κέννεντυ. Μετά το φιάσκο του Κόλπου των Χοίρων και μετά το Γκαγκάριν, οι Δημοκρατικοί έπρεπε να κάνουν μια ριψοκίνδυνη και με αβέβαιη έκβαση επίδειξη δύναμης».

Εστρωσε τα άσπρα μαλλιά του που κατέληγαν σε κότσο πιασμένο με μακριές βελόνες.

« ''Άνθρωπος στη Σελήνη μέχρι το τέλος της δεκαετίας''. Αυτός ήταν ο στόχος. Και υλοποιήθηκε. Η ιστορία είναι γεμάτη παραδείγματα, σ' αυτό έχεις δίκιο. Το ίδιο ήταν κι η Πρωτοβουλία Στρατηγικής Άμυνας είκοσι χρόνια μετά τον Απόλλωνα: η κάστα των Ρεπουμπλικάνων ήθελε να μπλοφάρει πολιτικά. Έπαιξε και κέρδισε. Κατόρθωσε να κάνει τη Σοβιετική Ένωση να καταρρεύσει μέσα σε μια δεκαετία, αναγκάζοντάς την να κατασπαταλήσει πολύτιμους πόρους σε οπλικά συστήματα, παρόλο που γνώριζε ότι το SDI ήταν ένας παραλογισμός».

«Όμως το SDI δεν είχε αποτέλεσμα την επέκταση σε άλλους κόσμους».

«Έτσι λες; Και πώς νομίζεις ότι αποκτήθηκε η τεχνογνωσία για την ανάπτυξη του NERVA; Τα τροχιακά λέηζερ που ποτέ δεν κατασκευάστηκαν, το υποπρόγραμμα ALS, το SP-100, όλα τα σχέδια

για τους φορείς βαριάς ανύψωσης και οι έρευνες στα εμπειροσυστήματα, έθεσαν τις βάσεις για το άλμα στους πλανήτες».

«Ναι, αλλά εσείς οι Γιαπωνέζοι είσασταν εκείνοι που το κάνατε».

Ο Ναραγιάμα χαμογέλασε.

«Σίγουρα, αλλά αν δεν υπήρχε το SDI, το αρειανό πρόγραμμα Σακιγκάκε δεν θα πραγματοποιούνταν ποτέ. Υλοποιώντας το, συνεχίσαμε την παράδοση δεκαετιών. Οι άλλοι έφτιαχναν τεχνολογίες, εμείς τις κλέβαμε και τις αξιοποιούσαμε. Ανοίγαμε νέες αγορές. Όταν η οικονομία μας λίμνασε, η φατρία των Νεοεπεκτατιστών κατόρθωσε να αξιοποιήσει το τεράστιο εμπορικό μας πλεόνασμα, ανοίγοντας μια κολοσσιαία νέα αγορά. Ο διαπλανητικός αποικισμός ήταν η μαύρη τρύπα που ρούφηξε τρισεκατομμύρια γιεν σε ριπή οφθαλμού».

Ο Ναραγιάμα έσβησε το Opium Delight νευρικά κι άναψε αμέσως άλλο ένα.

«Είχαμε τα λεφτά, οι άλλοι είχαν τα μέσα. Παλιά δουλειά. Η συνέχεια βέβαια είναι γνωστή. Σπαταλήσαμε το κομπόδεμά μας, κάναμε διαπλανητικές επενδύσεις, αλλά η οικονομία μας απλώς είχε πάρει παράταση. Στην ουσία ήταν καταδικασμένη. Δεν μπορείς να παράγεις χωρίς να καταναλώνεις, ούτε να ευδοκιμείς αιώνια με δανεικές γνώσεις και κλεμμένες τεχνολογίες. Δεν έχεις τις βάσεις. Βέβαια οι Επεκτατιστές δεν κατόρθωσαν να σώσουν την Ιαπωνία από την κατάρρευση, αλλά τελικά κατόρθωσαν κάτι πολύ πιο μακροπρόθεσμο —και πολύ πιο σημαντικό. Σχεδίαζαν σεληνιακές Ζαϊμπάτσου και τροχιακά Χίλτον και κατέληξαν στον Τριπλανητικό Πολιτισμό».

Ο Ναραγιάμα μιλούσε με πρωτόφαντη ζέση. Με-

ρικές φορές ο Σωτηρίου πίστευε ότι ο Γιαπωνέζος στήριζε την ύπαρξή του στο όπιο και στο σακέ. Τώρα έβλεπε ότι δεν έπεφτε και πολύ έξω. «Όμως αλλού ήθελα να καταλήξω Γιώργο-σαν. Σήμερα οι πολιτικοί είναι πια εκλείπον είδος. Απαλλαχτήκαμε από αυτή την τροχοπέδη της εξέλιξης. Πρέπει να παραδεχτούμε ότι χάρη στους πολιτικάντηδες η ανθρωπότητα εξαπλώθηκε σε τρεις κόσμους. Όμως πολιτικούς δεν βρίσκεις πια ούτε στα μουσεία».

«Μα τι λες τώρα!», διαμαρτυρήθηκε ο Σωτηρίου. Αναγκάστηκε να υψώσει τον τόνο της φωνής του γιατί η οχλοβοή στο μπαρ είχε φτάσει σε ανυπόφορο επίπεδο. «Το κονσόρτσιουμ TBS δηλαδή τι είναι; Και ο Πληροφοριοσυνασπισμός; Και η Δυναστεία Τέρνερ; Κι οι φατρίες των Πλανητολόγων και των Οικολογιστών; Και στο κάτω κάτω, τι είναι το ίδιο το Συμβούλιο των Καρτέλ;»

Ο Ναραγιάμα χαμογέλασε. «Γεννήθηκες μετά το τέλος της Ιστορίας και έξω από το λίκνο της Γης. Εγώ μεγάλωσα στη Γη και σε μια εποχή που οι άνθρωποι διεύθυναν ακόμα το πεπρωμένο τους».

Με το άκουσμα της τελευταίας φράσης, μια αστραπή φώτισε τα μάτια του Σωτηρίου.

«Εννοείς δηλαδή ότι το Κυβερνοδίκτυο είναι...». Δεν απόσωσε τη φράση του. Πρόφερε τη λέξη «Κυβερνοδίκτυο» χαμηλόφωνα, σαν να ήταν λέξη ταμπού.

«Εννοώ», είπε ξεφυσώντας ο Ναραγιάμα, «ότι τα πολιτικά παιχνίδια είναι η ιστορία συγκάλυψης. Το παραμύθι για λαϊκή κατανάλωση που διάδοσαν τα ειδησεογραφικά συγκροτήματα, πασπαλίζοντάς το με κάμποση σάλτσα Ιστορίας. Βέβαια υπάρχει αρκετό —και βολικό— ιστορικό προηγού-

μενο. Οι εξορμήσεις στους άλλους κόσμους ξεκίνησαν από κοντόφθαλμες πρωτοβουλίες πολιτικάντηδων που δεν έβλεπαν πέρα από τις επόμενες εκλογές και δεν καταλάβαιναν τίποτα περισσότερο από την έννοια πολιτικό κόστος. Αργότερα βέβαια ανέλαβε το Κυβερνοδίκτυο, που απλώς μας έκανε να εντείνουμε το διαπλανητικό αποικισμό. Χωρίς το Κυβερνοδίκτυο μάλλον η προσπάθεια θα είχε σταματήσει μετά το Κραχ του Τόκιο».

Ο Ναραγιάμα κοίταξε την τοιχοτηλεόραση. Στην επίπεδη γιγαντοθόνη, Ανατολίτες και Καυκάσιοι συζητούσαν γύρω από ένα στρογγυλό τραπέζι.

«Κοίταξέ τους», είπε δείχνοντας με τρεμάμενο δάχτυλο. «Σαλιαρίζουν ακόμα παίζοντας τους πολιτικούς μετά από τόσα χρόνια. Και το χειρότερο, πιστεύουν ότι έχουν δύναμη. Μερικές φορές αναρωτιέμαι πώς κατορθώσαμε και γλυτώσαμε την καταστροφή, όταν μας κυβερνούσαν ακόμα κάστες που έπαιζαν με τα πυρηνικά όπλα και κατασπαταλούσαν τους παγκόσμιους πόρους. Πάντως εξακολουθούμε να έχουμε ακόμα την ψευδαίσθηση ότι διευθύνουμε εμείς το πεπρωμένο μας. Κι έτσι είναι βολικό να πιστεύουμε ότι η αποστολή στο Χείρωνα δρομολογήθηκε εξαιτίας ενός πολύπλοκου πολιτικού παιχνιδιού στη μακρινή Γη».

Ο Σωτηρίου τον κοίταζε αμίλητος.

«Άβυσσος η ψυχή του Κυβερνοδίκτυου Γιώργοσαν!», είπε ο Ναραγιάμα, αρκετά δυνατά. Οι δυο Γιαπωνέζοι που έπαιζαν γκο στο διπλανό τραπέζι τους έρριξαν καχύποπτες ματιές. «Πάνε δεκαετίες που κάποιοι άλλοι —ή μάλλον κάτι άλλο— παίρνουν τις αποφάσεις για λογαριασμό μας. Ο άνθρωπος περπατά πάνω σ' ένα τεντωμένο σχοινί. Αν

πέσει, θα έχει την ικανοποίηση ότι άφησε πίσω του έναν άξιο διάδοχο».

«Άξιο;»

«Φυσικά». Ο Ναραγιάμα κατέβασε μονορρούφι το υπόλοιπο ποτό του. «Ο νόμος της εξέλιξης είναι αμείλικτος. Ο γερο-Δαρβίνος τα'χε πει καλά πριν από διακόσια χρόνια. Επιζεί ο πιο κατάλληλος. Μακροπρόθεσμα θα φανεί ποιός ήταν ο πιο κατάλληλος: η βιολογική ή η ηλεκτρονική νοημοσύνη».

Τώρα, από μια παράξενη σύμπτωση, η τοιχοτηλεόραση έπαιζε το ιστορικό φιλμάκι της πρώτης προσεδάφισης στον Άρη. Η φιγούρα με το σκάφανδρο που περπατούσε μπροστά από το τροποποιημένο «Κβαντ» με το έμβλημα του Ανατέλλοντα Ήλιου, μαζεύοντας δείγματα από την κόκκινη άμμο, ήταν ο Ναραγιάμα. Ο ήχος ήταν σβηστός. Ο Σωτηρίου κοίταξε την οθόνη και μετά τον γερο-Γιαπωνέζο. Σαράντα χρόνια χώριζαν το φιλμάκι από την πραγματικότητα, κι όμως του φάνηκε ξαφνικά ότι ανάμεσα στις δυο χρονικές στιγμές δεν είχε μεσολαβήσει καθόλου χρόνος.

Αναλογίστηκε εκείνη την εξίσου ιστορική στιγμή, πριν από σχεδόν έναν αιώνα, όταν ένα άλλο ανθρώπινο πλήρωμα περιδιάβαζε για πρώτη φορά στις σκονισμένη πεδιάδα ενός άλλου κόσμου. Η ιστορία επαναλαμβανόταν. Όμως στα παρασκήνια τα πάντα είχαν αλλάξει.

«Σύμφωνα με το πλάνο της αποστολής», συνέχισε αλλάζοντας θέμα ο Ναραγιάμα, «ο μηχανικός Γιώργος Σωτηρίου θα είναι ο Πρώτος Άνθρωπος στο Χείρωνα. Καλώς ήρθες λοιπόν στο κλαμπ!». Και γυρίζοντας στον μπάρμαν, είπε στα Γιαπωνέζικα.

από ανασυνδυασμένο DNA αναερόβιων κλωστηριδίων, αλλά μόνο στο ένα τρίτο της γήινης βαρύτητας. Έτσι, η πρώτη φουρνιά από οχτώ δοχεία πανάκριβης πολυκαρβοζίνης παρασκευάστηκε από βιομάζα κλωστηριδίων, αποστάχθηκε και αποθηκεύτηκε προσεκτικά στα ψυγεία του «Ακιγιάμα» με προορισμό τη Γη.

Αρκετά εκατομμύρια χιλιόμετρα μακριά από τον Άρη, ένα αδέσποτο θραύσμα αστεροειδούς είχε χτυπήσει το σκάφος. Τα ραντάρ είχαν ανιχνεύσει το βλήμα που ταξίδευε με ιλιγγιώδη ταχύτητα, όμως όταν οι σειρήνες συναγερμού άρχισαν να ουρλιάζουν σαν δαιμονισμένες, το πλήρωμα είχε δεκαπέντε δευτερόλεπτα στη διάθεσή του για να προφυλαχθεί.

Μόνο ο κυβερνήτης Μπράντον, η Γκαζένκο και ο Σωτηρίου πρόλαβαν να απομονωθούν στα αεροστεγή διαμερίσματά τους, όταν ο γδούπος της πρόσκρουσης τράνταξε το «Ακιγιάμα». Και φυσικά ο Γκίμπσον που έτσι κι αλλιώς ποτέ δεν ξεμύτιζε από το διαμέρισμα του Ψυχοτρόνιου.

Ο μετεωρίτης δεν ήταν αρκετά μεγάλος για να προκαλέσει τρύπα στο κύτος. Χτύπησε κάπου πάνω στην εξωτερική επιφάνεια του διαμερίσματος επιμελητείας και μετά εξοστρακίστηκε και χάθηκε στο διάστημα. Μετέφερε όμως αρκετή κινητική ενέργεια για να ανεβάσει στιγμιαία αρκετές δεκάδες βαθμούς τη θερμοκρασία στο εσωτερικό του σκάφους.

Τα συστήματα ψύξης του διαμερίσματος επιμελητείας σταμάτησαν να λειτουργούν. Η πολυκαρβοζίνη εξατμίστηκε στιγμιαία και τα δοχεία εξερράγησαν. Οι τοξικοί ατμοί πλημμύρισαν τους διαδρόμους του σκάφους.

ΚΟΥΣΙΜΟΔΟΣ ΚΑΙ ΣΙΣΥΦΟΣ 171

από ανασυνδυασμένο DNA αναερόβιων κλωστηριδίων, αλλά μόνο στο ένα τρίτο της γήινης βαρύτητας. Έτσι, η πρώτη φουρνιά από οχτώ δοχεία πανάκριβης πολυκαρβοζίνης παρασκευάστηκε από βιομάζα κλωστηριδίων, αποστάχθηκε και αποθηκεύτηκε προσεκτικά στα ψυγεία του «Ακιγιάμα» με προορισμό τη Γη.

Αρκετά εκατομμύρια χιλιόμετρα μακριά από τον Άρη, ένα αδέσποτο θραύσμα αστεροειδούς είχε χτυπήσει το σκάφος. Τα ραντάρ είχαν ανιχνεύσει το βλήμα που ταξίδευε με ιλιγγιώδη ταχύτητα, όμως όταν οι σειρήνες συναγερμού άρχισαν να ουρλιάζουν σαν δαιμονισμένες, το πλήρωμα είχε δεκαπέντε δευτερόλεπτα στη διάθεσή του για να προφυλαχθεί.

Μόνο ο κυβερνήτης Μπράντον, η Γκαζένκο και ο Σωτηρίου πρόλαβαν να απομονωθούν στα αεροστεγή διαμερίσματά τους, όταν ο γδούπος της πρόσκρουσης τράνταξε το «Ακιγιάμα». Και φυσικά ο Γκίμπσον που έτσι κι αλλιώς ποτέ δεν ξεμύτιζε από το διαμέρισμα του Ψυχοτρόνιου.

Ο μετεωρίτης δεν ήταν αρκετά μεγάλος για να προκαλέσει τρύπα στο κύτος. Χτύπησε κάπου πάνω στην εξωτερική επιφάνεια του διαμερίσματος επιμελητείας και μετά εξοστρακίστηκε και χάθηκε στο διάστημα. Μετέφερε όμως αρκετή κινητική ενέργεια για να ανεβάσει στιγμιαία αρκετές δεκάδες βαθμούς τη θερμοκρασία στο εσωτερικό του σκάφους.

Τα συστήματα ψύξης του διαμερίσματος επιμελητείας σταμάτησαν να λειτουργούν. Η πολυκαρβοζίνη εξατμίστηκε στιγμιαία και τα δοχεία εξερράγησαν. Οι τοξικοί ατμοί πλημμύρισαν τους διαδρόμους του σκάφους.

Ολο το υπόλοιπο πλήρωμα εκτός από το Μπράντον, την Γκαζένκο, το Σωτηρίου και το Γκίμπσον, ανέπνευσε κάμποσα κυβικά εκατοστά ατμών πολυκαρβοζίνης. Ήταν αρκετά για να μεταλλάξουν ανεπανόρθωτα τους εγκεφάλους τους.

Η πολυκαρβοζίνη δεν μπορούσε να διατηρηθεί για πολλή ώρα στον αέρα. Σύντομα διασπαζόταν σε υδρατμούς και ανθρακικό οξύ. Παρέμεινε όμως ανέπαφη για αρκετή ώρα, ώστε να την αναπνεύσουν σχεδόν όλοι οι άνθρωποι που επάνδρωναν το σκάφος.

Δεν πέθανε κανείς. Ίσως όμως να ήταν προτιμότερος ο θάνατος. Εδώ και δυο χρόνια, δεκατρείς άνθρωποι με χαμένα τα λογικά περιφέρονταν άσκοπα στους διαδρόμους και στα διαμερίσματα του «Ακιγιάμα», τρεφόμενοι από τις ακαθαρσίες τους και από τον πουρέ από άλγες που παρασκεύαζαν αυτόματα τα εμπειροσυστήματα των υδροπονικών. Επιζούσαν αποκτηνωμένοι, δυστυχισμένοι και πάντα επικίνδυνοι.

Ο Έλεγχος Αποστολής ήταν αμετάπειστος. Η αποστολή πρέπει να συνεχιστεί, ήταν το λιτό αλλά αμείλικτο μήνυμα. Και συνεχίστηκε. Άλλωστε η τροχιά που ακολουθούσε το «Ακιγιάμα», δεν ήταν δυνατό να τροποποιηθεί με τα υπάρχοντα καύσιμα. Ο μοναδικός τους προορισμός εξακολουθούσε να είναι ο μακρινός Χείρωνας.

Ο Σωτηρίου θυμήθηκε το γέρικο πρόσωπο του Ναραγιάμα που εμφανίστηκε στην οθόνη τηλεπικοινωνιών, σε ένα προσωπικό μήνυμα που είχε έρθει λίγες ώρες μετά το ατύχημα.

«Θα τα καταφέρετε. Πρέπει να τα καταφέρετε!».

Θα τα κατάφερναν χωρίς αμφιβολία. Μόνο που με τέσσερα άτομα —τρία χωρίς τον Γκίμπσον— ή-

ταν αδύνατο να ελεγχθούν και να προγραμματιστούν σωστά τα περίπλοκα συστήματα διατήρησης της ζωής, τα υδροπονικά, τα συστήματα επικοινωνιών και φυσικά το NERVA, το Πυρηνικό Σύστημα Εφαρμογής για Πυραυλική Πρόωση. Επί δύο σχεδόν χρόνια, ο Άλεξ Μπράντον, η Σόνια Γκαζένκο κι ο Γιώργος Σωτηρίου πάσχιζαν να αντιμετωπίσουν τις δυσλειτουργίες των συστημάτων που γίνονταν ολοένα και συχνότερες. Το σκάφος κατέρρεε.

Ένα ξαφνικό κύμα εκνευρισμού κατέλαβε το Σωτηρίου. Με μια θυμωμένη κίνηση ρύθμισε το διακόπτη του φωτισμού. Ο κυλινδρικός θάλαμος φωτίστηκε ξαφνικά ολάκερος. Η κατάσταση είχε γίνει κάτι περισσότερο από αφόρητη. Ο Γκίμπσον βρισκόταν έξω απ' όλα αυτά.

Ο Γκίμπσον, αυτός ο ηλίθιος κηφήνας που ζούσε στη μικρή του όαση, ενώ στο υπόλοιπο σκάφος ο Σωτηρίου, η Σόνια κι ο Μπράντον προσπαθούσαν να τα φέρουν βόλτα.

Ο Γκίμπσον, που στρογγυλοκαθόταν στο διαμέρισμα του Ψυχοτρόνιου, έτρωγε, έπινε και κοιμόταν ενώ εκείνοι πάλευαν με τα όργανα, κινδύνευαν από τους Παλαβούς και από τη ραδιενέργεια. Δεν πήγαινε άλλο.

Ο Σωτηρίου τινάχτηκε σαν να τον είχε χτυπήσει ηλεκτρισμός.

Έπρεπε να βγάλει το Γκίμπσον από το καβούκι του. Ή έστω να προσπαθήσει ακόμα μια φορά.

***

Ο Σωτηρίου πέρασε πετώντας τον δακτύλιο σύνδεσης με το διαμέρισμα του Ψυχοτρόνιου. Η

θυρίδα εισόδου του διαμερίσματος ήταν όπως πάντα, ερμητικά κλειστή. Πίσω από την ατσάλινη θυρίδα βρισκόταν ο Μπομπ Γκίμπσον που ποτέ δεν απομακρυνόταν σε απόσταση μεγαλύτερη τριών μέτρων από το Ψυχοτρόνιο.

Ο Σωτηρίου χτύπησε με το γαλλικό κλειδί που κρατούσε την κλειστή θυρίδα. Τα τοιχώματα του «Ακιγιάμα» αντήχησαν από τον ξερό μεταλλικό

θηκε και στράφηκε προς το μέρος του. Από το μεγάφωνο ακούστηκε μια βραχνή φωνή.

«Σωτηρίου, εσύ είσαι;»

«Όχι ο δίδυμος αδερφός μου», είπε βαριά ο μηχανικός. «Άνοιξέ μου γιατί δεν μπορώ να ριψοκινδυνεύω για πολύ εδώ έξω στο διάδρομο».

Ο Σωτηρίου έρριξε μια κλεφτή ματιά προς τα βάθη του διαδρόμου. Προς το παρόν δεν διακρινόταν κανείς.

Η στρόφιγγα της θυρίδας άρχισε να περιστρέφεται εκνευριστικά αργά.

«Τέλειωνε καμμιά φορά Γκίμπσον!»

«Είσαι σίγουρος πως δεν έρχεται κανένας Παλαβός;»

«Ναι σου λεω!», βρυχήθηκε ο Σωτηρίου, που τον είχε καταλάβει ένα κακό προαίσθημα. «Άντε, τέλειωνε!».

Η θυρίδα άνοιξε αργά, τρίζοντας. Στο άνοιγμα διακρινόταν το γενειοφόρο πρόσωπο του μικρόσωμου επιστήμονα. Στα κοκκαλιάρικα χέρια του κρατούσε ένα σιδερένιο μοχλό.

«Πέρασε μέσα», είπε αχνά.

Εκείνη τη στιγμή, μια σκοτεινή μορφή ήρθε πετώντας με μεγάλη ταχύτητα από τα βάθη του διαδρόμου. Στα χέρια της κρατούσε ένα πυροσβεστή-

ρα διοξείδιου του άνθρακα. Προφανώς τον χρησιμοποιούσε σαν προωθητήρα. Τα γρήγορα αντανακλαστικά του Σωτηρίου, του έσωσαν τη ζωή. Η μορφή προσπάθησε να τον χτυπήσει στο κεφάλι με τον πυροσβεστήρα, αλλά ο Σωτηρίου παραμέρισε και η μεταλλινη μπουκάλα χτύπησε στο τοίχωμα. Ακούστηκε μια ξερή, μεταλλική κλαγγή.

Όλα κράτησαν κλάσματα του δευτερολέπτου. Ο Σωτηρίου βρισκόταν σε πλεονεκτική θέση. Η σκιερή μορφή είχε τώρα εκτεθειμένα τα νώτα της στον μηχανικό. Ο Σωτηρίου σήκωσε το γαλλικό κλειδί που κρατούσε σφιχτά στα χέρια του και της κατάφερε ένα τρομερό χτύπημα στο πίσω μέρος του κεφαλιού. Η μορφή τινάχτηκε, κι έβγαλε μια σπαραχτική κραυγή. Επειτα σπαρτάρισε λίγο κι απόμεινε να αιωρείται άψυχη. Θρόμβοι αίματος και εγκεφαλικής ουσίας πετούσαν στον αέρα.

Νοιώθωντας την καρδιά του να σφυροκοπά από την απότομη έκλυση αδρεναλίνης, ο Σωτηρίου αναποδογύρισε με τρεμάμενα χέρια το άψυχο κουφάρι ενώ ταυτόχρονα έρριχνε κλεφτές ματιές στα βάθη του διαδρόμου.

Το σώμα ανήκε σε ένα γιγαντόσωμο ξανθό άντρα με σλαβικά χαρακτηριστικά. Ο Σωτηρίου παρατήρησε πως το πρόσωπό του ήταν γεμάτο πληγές. Διάβασε την καρτελίτσα με το όνομά του στο στήθος της λεκιασμένης και θεοβρώμικης φόρμας αγγαρείας του.

«Μπόρις Αβντέγιεφ», είπε με σφιγμένα δόντια. «Τον είχα γνωρίσει στο Πορτ Μαρινέρις. Βιοχημικός τεχνικός τρίτης τάξης».

Ο Γκίμπσον δεν είχε σαλέψει από τη θέση του πίσω από τη μισάνοχτη θυρίδα. Είπε στωικά.

«Μείον ένας Παλαβός»,.

Ο Σωτηρίου τον αγριοκοίταξε.

«Ήξερα αυτόν τον άνθρωπο, δεν το καταλαβαίνεις; Και τώρα τον σκότωσα».

«Βρισκόσουν σε άμυνα».

«Δεν καταλαβαίνεις ηλίθιε!», φώναξε ο Σωτηρίου. «Τον ήξερα στο Πορτ Μαρινέρις!»

Ο Γκίμπσον κοίταξε με απάθεια το πτώμα. «Αν δεν τον σκότωνες εσύ, θα σε σκότωνε αυτός. Έλα τώρα μέσα προτού φανεί κανένας άλλος».

Με ανάμεικτα αισθήματα, ο Σωτηρίου τρύπωσε στο διαμέρισμα του Ψυχοτρόνιου και η καρδιά του σταμάτησε να σφυροκοπά, μόνο όταν η στρόφιγγα έκλεισε σφιχτά, ασφαλίζοντας τη θυρίδα.

Το διαμέρισμα βρωμοκοπούσε. Αν και ολόκληρο το «Ακιγιάμα» έζεχνε, το διαμέρισμα του Ψυχοτρόνιου ήταν το κάτι άλλο. Ο Γκίμπσον πολύ σπάνια ξεμύτιζε από το διαμέρισμα. Θεωρούσε το Ψυχοτρόνιο σαν κομμάτι της ύπαρξής του. Και δεν είχε άδικο. Είχε ξοδέψει πέντε χρόνια διευθύνοντας την ομάδα σχεδιασμού των κυκλωμάτων του, στα εργαστήρια του Πορτ Μαρινέρις.

Στο διαμέρισμα πετούσαν άπλυτα σκεύη φαγητού, εργαλεία, σημειωματάρια και ξεραμένα σκατά. Ο ίδιος ο Γκίμπσον ήταν απίστευτα βρώμικος. Η πυκνή μπερδεμένη γενειάδα του κάλυπτε μετά βίας μια εκτεταμένη μυκητίαση που σκέπαζε το μεγαλύτερο μέρος του προσώπου του. Στο μέτωπό του υπήρχαν μολυσμένα συρίγγια. Τα τσιμπλιασμένα μάτια του ήταν κατακόκκινα και τα δόντια του κατάμαυρα. Μιλούσε ρουθουνίζοντας.

«Τι θες Σωτηρίου;»

Ο Σωτηρίου έρριξε μια ματιά στο Ψυχοτρόνιο. Ένα σφαιρικό μηχάνημα διαμέτρου πενήντα πόντων με διάφορα όργανα και προεξοχές που βρισκόταν τοποθετημένο σε μια θήκη από πλεξιγκλάς σε μια γωνιά του διαμερίσματος. Μήπως εξαιτίας αυτού του μηχανήματος, σκέφτηκε, ξεκινήσαμε μια μοιραία αποστολή χωρίς σκοπό στα πέρατα του ηλιακού συστήματος.

«Γκίμπσον, θέλω να σου μιλήσω για κάτι σημαντικό».

«Άσε τις περιστροφές και έμπα στο θέμα».

Ο Γκίμπσον γινόταν επιθετικός. Ο Σωτηρίου τον μισούσε αλλά τον καταλάβαινε. Δυο χρόνια παραμονής μέσα στο μεταλλικό φέρετρο του «Ακιγιάμα», είχαν κουρελιάσει τα νεύρα όλων των μελών του πληρώματος που είχαν ακόμα σωστά τα λογικά τους. Απ' αυτή την άποψη, ίσως οι Παλαβοί να ήταν οι τυχεροί της υπόθεσης.

Ο Σωτηρίου μίλησε κλείνοντας τα μάτια του.

«Κλεισμένος στο καβούκι σου, ίσως να μην έχεις καταλάβει ακόμα ότι έχουμε απομείνει μετρημένοι στα δάχτυλα. Εσύ, εγώ, η Σόνια και ο Μπράντον, αν και για τον τελευταίο αμφιβάλλω»

«Τι εννοείς; Λες να μην ξέρω ότι οι Παλαβοί τριγυρνάνε εδώ δυο χρόνια στο σκάφος;»

«Εννοώ ότι εμείς που ξεμείναμε, πρέπει να συνεργαστούμε για να τα βγάλουμε πέρα τις πέντε επόμενες βδομάδες που μας μένουν μέχρι να φτάσουμε στο Χείρωνα».

«Γιατί, τί κάνουμε εδώ και τόσους μήνες; Δεν συνεργαζόμαστε; Ο καθένας κάνει τη δουλειά στον τομέα του».

«Εκεί ακριβώς θέλω να καταλήξω. Ο καθένας κάνει τη δουλειά του, αλλά τώρα που έχουμε μείνει τέσσερεις, θα πρέπει να αναλάβουμε και συμπληρωματική δουλειά για να τα καταφέρουμε».

Τα μάτια του μικρόσωμου επιστήμονα άστραψαν.

«Αν εννοείς ότι πρέπει να εγκαταλείψω το Ψυχοτρόνιο για να τσεκάρω τίποτα ψωροόργανα ή να ποτίζω τα μαλακισμένα τα φυτά του υδροπονικού, είσαι γελασμένος. Το καθήκον μου είναι να μένω εδώ, να φρουρώ και να τσεκάρω το Ψυχοτρόνιο. Και ούτε εσύ, ούτε κανένας άλλος πρόκειται να με κάνει να βγω από το διαμέρισμα αυτό, να αφήσω το Ψυχοτρόνιο στο έλεος των Παλαβών! Ξέχασέ το Σωτηρίου».

Εξω από την πόρτα ακούστηκαν κραυγές. Οι Παλαβοί θα είχαν ανακαλύψει το πτώμα του Αβντέγιεφ και θα είχαν πανικοβληθεί. Ο Σωτηρίου έσφιξε νευρικά το γαλλικό κλειδί που κρατούσε. Ο Γκίμπσον έδειξε προς τη κλειστή θυρίδα με τρεμάμενο δάχτυλο.

«Ορίστε! Τα τέρατα είναι εκεί έξω κι εσύ μου ζητάς να εγκαταλείψω τη θέση μου, τη σκοπιά μου! Το Ψυχοτρόνιο αποτελεί την ψυχή της αποστολής. Ξέχασέ το Σωτηρίου. Το καθήκον μου είναι να μένω σ' αυτό εδώ το διαμέρισμα.»

Ο Σωτηρίου μύρισε τη φοβερή μπόχα των χνώτων του Γκίμπσον και του ήρθε ναυτία.

«Ίσως να ενδιαφερθείς αν σου πω ότι τα συστήματα ελέγχου του NERVA κοντεύουν να κλατάρουν Γκίμπσον», είπε καταβάλλοντας υπεράνθρωπες προσπάθειες να κρατήσει την ψυχραιμία του. «Ίσως να ενδιαφερθείς αν σου πω ότι χτες, μετά βίας ανάγκασα το Μπράντον να με βοηθήσει σε μια ασήμαντη εργασία επισκευής της κεραίας. Ο δήθεν κυβερνήτης μας απασχολείται συνέχεια με κυβερνοτρίπ στο Αισθησιοσκόπιο και δεν έχει και πολλή επαφή με την πραγματικότητα».

«Σκασίλα μου για τον ηλίθιο το Μπράντον», τον έκοψε ο Γκίμπσον. «Πάντα έλεγα ότι ήταν ανίκανος να αναλάβει την αρχηγία της αποστολής».

«Δεν καταλαβαίνεις ότι πρέπει να μας βοηθήσεις, εμένα και την Σόνια στη δουλειά ρουτίνας. Το σκάφος είναι πολύ περίπλοκο, πολύ απρόβλεπτο για να βγάλουμε πέρα οι δυο μας με τα συστήματα ελέγχου και συντήρησης. Τα υπολογογιστικά περιβάλλοντα βρίσκονται στα πρόθυρα της κατάρρευσης. Πρέπει να αφήσεις την τρύπα σου και να σκεφτούμε τι μπορούμε να κάνουμε για να επιζήσουμε, τουλαχιστον μέχρι να φτάσουμε στο Χείρωνα».

Ο Γκίμπσον κοιτούσε κατάματα τον εξαγριωμένο Σωτηρίου με το τυφλό πείσμα της απόλυτης πεποίθησης.

«Ξεχασέ το μηχανικέ. Το πλάνο της αποστολής ορίζει αυστηρά τα καθήκοντά μας. Τελεία και παύλα. Αν δεν έχεις τίποτε άλλο να πεις, καλύτερα να φύγεις από δω».

Ο Σωτηρίου ένοιωσε να τον κυριεύει η απόγνωση. Αισθάνθηκε πολύ μόνος, μέσα σε ένα νησί από μέταλλο γεμάτο τρελούς, γεμάτο βρωμιά και άψυχα μηχανήματα που λειτουργούσαν με ψυχρή, κυβερνητική ακρίβεια. Για πρώτη φορά άρχισε να χάνει την πίστη του στην αποστολή. Συνειδητοποίησε ότι βρισκόταν μέσα σε ένα καταδικασμένο σκάφος. Όταν μίλησε η φωνή του ήταν πολύ αλλαγμένη.

«Πάει καλά Γκίμπσον. Μείνε εδώ κλεισμένος στην τρύπα σου και στα σκατά σου. Και στο Ψυχοτρόνιό σου. Να δούμε τι θα το κάνεις το μηχανημά σου όταν το «Ακιγιάμα» κλατάρει». Κατόπιν πρόσθεσε με μια ξαφνική συνειδητοποίηση. «Και δε μου λες. Έχεις την παραμικρή ιδέα του τι θα κάνου-

με με το Ψυχοτρόνιο στο Χείρωνα. Τί θα κάνουμε με ένα μηχάνημα που βολιδοσκοπεί τον ανθρώπινο εγκέφαλο σε ένα παγωμένο αστεροειδή πέρα από τον Κρόνο;»

Ο Γκίμπσον κάγχασε με σαρκασμό.

«Τι βλέπω μηχανικέ; Αρχίζεις και έχεις αμφιβολίες για το σκοπό της αποστολής; Εσύ, ένας αφοσιωμένος και φιλόδοξος τεχνικός, που πάντα εξέφραζες την πίστη και την αφοσίωσή σου στους ανωτέρους σου; Να σου πω εγώ λοιπόν τί θα κάνουμε αν το έχεις ξεχάσει: θα προσεγγίσουμε τον Χείρωνα και θα στείλουμε σχετικό μήνυμα στη Γη. Και μετά θα περιμένουμε οδηγίες. Νόμιζα πως το ήξερες αυτό. Νόμιζα ότι ήξερες πως ούτε εγώ, ούτε εσύ, ούτε κανένας άλλος στο πλοίο δεν γνωρίζει τον αντικειμενικό σκοπό της αποστολής!».

Ο Σωτηρίου ένοιωσε να ζαλίζεται. Ένοιωσε ότι βρίσκονταν μέσα στην άβυσσο χωρίς να ξέρουν γιατί βρίσκονταν εκεί. Θυμήθηκε τη συζήτηση με το Ναραγιάμα.

Ριψοκινδύνευαν για μια τρέλα, ένα αδιέξοδο, μια ηλιθιότητα των υψηλών κλιμακίων της Γης, ή για ένα καπρίτσιο του Κυβερνοδίκτυου.

«Είμαστε κλεισμένοι σε ένα καταδικασμένο σκάφος, ένα πλοίο των τρελών με προορισμό το θάνατο», ψέλισε, όχι απευθυνόμενος στον Γκίμπσον, αλλά σκεπτόμενος φωναχτά. «Δυο χρόνια παλεύουμε με τα συστήματα ελέγχου, πρόωσης και διατήρησης της ζωής για ένα εγχείρημα που δεν ξέρουμε γιατί σχεδιάστηκε...»

«Ηττοπάθεια κύριε μηχανικέ;», είπε γελώντας ο Γκίμπσον. «Απ' ότι βλέπω προσχωρείς κι εσύ σιγά-σιγά στους Παλαβούς».

Ο Σωτηρίου ένοιωσε να τον πνίγει ένα κύμα από-

γνωσης. Ένοιωσε ότι έπρεπε να κρατηθεί από κάπου για να μην τρελαθεί κι αυτός, να μην χάσει τα λογικά του, και να γίνει ακόμα ένας απ' αυτούς που περιπλανιούνταν άσκοπα στους διαδρόμους του «Ακιγιάμα». Ένοιωσε ότι έπρεπε να συνεχίσει να εργάζεται όπως και πριν για να απασχολήσει το νου του. Ένοιωσε ότι έπρεπε να αναγκάσει ετούτον εδώ τον ηλίθιο να συνεργαστεί, να τον αναγκάσει για να κερδίσουν πολύτιμο χρόνο στη μάχη τους ενάντια στην παρακμή και την αποσύνθεση.

Έσφιξε πάλι το γαλλικό κλειδί στο χέρι του, κι είπε με σφιγμένα δόντια.

«Λοιπόν Γκίμπσον, τέρμα οι μαλακίες. Ή βγαίνεις από εδώ μέσα, ή σου τσακίζω το κεφάλι!»

Δυο χρόνια απομόνωσης δεν είχαν σταθεί αρκετά για να καταστρέψουν τα γρήγορα αντανακλαστικά του επιστήμονα. Τη μια στιγμή υπήρχαν δυο άντρες —κι ο ένας απ' αυτούς κρατούσε ένα εργαλείο που μπορούσε να χρησιμοποιηθεί και σαν φονικό όπλο. Την επόμενη στιγμή υπήρχαν πάλι δύο άντρες. Αλλά δύο όπλα.

Στα χέρια του Γκίμπσον έλαμπε ένα σαραντάπεντάρι, με την μουντή, ψυχρή λάμψη του ατσαλιού που έχει υποστεί κατεργασία σε μειωμένη βαρύτητα. Ένα τυπικό προϊόν των σεληνιακών Ζαϊμπάτσου.

«Και τώρα τι λες μηχανικέ;», κάγχασε ο Γκίμπσον. «Έτσι και κουνηθείς, θα βρεθείς με μια τρύπα στο στήθος. Ή και δύο αν επιμείνεις. Πέταξε το όπλο σου».

Ο Σωτηρίου άφησε το γαλλικό κλειδί. Το εργαλείο πέταξε αργά και έκανε γκελ σε ένα σακκίδιο προμηθειών και μετά απόμεινε να αιωρείται.

«Φύγε και μην τολμήσεις να ξαναέρθεις εδώ.

Την επόμενη φορά πρώτα θα πυροβολήσω και μετά θα κάνουμε κουβεντούλες. Και σα να μου φαίνεται ότι καταλαβαίνω ποιός ήταν ο πραγματικός λόγος της επίσκεψής σου».

Ο Σωτηρίου ένοιωσε ναυτία.

«Ποιός λές ότι ήταν;»

«Ήμουν ηλίθιος τόσο καιρό που δεν συνειδητοποίησα τη συνομωσία σας. Κι ακόμα πιο ηλίθιος που σε άφησα να μπεις μέσα. Δεν ξανακάνω το ίδιο σφάλμα. Έξω!»

«Ποιά συνομωσία ηλίθιε!»

«Έξω!». Ο Γκίμπσον σήκωσε τον κόκορα.

Ο Σωτηρίου κατάλαβε ότι δεν είχε περιθώρια επιλογής. Με την επόμενη κουβέντα το φονικό βλήμα θα τρυπούσε το στήθος του. Δεν είχε τίποτε άλλο παρά να σηκωθεί και να φύγει άπρακτος.

Ο Γκίμπσον του έδωσε μια δυνατή σπρωξιά και έκλεισε απότομα τη θυρίδα, μουρμουρίζοντας ακατανόητα λόγια από τα οποία ξεχώριζαν οι λέξεις «καθίκια» και «συνομωσία». Το τρίξιμο του μετάλλου σταμάτησε κι ο Σωτηρίου απόμεινε να αιωρείται στο διάδρομο.

Κάτι μέσα του είχε αλλάξει. Δεν τον είχε συγκλονίσει τόσο το γεγονός ότι είχε σκοτώσει τον Αβντέγιεφ, δεν τον είχε ταράξει το ότι ο Γκίμπσον είχε κοντέψει να τον σκοτώσει εν ψυχρώ.

Επί δύο χρόνια είχε αγωνιστεί, είχε δουλέψει. Επί δύο χρόνια δεν είχε αναρωτηθεί ποτέ σοβαρά για το τί απώτατο σκοπό είχε εκείνη η εντολή που είχαν λάβει από τη Γη. Το Ψυχοτρόνιο ήταν ένα από τα σημαντικότερα επιτεύγματα των τελευταίων χρόνων. Έπρεπε να υπήρχε κάποια σχέση ανάμεσα σ' αυτό και στην αποστολή. Ο Σωτηρίου, πάντα ένοιωθε το βάρος της ευθύνης να τον πιέζει να ε-

κτελεί το προγραμματισμένο του καθήκον χωρίς να αναρωτιέται.

Τώρα όμως ο σπόρος της αμφιβολίας είχε φωλιάσει μέσα του.

Τίναξε το κεφάλι του. Το μόνο που δεν ήθελε να γίνει, ήταν να καταντήσει άλλος ένας από τους Παλαβούς. Αισθανόμενος την τρέλα πολύ κοντά του, έσφιξε τις γροθιές του και ρίχνοντας αναγνωριστικές ματιές στο βάθος του διαδρόμου, προχώρησε με αργές κινήσεις προς την καμπίνα του.

Το πτώμα του Αβντέγιεφ ειχε εξαφανιστεί. Κατά πάσαν πιθανότητα θα το είχαν πάρει μαζί τους οι Παλαβοί. Ο Σωτηρίου ούτε που ήθελε να φαντάζεται τι μπορούσαν να κάνουν με αυτό στις σκοτεινές γωνιές του «Ακιγιάμα».

***

Η Σόνια τράβηξε μια ρουφηξιά από το Μάλμπορό της και ήπιε μια γουλιά καφέ από τον πλαστικό κύλινδρο που κρατούσε.

«Δεν είναι διόλου περίεργο που ο Γκίμπσον δεν εννοεί να ξεμυτίσει από την τρύπα του».

Ο Σωτηρίου καθόταν ακουμπισμένος στο καμπύλο τοίχωμα του θαλάμου αναψυχής-ψυχαγωγίας έχοντας σταυρωμένα τα χέρια στο στήθος του. Λίγα μέτρα πιο κει, βρισκόταν ο Μπράντον βυθισμένος στα όνειρά του. Τώρα τελευταία, ο Μπράντον έμοιαζε να χάνει όλο και περισσότερο την επαφή του με την πραγματικότητα, και περνούσε όλο και περισσότερες ώρες στις ηλεκτρονικές παραισθήσεις του Αισθησιοσκόπιου.

«Παρά λίγο να με πυροβολήσει», ψέλισε ο Σωτηρίου.

«Φυσικό είναι αφού κι εσύ τον απείλησες».

«Πώς έμπασε το πιστόλι στο σκάφος;»

«Τι σημασία έχει; Ο άνθρωπος έχει γίνει παρανοϊκός. Γι' αυτό σου είπε αυτά που σου είπε, για συνομωσίες και τα σχετικά».

Ο Σωτηρίου πήρε μια βαθιά ανάσα. Τα ηρεμιστικά που είχε πάρει του έφερναν μια ελεφριά χαύνωση.

«Έχεις δίκιο. Δεν είναι καθόλου περίεργο. Ο Γκίμπσον νοιώθει ότι το Ψυχοτρόνιο είναι το δημιούργημά του, το παιδί του. Οπότε, μέσα σε ένα σκάφος με παράφρονες, δεν μπορεί να σκεφτεί ότι θα το εγκαταλείψει έστω και για μερικές ώρες».

Η Σόνια τον κοίταζε ακόμα με το ίδιο ύφος. «Δεν εννοώ αυτό Γιώργο». Τράβηξε άλλη μια ρουφηξιά από το τσιγάρο της. «Εννοώ ότι η αίσθηση του καθήκοντος είναι το μοναδικό αποκούμπι του Γκίμπσον από την τρέλα. Ξέρει ότι το πλοίο είναι καταδικασμένο. Ξέρει ότι δεν έχει άλλη εκλογή από το να κάνει το προγραμματισμένο καθήκον του μέχρι το τέλος. Εγινε παρανοϊκός αλλά δεν κατέρρευσε».

Ο Σωτηρίου έσιαξε τα κοντά μαλλιά του με την παλάμη του. Η Σόνια έμοιαζε να αναφέρεται σε κάτι που αφορούσε και τον ίδιο. Δυο χρόνια στενής επαφής στην μοναξιά του σκάφους, είχαν δημιουργήσει ανάμεσά τους ένα παράξενο είδος ψυχοσυναισθηματικής επαφής.

«Αυτό αφορά κι εμένα», είπε. «Μιλώντας του, ένοιωσα για πρώτη φορά ότι η αποστολή μας μπορεί να είναι μια τρέλα, μια παραφροσύνη, ένα καπρίτσιο του Συμβούλιου των Καρτέλ ή του Κυβερνοδίκτυου. Τίποτα παραπάνω από μια πτυχή των πολιτικών συνομωσιών της Γης, ή τη νευρωτική απόφαση μιας τεχνητής νοημοσύνης».

Η Σόνια χαμογέλασε.

«Όταν σου έλεγα να χαλαρώσεις, το εννοούσα. Παίρνεις πολύ στα σοβαρά τη δουλειά σου. Έτσι, όταν συνειδητοποιήσεις ότι η αποστολή μπορεί να είναι μια μαλακία και μισή, χάνεις το στήριγμά σου και βρίσκεσαι πολύ κοντά στην τρέλα».

Έκανε μια χειρονομία.

«Γιατί νομίζεις ότι κοντεύει να τρελαθεί ο Μπράντον; Γιατί νομίζεις ότι ο Γκίμπσον έχει ήδη παρανοήσει; Απλούστατα, επειδή βρέθηκαν κι οι δυο τους σε ακραίες συνθήκες απομόνωσης, χωρίς να είναι σίγουροι για ποιό πράγμα εργαζόταν. Μην ξεχνάς ότι είμαστε οι πιο απομονωμένοι άνθρωποι όλου του σύμπαντος».

Ο Σωτηρίου αναλογίστηκε τους Παλαβούς κι ένοιωσε μια δαγκάνα τρόμου να σφίγγει τα σπλάχνα του.

«Μπορεί νάχεις και δίκιο Σόνια. Όμως αυτή η εμμονή μου στην αποστολή, με κάνει να...»

«Στο διάβολο η αποστολή!», ξέσπασε η Σόνια. «Εδώ και δυο χρόνια δεν έχω ακούσει τίποτε άλλο από την αποστολή, το καθήκον, το Ψυχοτρόνιο και τα λοιπά και τα ρέστα! Μπούρδες! Δεν καταλαβαίνεις ότι το σκάφος είναι καταδικασμένο! Δεν καταλαβαίνεις ότι δεν έχουμε άλλη επιλογή από το να προσπαθούμε μέχρι το τέλος;».

Ο Σωτηρίου πήρε βαθιά ανάσα και κούνησε το κεφάλι του. Η χαύνωση των ηρεμιστικών είχε ενταθεί. Θυμήθηκε τις συζητήσεις με το Ναραγιάμα. Έφερε το ένα του χέρι στο μέτωπό του. «Δεν ξέρω, δεν ξέρω πια τίποτα», είπε.

Το ύφος της Σόνιας άλλαξε. Όταν ξαναμίλησε,

η φωνή της ήταν απαλή.

«Φταίει ο Άρης Γιώργο».

«Τι σχέση έχει ο Άρης;»

«Έχει και παραέχει. Γεννήθηκες στον Άρη. Μεγάλωσες στον Άρη. Μια ολόκληρη ζωή ζούσες σε ένα εχθρικό πλανήτη, όπου το παραμικρό λάθος σήμαινε θάνατο. Δεν είχες περιθώρια να αμφισβητείς τις εντολές που σου δίνονταν. Είχες την τυφλή πειθαρχία που χρειάζεται για να μπορέσεις να επιβιώσεις σε ένα κόσμο όπου ο πιο ανώδυνος θάνατος είναι από ασφυξία και καθολικά κρυοπαγήματα».

Η Σόνια έσβησε το τσιγάρο της και φύσηξε τον καπνό.

«Ζούσες σε τεχνητό περιβάλλον, σε αυστηρά ελεγχόμενο μικροκλίμα, σε θόλους όπου δεν έπρεπε να παρεκκλίνεις ούτε χιλιοστό από το προκαθορισμένο καθήκον σου. Οι αποικίες της Σελήνης και του Άρη βρίσκονται, και θα βρίσκονται για πάντα ανάμεσα στην επιβίωση και τον αφανισμό. Για πάντα θα εξαρτώνται από το πόση πειθαρχία δείχνουν οι άποικοι στην πανίσχυρη ανάγκη της αυτοσυντήρησης».

Η Σόνια σηκώθηκε και πέταξε προς το φινιστρίνι. Ο μακρινός Ήλιος φαινόταν σαν ένα πολύ λαμπερό αστέρι. Κατόπιν στράφηκε προς τον Σωτηρίου.

«Κι ο Γκίμπσον είναι από τη Γη».

«Από το Μιλγουώκη της Παναμερικής».

«Είναι γήινος, όπως κι ο Μπράντον. Γι' αυτό παρανόησε. Αλλά εσείς οι Αρειανοί είσαστε διαφορετικοί. Βαθιά στο μυαλό σας, σχεδόν μέσα στα γονίδιά σας, είναι περασμένη η εντολή της πειθαρχίας. Ζείτε κάτω από δαμόκλειο σπάθη της καταστροφής. Ο φόβος αυτός διαπότιζε τον καθένα σας από την παιδική του ηλικία.

«Στις αποικίες δεν υπάρχει απόλυτη ασφάλεια. Ποτέ δεν είχε υπάρξει. Όλοι σας κινδυνεύετε να πεθάνετε με χίλιους δυο φρικιαστικούς τρόπους. Η πολυτέλεια του να περπατάτε χωρίς σκάφανδρο στην ύπαιθρο σας είναι άγνωστη. Στον Άρη ένα σπασμένο παράθυρο ή μια τρύπα στη στολή σημαίνει θάνατο. Το μαύρο διάστημα παραμονεύει σε κάθε σας βήμα. Κι η συνεχής επαγρύπνηση μόνο να μειώσει μπορεί το ρίσκο. Γι' αυτό η μοναδική σας επιλογή είναι η πειθαρχία».

Έπεσε σιωπή. Ακουγόταν μόνο το μονότονο, ακούραστο βουητό των εξαεριστήρων, μακρινοί απόχηοι από μηχανικούς κρότους και πού και πού το υψίσυχνο σφύριγμα της πυρηνικής στήλης του NERVA. Η Σόνια κοίταζε τον Σωτηρίου με ένα βλέμμα που φανέρωνε ανάμεικτα συναισθήματα οίκτου και αγάπης. Ο Μπράντον έδειχνε να παίζει με ένα μαραφέτι και δεν έμοιαζε να είχε ακούσει τίποτα απ' όλα όσα είχαν ειπωθεί.

«Κοίταξε τον κυβερνήτη Μπράντον», είπε ξαφνικά η Σόνια. «Ή μάλλον ό,τι απόμεινε απ' αυτόν. Τον σμπαράλιασε το διάστημα, η άβυσσος. Είναι βέρος Γήινος. Ευρωρώσος. Γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Γη, μεθούσε με ελευθερία από τη στιγμή που γεννήθηκε! Έτρωγε πραγματική τροφή, ανέπνεε αληθινό αέρα, άνοιγε το παράθυρο χωρίς δεύτερη σκέψη, δεν μεγάλωσε με το φόβο μήπως εκραγούν τα πνευμόνια του, ή πεθάνει από νάρκωση αζώτου, ή σμπαραλιαστεί από τη ραδιενέργεια. Δεν είχε απόλυτη πειθαρχία. Έζησε απόλυτα ελεύθερος με τα κριτήρια της Γης. Απόλυτα απείθαρ-

χος με τα κριτήρια του Άρη ή της Σελήνης. Έτσι κατέρρευσε»:

«Μα κι εσύ γεννήθηκες και μεγάλωσες στη Γη», διαμαρτυρήθηκε ο Σωτηρίου.

«Είναι αλήθεια, αλλά ξεχνάς κάτι σημαντικό. Οι παππούδες μου ήταν Σοβιετικοί πολίτες. Πολίτες μιας χώρας που σε κάποια φάση, πολύ πριν γεννηθώ, απόμεινε η μόνη κυρίαρχη χώρα στο διάστημα. Για μια πολύ μικρή περίοδο είναι αλήθεια, αλλά απόμεινε. Μετά κατέρρευσε».

Η Σόνια φαινόταν να θυμάται αμυδρά κάποιες παλιές ξεχασμένες μνήμες.

«Οι παππούδες μου έζησαν τη φρίκη και τον τρόμο της Μεγάλης Αναστάτωσης. Τότε που μέσα σε λίγους μήνες η Σοβιετική Ένωση δεν ήταν ούτε Σοβιετική, ούτε καν Ένωση. Τότε που ξεπουλούσε άρον-άρον τα πάντα, τότε που παρακαλούσε μάταια την Δύση για βοήθεια, τότε που πάσχιζε να βρει τροφή για τον πεινασμένο πληθυσμό της. Τότε που οι δημοκρατίες της άρχισαν να βομβαρδίζουν η μία την άλλη με πυρηνικά. Αργότερα οι γονείς μου έζησαν την πυρηνική καταστροφή της Τασκένδης. Κατέφυγαν στη Σιβηρία κυνηγημένοι από τους Ουζμπέκους αντάρτες. Η μάνα μου με γέννησε στην τούντρα, μέσα στο καταχείμωνο, με μείον σαράντα βαθμούς στην ύπαιθρο. Τα παιδικά μου χρόνια στους προσφυγικούς καταυλισμούς της Μογγολίας δεν ήταν αξιοζήλευτα. Επιδημίες, πόλεμος, λιμός, ραδιενέργεια. Η γενιά μου γνώρισε τι θα πει φόβος. Και έμαθε να τον αναγνωρίζει, να ζει με αυτόν και να αγωνίζεται μέχρι το τέλος».

Χαμογέλασε. «Έτσι κι εγώ αποφάσισα να πολεμήσω. Ή μάλλον δεν αποφάσισα, αλλά έτσι είμαι μαθημένη. Έχω κι εγώ κάποιο σημείο θραύσης αλλά είναι πιο σκληρό από αυτό του Γκίμπσον. Ίσως κι από το δικό σου».

Επικράτησε πάλι σιωπή. Ο Σωτηρίου μίλησε πρώτος.

«Σήμερα όμως ήταν η πρώτη φορά που αναρωτήθηκα για το σκοπό της αποστολής. Υποθέτω ότι κάποιο μήνυμα θα μας ενημερώσει σχετικά όταν πλησιάσουμε το Χείρωνα. Αναρωτιέμαι όμως...»

«Μη χολοσκάς», έκανε η Σόνια. «Κάνε ό,τι έχεις να κάνεις κι αυτό είν' όλο. Έχω ακούσει κι εγώ τις φήμες ότι το Κυβερνοδίκτυο χειραγώγησε τους διευθυντές των Καρτέλ. Και ξέρεις τι; Όσοι τις διαδίδουν ανακάλυψαν για πολλοστή φορά τον τροχό. Κάτσε και σκέψου το λίγο: Από τη στιγμή που ο πλανήτης απέκτησε αυτοσυνείδηση, επόμενο είναι να κατευθύνει τις πράξεις των μικροσκοπικών πλασμάτων που τον κατοικούν. Σκέψου και κάτι άλλο. Στα έντερά μας ζουν τρισεκατομμύρια μικρόβια. Χολοσκάμε για την παρουσία τους; Όχι βέβαια. Άλλωστε είναι απαραίτητα για την πέψη. Αν όμως αρχίσουν και πολλαπλασιάζονται ανεξέλεγχτα και επεκταθούν στα νεφρά, στο σηκώτι και στην καρδιά, ε τότε παίρνουμε αντιβιοτικά. Βέβαια το Κυβερνοδίκτυο δεν είναι τόσο άγαρμπο όσο ένας ανθρώπινος οργανισμός. Δεν παίρνει αντιβιοτικά, αλλά χειραγωγεί τα ίδια τα μικρόβια με τρόπους που μόλις έχουμε αρχίσει και αντιλαμβανόμαστε. Και τα μικρόβια έχουν την εντύπωση ότι η συμπεριφορά τους είναι βασισμένη στην ελεύθερη βούληση. Τόσο το χειρότερο γι' αυτά, και τόσο το καλύτερο για το Κυβερνοδίκτυο.

«Το Κυβερνοδίκτυο ανέκαθεν αποφάσιζε για την τύχη μας. Αν αποφασίσει ότι το καλύτερο μέλλον για τον πλανήτη είναι ένα μέλλον δίχως αν-

θρωπότητα, θα την καταστρέψει. Προς το παρόν τη γλυτώνουμε. Εξευτελίζαμε τη Γη επί χιλιάδες χρόνια. Τώρα ήρθε η σειρά της».

Η Σόνια κοίταξε το τοίχωμα με απλανές βλέμμα. Η έξαρση φλυαρίας της ήταν σαν να είχε απελευθερώσει μια κρυμμένη δύναμη. Και τώρα, στραγγισμένη από δύναμη, έμοιαζε εξαντλημένη.

Ο Σωτηρίου την κοίταξε στα μάτια. Ήξερε πως είχε δίκιο. Απλώς έλεγε αλήθειες που είχε αντιληφθεί ο καθένας, αλλά που ποτέ κανείς δεν είχε τολμήσει να παραδεχτεί φανερά.

Η ανθρωπότητα είχε αποκτήσει για πρώτη φορά αφέντη. Αόρατο, αλλά πραγματικό. Από δω και στο εξής, ο θεός που είχε δημιουργήσει η ίδια θα την χειραγωγούσε —όσο εξακολουθούσε να παραμένει στη Γη.

Ο Άρης, η Σελήνη, οι άποικοι —αυτοί ήταν άλλη ιστορία. Ίσως να επέλεγαν ένα μέλλον χωρίς Κυβερνοδίκτυο. Ίσως, όταν άνοιγε ο δρόμος προς τα άστρα να ήταν ελεύθεροι να διαλέξουν τον δικό τους κόσμο και να τον πλάσουν όπως οι ίδιοι ήθελαν. Προς το παρόν έπρεπε να παλέψουν στους δικούς τους αφιλόξενους κόσμους, χωρίς ατμόσφαιρα, χωρίς νερό, χωρίς ζωή. Δεν είχαν την πολυτέλεια να σκέφτονται πολύ. Οι γήινοι που την είχαν, ήταν αναγκασμένοι να ζήσουν με το Κυβερνοδίκτυο. Δεν είχαν άλλη εκλογή. Αλλωστε το ήθελαν κιόλας.

Ο Μπράντον ξεστόμισε τα πρώτα λόγια από τη στιγμή που είχε μπει στο διαμέρισμα ψυχαγωγίας-αναψυχής.

«Υπάρχουν Κήτη εκεί πέρα».

Η Σόνια κι ο Σωτηρίου τον κοίταξαν ταυτόχρονα.

«Πού Μπράντον;»

Ο Μπράντον κοίταξε πρώτα την Σόνια και μετά τον Σωτηρίου. «Εκεί πέρα, ανάμεσα στα άστρα. Στα χάσματα ανάμεσα στους ήλιους υπάρχουν σκοτεινές μορφές. Μορφές που στοιχειώνουν το διάστημα. Τεράστια οργανωμένα συστήματα ύλης».

Η φωνή του δεν είχε πια τίποτα το ανθρώπινο.

Ο Σωτηρίου κούνησε το κεφάλι του.

«Ο εγκέφαλός του καταρρέει. Το Αισθησιοσκόπιο τον κατέστρεψε τελείως. Νομίζω πως δεν μπορούμε πλέον να τον υπολογίζουμε σαν λογικό άτομο. Μείναμε μόνοι μας Σόνια».

Ο τόνος της φωνής του Μπράντον υψώθηκε. Τώρα μιλούσε με μια ασυνήθιστη διαύγεια.

«Υπάρχουν Κήτη εκεί πέρα. Θα τα συναντήσουμε. Είμαι σίγουρος γι αυτό. Και δεν είμαι τρελός. Είδα τα Κήτη σε ένα από τα ταξίδια μου στο κυβερνοδιάστημα».

«Λες μαλακίες Μπράντον», τον έκοψε ο Σωτηρίου. Ο εκνευρισμός του έδιωξε τη χαύνωση των ηρεμιστικών. «Κανείς δεν μπορεί να αποκτήσει ψυχοπρόσβαση στο Κυβερνοδιάστημα χωρίς να κάψει τον εγκέφαλό του. Σου φαίνεται ότι είδες το Θεό, ενώ στην πραγματικότητα θα είδες κάποιο αδέσποτο πρόγραμμα, στο σύμπαν που περιπλανιέσαι αδιάκοπα».

Ο Μπράντον συνέχισε, σαν να μην είχε ακούσει ούτε λέξη. Μπορεί και να μην είχε ακούσει.

«Οι κασσέτες έχουν συγκεκριμένα προγράμματα, αλλά κάπου ανάμεσα στα προσχεδιασμένα σενάρια, είδα κάτι που ξέρω, κάτι που γνωρίζω ότι δεν αποτελεί αισθησιοσενάριο γραμμένο από τους προγραμματιστές της Γης. Στις κασσέτες υπάρχουν καμμιά φορά ελαττώματα στην εγγραφή. Δεν

ήταν τέτοιο πράγμα. Έχω ακούσει ότι οι νευρώνες συνηθίζουν στις εναλλακτικές καταστάσεις συνείδησης και αρχίζουν τις περιπλανήσεις ακόμα παραπέρα. Και ξέρετε τί βρίσκεται παραπέρα;»

Ο Σωτηρίου κι η Σόνια τον κοίταζαν αμίλητοι.

«Το ίδιο το Σύμπαν», συνέχισε ο Μπράντον. «Ο ίδιος ο Θεός! Ή τέλος πάντων ένα κομμάτι του Απόλυτου που κατάφερε να συλλάβει το μυαλό μου. Ένα παραπέτασμα από αγνό, ανέσπερο φως... Ήταν το ίδιο το κυβερνοδιάστημα, που τα πλοκάμια του δεν γνωρίζουν περιορισμούς του χώρου ή του χρόνου. Ανιχνεύουν τη διαστημική άβυσσο και τα βάθη του χρόνου, αγγίζουν νοημοσύνες πέρα από τα όρια του γνωστού σύμπαντος. Ανακάλυψαν τα Κήτη, τα πλάσματα που πλανιούνται στη διαστρική άβυσσο...»

Σηκώθηκε απότομα όρθιος και κρατήθηκε από ένα σωλήνα του τοιχώματος για να μην αρχίσει να πετά στην έλλειψη βαρύτητας. Τώρα ο τόνος της φωνής του ήταν απολογητικός. Έμοιαζε να ήταν άλλος άνθρωπος.

«Παραδέχομαι ότι φοβάμαι. Παραδέχομαι ότι τους τελευταίους μήνες είμαι μόνο ο τυπικός κι όχι ο ουσιαστικός κυβερνήτης του «Ακιγιάμα». Δεν ξέρω γιατί έγινα έτσι. Δεν ξέρω».

Ξέσπασε σε ένα βουβό κλάμα. Η Σόνια τον πλησίασε και του χάιδεψε τα μαλλιά.

«Κυβερνήτη δεν χρειάζεται να το παίρνεις κατάκαρδα. Όλοι μας βρισκόμαστε υπό πίεση για πολλούς μήνες σε ένα σκάφος που βρωμάει και βουίζει διαρκώς. Τρώμε σκατοτροφή και αναπνέουμε μολυσμένο αέρα. Είσαι γήινος. Γεννήθηκες σε ένα πλανήτη με ατμόσφαιρα που δεν παγώνει ποτέ και με θερμοκρασία που δεν σε μετατρέπει ούτε σε α-

ποκαΐδι, ούτε σε παγοκολώνα. Το ότι κατάφερες να διατηρήσεις τα λογικά σου ενώ το υπόλοιπο πλήρωμα έχει σαλτάρει, είναι κι αυτό ένα κατόρθωμα. Είσαι δυνατός κάπταιν Μπράντον».

Ο Μπράντον σήκωσε το κεφάλι του. Τα βουρκωμένα μάτια του ήταν κατακόκκινα.

«Είμαι δυνατός;»

«Φυσικά». Η Σόνια χαμογέλασε. «Όλοι μας χρειαζόμαστε να ξεφεύγουμε πού και πού για να μην τρελαθούμε τελείως. Το Αισθησιοσκόπιο είναι η δικιά σου μορφή φυγής. Μην αισθάνεσαι ένοχος γι' αυτό».

Ο Μπράντον αναστέναξε. Τώρα το ύφος του ήταν γαλήνιο. Η Σόνια ήξερε πράγματι να χειρίζεται τους ανθρώπους. Ο Σωτηρίου την κοίταξε απ' την κορφή ως τα νύχια. Παράξενες ικανότητες για μια μηχανικό διαστημοπλοίων. Πλησίασε την κονσόλα ελέγχου και πίεσε μερικά πλήκτρα.

«Σε μία ώρα θα πρέπει να στείλουμε το μήνυμα ρουτίνας προς τη Γη. Αλλά για πες μου Μπράντον». Κοίταξε τον κυβερνήτη. «Τι έλεγες πριν για αυτά τα Κήτη. Πες μας περισσότερα».

Ο Σωτηρίου δεν είχε την παραμικρότερη αμφιβολία ότι τα Κήτη θα ήταν μια ακόμα ηλεκτρονική παραίσθηση του Αισθησιοσκόπιου, ίσως μια ατέλεια στο πρόγραμμα που δημιουργούσε απρόβλεπτα νευρικά ερεθίσματα, ή ίσως κάποιο σενάριο που δεν είχε σβηστεί καλά στην κασσέτα. Οι φωτοπτικές κασσέτες ήταν πανάκριβες για να γράφεται μόνο ένα πρόγραμμα-σενάριο ολοαισθησιακής περιπέτειας. Ίσως το παλιό κακοσβησμένο σενάριο να ξεπρόβαλλε πού και πού από το μαγνητικό υλικό της κασσέτας και να στοίχειωνε τις προγραμμα-

τισμένς παραισθήσεις του Μπράντον. Ίσως, αλλά...

«Τα είδα πριν από μερικές βδομάδες. Δεν θυμάμαι περισσότερα. Βρισκόμουν σε μια αγγλική αποικία της Αφρικής όταν ξαφνικά το σύμπαν γύρω μου διαλύθηκε κι έμεινα να αιωρούμαι στο κενό. Μέσα σε μια μαυρίλα που όμοιά της δεν είχα ποτέ ξαναδεί. Βρισκόμουν στο διάστημα, αλλά είχα μια περίεργη αίσθηση ότι βρισκόμουν σε ένα χώρο πολύ πιο πέρα από το συνηθισμένο διάστημα μεταξύ των πλανητών. Νόμισα πως είδα τον Ήλιο, αλλά δεν είμαι σίγουρος. Μπορεί και να μην ήταν ο δικός μας ήλιος».

Τίναξε το κεφάλι του. «Πάντως τα Κήτη ήταν εκεί. Τεράστιες αεριώδεις μορφές που στροβιλίζονταν και μορφοποιούνταν σε σχήματα και οντότητες τελείως ξένες με τα δικά μας δεδομένα. Δεν ξέρω αν οι μορφές αυτές είχαν διαστάσεις μερικών εκατοστών ή μερικών δεκάδων ετών φωτός. Πάντως ξέρω ότι τις είδα. Κι ο ίδιος ο χώρος είχε κάτι το περίεργο. Έμοιαζε σαν να είχε περισσότερες διαστάσεις. Ήταν ταυτόχρονα το κενό και η ύπαρξη. Δεν ξέρω. Και τώρα μόνο αμυδρά θυμάμαι τα Κήτη. Θυμάμαι μόνο ότι αυτές οι μορφές ήταν νοήμονες. Ή τέλος πάντων δεν ήταν νεκρές. Ήταν οργανωμένες. Αισθάνομαι κι ένα σωρό άλλα πράγματα αλλά δεν μπορώ να τα εκφράσω».

«Θυμάμαι επίσης και κάποιες εγκαταστάσεις στην αθέατη πλευρά της Σελήνης. Και ανατολίτικα πρόσωπα να σκύβουν από πάνω μου. Να μου χώνουν ηλεκτρόδια στον εγκέφαλο, σύριγγες στις φλέβες, να μου εξοπλίζουν το ίδιο το μυαλό μου με επιπλέον ενέργεια. Όλα αυτά τρεμοπαίζουν στα όρια της μνήμης, σαν λάμπα φθορισμού που πάλλεται όταν την κοιτάζεις με την άκρη του ματιού σου».

Ο Μπράντον βούρκωσε και πάλι.

«Δεν μπορώ να τα ξαναφέρνω στη μνήμη μου όλα αυτά. Κάθε μέρα οι αναμνήσεις γίνονται όλο και πιο ζωηρές, όλο και πιο τρομακτικές...»

Ο Μπράντον φάνηκε να χάνει και πάλι τον έλεγχό του. Ο δυστυχισμένος, σκέφτηκε ο Σωτηρίου, σύντομα θα βρεθεί να κάνει παρέα στους Παλαβούς.

«Πρέπει να βρίσκονται κάπου εκεί έξω», είπε με τρεμάμενη φωνή ο Μπράντον. «Κάπου πέρα από τα σύνορα του Ηλιακού Συστήματος, ανάμεσα στα άστρα. Περικυκλώνουν το Ηλιακό Σύστημα σαν τα άγρια αρπαχτικά που τριγυρίζουν γύρω από τη φωτιά που τα κρατάει μακριά. Περιτριγυρίζουν τον ίδιο τον Ήλιο και τους κατοικημένους πλανήτες. Περιμένουν την κατάλληλη ευκαιρία... Περιμένουν υπομονετικά».

Τα χέρια του έτρεμαν. Αφρός είχε αρχίσει να σχηματίζεται στην άκρη των χειλιών του.

Ο Σωτηρίου άνοιξε στα γρήγορα τη θήκη που κρεμόταν στη ζώνη του και έβγαλε μια υποδερμική σύριγγα. Με γρήγορες κινήσεις την κάρφωσε στο μπράτσο του Μπράντον και πίεσε το έμβολο. Αμέσως ο κυβερνήτης χαλάρωσε και απόμεινε να κοιτά με μάτια απλανή μπροστά του. Ο Σωτηρίου κούνησε το κεφάλι του.

«Δε νομίζω ότι μπορούμε πλέον να υπολογίζουμε στο Μπράντον. Τώρα πια πρέπει να τα βγάλουμε πέρα μόνοι μας».

Η Σόνια κοίταζε το Μπράντον αμίλητη. Κατόπιν είπε.

«Θα πρέπει να του χορηγήσουμε ενδοφλέβια

παροχή και να τον κρατούμε συνεχώς ναρκωμένο στον επαγωγέα δέλτα. Και να αναφέρουμε στον Έλεγχο Αποστολής ότι χάσαμε τον και κυβερνήτη. Και να προγραμματίσουμε πάλι το χρονοδιάγραμμα εργασιών. Έχουμε πολλή δουλειά μπροστά μας Γιώργο».

Ο Σωτηρίου δε μίλησε. Τράβηξε τον Μπράντον από τις μασχάλες και έσυρε το άψυχο σώμα προς το διάδρομο που οδηγούσε στην καμπίνα του κυβερνήτη. Όταν η θυρίδα έκλεισε πίσω τους, η Σόνια άναψε άλλο ένα τσιγάρο.

***

Τώρα πια ο Χείρωνας διακρινόταν με τα ισχυρά τηλεσκόπια του «Ακιγιάμα» σαν ένας πατατόμορφος όγκος με μεγάλη φωτεινότητα. Οι προκαταρκτικές αναλύσεις έδειχναν ότι αποτελείτο εξ' ολοκλήρου από παγωμένο νερό και μεθάνιο. Τα φασματοσκόπια έδειχναν ότι υπήρχαν και πλήθη απλών ή πολυσύνθετων οργανικών ενώσεων. Μια κλασσική κομητική κεφαλή.

«Αναρωτιέμαι», είπε ο Σωτηρίου χωρίς να ξεκολλήσει τα μάτια του από την οθόνη που έτρεχαν τα δεδομένα, «πώς έχασε το δρόμο του ο Χείρωνας».

«Τι εννοείς;», ρώτησε η Σόνια.

«Εννοώ ότι κατά τα φαινόμενα ο Χείρωνας είναι μια παγωμένη κομητική κεφαλή. Έχει διάμετρο εκατόν ογδόντα χιλιόμετρα και κάτι ψιλά —είναι τρομακτικά μεγάλος για κομητική κεφαλή, αλλά δεν μπορεί να είναι τίποτε άλλο. Αντί όμως να εκτελεί υπερβολική ή παραβολική τροχιά προσεγγίζοντας τον Ήλιο, δεν πλησιάζει τον τελευταίο περισσότερο από τον Κρόνο, ούτε απομακρύνεται περισσότερο από τον Ουρανό. Περίεργο».

«Οι πλανητικές τροχιές είναι ένα κοσμικό μπιλιάρδο», είπε η Σόνια. «Μπορεί ο Θεός όταν έρριχνε τη στεκιά να μην είχε υπολογίσει καλά».

Ο Σωτηρίου χαμογέλασε. «Πάντως αυτό δεν εξηγεί το γεγονός γιατί ο Χείρωνας περιπλανιέται σ' αυτές εδώ τις εσχατιές, χωρίς ποτέ να πλησιάζει τον Ήλιο, και φυσικά χωρίς ποτέ να προσεγγίζει το Νέφος του Όορτ. Πάντως όπως και νάχει το πράγμα, τώρα απλώς επιβεβαιώσαμε αυτά που ξέραμε για το Χείρωνα εδώ και κάμποσες δεκαετίες. Θα μάθουμε περισσότερα μετά από 72 ώρες όταν τον προσεγγίσουμε αρκετά και στείλουμε σήμα στη Γη ότι η αποστολή έφτασε στο τελευταίο στάδιο. Ελπίζω τότε το Συμβούλιο των Καρτέλ να μας φανερώσει επιτέλους ποιό θα είναι το επόμενο βήμα».

«Ποιό επόμενο βήμα;»

Ο Σωτηρίου σκέφτηκε να της εκμυστηρευτεί τις σκέψεις του. Τις σκέψεις ότι μπορεί να υπήρχε κάποια σχέση ανάμεσα στην αποστολή και στο Ψυχοτρόνιο. Την ιδέα ότι η επιλογή του «Ακιγιάμα» δεν ήταν τυχαία. Όμως δεν της είπε τίποτα. Παράτησε τα όργανα και πέρασε το χέρι του στους ώμους της.

«Σε τρεις μέρες τα βάσανά μας τελειώνουν. Το σκάφος μπορεί να είναι καταδικασμένο, αλλά τουλάχιστον θα μάθουμε αν υπάρχει αντικειμενικός σκοπός της αποστολής».

«Τα Κήτη», είπε η Σόνια, τόσο χαμηλόφωνα που μόλις ακούστηκε.

«Τι πράγμα;»

«Το παραλήρημα του Μπράντον. Δεν ξέρω, αλ-

λά έχω την εντύπωση ότι αυτά που έλεγε ο κυβερνήτης τις προάλλες μπορεί να έχουν κάποια σχέση με το Χείρωνα. Και με το ψυχοτρόνιο».

Ο Σωτηρίου σούφρωσε τα φρύδια του. Ενοιωσε σχεδόν βλάκας που είχε διστάσει να εκφράσει τις μύχιες σκέψεις του. Η ενοχή τον έκανε να πει με ψεύτικη απορία.

«Δεν μπορώ να διακρίνω καμμιά σχέση ανάμεσα σε τόσο ετερόκλητα πράγματα. Συσχετίζεις τις παραισθήσεις ενός μισότρελου τοξικομανή με τη φυσική πραγματικότητα. Πώς σου πέρασε αυτή η ιδέα από το μυαλό;»

«Πες το γυναικεία διαίσθηση», είπε ανέμελα η Σόνια. «Πες το ειδική ικανότητα σύνθεσης. Πες το παράνοια. Μπορεί να έχω αρχίσει κι εγώ να τρελαίνομαι. Πάντως ίσως ο Μπράντον να είδε κάποια στιγμή ένα μέρος της ολικής εικόνας. Μην ξεχνάς ότι έχει περάσει τόσες πολλές ωρές στο Αισθησιοσκόπιο που το μυαλό του έχει μεταλλαχτεί περισσότερο απ' όσο οποιασδήποτε άλλης γνωστής περίπτωσης».

«Καταστραφεί, θες να πεις».

«Δεν είμαι σίγουρη αν έχει καταστραφεί, όσο αν έχει τροποποιηθεί έτσι ώστε να έχει μια καλύτερη αντίληψη της πραγματικότητας από εμάς».

«Το καλύτερη αντίληψη είναι σχετικό».

«Σαφώς, αλλά προχτές έκανα μια μικρή έρευνα στην κονσόλα των αρχείων. Το κομπιούτερ ψάρεψε κάμποσες ιατρικές περιπτώσεις των τελευταίων τριάντα χρόνων, σχετικά με ανθρώπους που είχαν υποστεί νευρωνικές μεταλλαγές εξαιτίας κατάχρησης του Αισθησιοσκόπιου, ή άλλων παρόμοιων μηχανημάτων. Οι περισσότεροι έκαψαν το μυαλό τους, ή κατέληξαν σε ψυχιατρεία, αλλά λίγοι, ελάχιστοι, κατάφεραν να αναπτύξουν ιδιαίτερες ικανότητες. Βέβαια κάθε πρόοδος έχει κι ένα τίμημα. Ο Μπράντον μπορεί να είδε ένα μεγαλύτερο μέρος της ολικής εικόνας αλλά το πλήρωσε ακριβά. Ποτέ πια δεν θα είναι αυτός που ήταν. Ούτε φυσικά και θα μπορέσει ποτέ να μας περιγράψει με σαφήνεια τα οράματά του».

Ο Σωτηρίου κοίταξε καχύποπτα τη Σόνια. Εκείνη έμοιαζε να διαβάζει τη σκέψη του.

«Μην ανησυχείς Γιώργο, τα έχω τετρακόσια. Ακόμα». Χαμογέλασε και τον φίλησε στο στόμα. «Και άλλη φορά να μην ντρέπεσαι να εκμυστηρευθείς τις σκέψεις σου. Υπάρχουν και πιο τρελοί από σένα».

Η Σόνια τον κοίταζε κατάματα. Τα μάτια της έλαμπαν με ένα μείγμα ενεργητικότητας και ανεπαίσθητης ειρωνίας. Ο Σωτηρίου έκανε να μιλήσει, αλλά έμεινε να χάσκει με το στόμα ανοιχτό.

Εκείνη τη στιγμή μερικά κόκκινα φώτα ανασβόσβησαν κι ακούστηκε ο στριγγός ήχος μιας σειρήνας.

«Πρόβλημα στην ατομική στήλη του NERVA», σφύριξε ο Σωτηρίου, ρίχνοντας μια ματιά στις ενδείξεις της κονσόλας και ξεχνώντας ό,τι είχε προηγηθεί. «Πάλι ανωμαλία στη ροή νετρονίων. Να δούμε μέχρι πότε θα τα βγάζουμε πέρα».

Με ένα σάλτο πέταξε μέχρι τη θυρίδα εξόδου του διαμερίσματος και χάθηκε στο διάδρομο που οδηγούσε στο θάλαμο ελέγχου του πυρηνικού κινητήρα. Η Σόνια άρχισε να πιέζει διάφορα πλήκτρα και να τσεκάρει διάφορα όργανα. Κούνησε το κεφάλι της και μονολόγησε.

«Κράτα καλά γέρικο σκαρί. Τουλάχιστον μέχρι να προσεγγίσουμε το Χείρωνα».

Ο Κρόνος ήταν ένα λαμπρό άστρο, κάπου ανάμεσα στον Καρκίνο και στον Ταύρο. Με το τηλεσκόπιο του σκάφους διακρίνονταν αμυδρά οι δακτύλιοι. Ο Δίας ήταν ένα ακόμα αμυδρότερο αστέρι, χαμένο στην άλλη άκρη του ηλιακού συστήματος. Οι εσωτερικοί πλανήτες ήταν αόρατοι.

Το Ποτάμι του Γαλαξία έφερνε βόλτα την ουράνια σφαίρα και σαν γιγάντια αψίδα γεφύρωνε τις δυο άκρες του διαστήματος πάνω από το κεφάλι του Σωτηρίου. Κάτω από τα πόδια του ενωνόταν πάλι, σχηματίζοντας ένα τεράστιο κύκλο που χώριζε το σύμπαν στα δύο. Ήταν ένας κύκλος φτιαγμένος από αναρίθμητες μικρές φωτεινές κουκκίδες, που έλαμπαν άγρια χωρίς να τρεμοσβήνουν, στο ψυχρό χωρίς ατμόσφαιρα κενό.

Ήλιοι πέρα από ήλιους και κόσμοι πέρα από κόσμους.

Ήταν το γυμνό διάστημα σε όλη τη μεγαλοπρέπειά του. Ο Σωτηρίου ήξερε ότι λίγα εκατοστά πιο πέρα από το κράνος του βρισκόταν ο θάνατος, το ψυχρό κενό. Όμως δεν τον απασχολούσε. Ο θάνατος βρισκόταν πάντα κοντά του, από τη στιγμή που είχε γεννηθεί. Στις αποικίες των πλανητών, ο άνθρωπος για πρώτη φορά έβλεπε ξεκάθαρα το θάνατο να βρίσκεται σε απόσταση αναπνοής και να του χαμογελά με χαιρεκακία. Κι ένοιωθε αδιάκοπα την παγωμένη ανάσα του στο σβέρκο του.

Το ίδιο το «Ακιγιάμα» ήταν μια αρμαθιά από ασημένιους κυλίνδρους, δισκοειδείς κεραίες και μετάλλινα καφασωτά πλαίσια. Οι τεράστιες δεξαμενές καυσίμων, κατασκευασμένες πριν από δεκαετίες για διαστημικά λεωφορεία, έμοιαζαν με ένα υπερφυσικό τσαμπί μπανάνες. Ο Σωτηρίου τσέκαρε το μετρητή ραδιενέργειας. Ο δείκτης βρισκόταν

αρκετά κάτω από την κόκκινη γραμμή. Η ραδιενεργή πρύμνη του «Ακιγιάμα» ήταν πάντα επικίνδυνη για όποιον έκανε την απερισκεψία να παρακάμψει το προστατευτικό παραπέτασμα που κάλυπτε τα ακροφύσια. Τα ακροφύσια που ξερνούσαν καυτό, ραδιενεργό πλάσμα σε όλο το ταξίδι, πάγωναν τώρα εκτεθειμένα στο κενό. Πάνω τους διακρίνονταν οι λεπτοί λαβύρινθοι των σωληνώσεων του συστήματος ψύξης.

Το NERVA μπορεί να μην έστελνε χειμάρρους πλάσματος υδρογόνου στο κενό, αλλά δεν είχε σβήσει. Ποτέ δεν είχε σβήσει εδώ και δεκαετίες. Μέσα στα σωθικά του σκάφους, το ατίθασο διάπυρο πλάσμα, πάντα έτοιμο να ξεχυθεί στο διάστημα, τιθασευόταν από μαγνητικά πεδία. Ως πότε όμως;

Ο Σωτηρίου αιωρείτο στο διάστημα, κρεμόταν στο κενό, μισό χιλιόμετρο από το σκάφος και είκοσι χιλιόμετρα από τον σκληρό σαν βράχο πάγο του Χείρωνα. Το παγωμένο μεθάνιο λαμπύριζε αμυδρά κάτω από τις αδύναμες ακτίνες του μακρινού Ήλιου. Η τραχιά επιφάνεια έμοιαζε να είναι κάτι περισσότερο από νεκρή.

«Κατάσταση συστημάτων ΟΚ», είπε ο Σωτηρίου στον ασύρματο. «Συνεχίζω την κάθοδο».

«Εντάξει Γιώργο», ακούστηκε η φωνή της Σόνιας. Τα παράσιτα ήταν τόσο σπάνια σ' αυτές εδώ τις εσχατιές του ηλιακού συστήματος, που η φωνή της ακουγόταν διαυγής και κρυστάλλινη.

Ο Σωτηρίου τινάχτηκε ελαφρά προς τα μπρος και ένοιωσε ότι κινιόταν. Αρκούσε μια μικρή ώση για να τον φέρει να πατήσει στην επιφάνεια του παγωμένου κόσμου. Κι άλλη μια παρόμοια ώση θα τον έστελνε να γυρίσει πίσω στο σκάφος, όταν η αποστολή του τέλειωνε.

Θυμήθηκε το κουρασμένο πρόσωπο του Συντονιστή Γιαμάτο, που είχε εμφανιστεί στην οθόνη του θαλάμου επικοινωνιών, τρεις ώρες πριν. Θυμήθηκε τα λόγια που είχαν ξεκινήσει, ώρες πριν, από τη μακρινή Γη, για να φτάσουν σ' αυτό το μοναχικό καταδικασμένο σκάφος που αρμένιζε στο μαύρο διάστημα πέρα από τον Κρόνο.

«Σύμφωνα με τα προηγούμενα μηνύματα που στείλατε, κάναμε μια λεπτομερή αξιολόγηση της κατάστασης την οποία αντιμετωπίζετε. Είναι λυπηρό το γεγονός ότι η αποστολή του «Ακιγιάμα», που ξεκίνησε με τους καλύτερους οιωνούς, κινδυνεύει να καταλήξει τώρα σε αποτυχία...»

Έχει καταλήξει ήδη, είχε σκεφτεί αμέσως ο Σωτηρίου. Προσπαθούν να μας παρηγορήσουν με κοινοτοπίες. Λες και δεν ξέρουμε εμείς την κατάσταση του σκάφους καλύτερα απ' αυτούς.

«Τρέξαμε εξομοιώσεις της λειτουργίας του NERVA στον κομπιούτερ του Συμβουλίου, και καταλήξαμε ότι οι πιθανότητες σοβαρής δυσλειτουργίας που πρόκειται να αντιμετωπίσετε τις επόμενες 24 ώρες, είναι 63,7%. Το ποσοστό αυτό ανέρχεται στο 85,9%, αν λάβουμε υπ' όψη μας ότι το μεγαλύτερο μέρος του πληρώματος, συμπεριλαμβανομένου και του κυβερνήτη Άλεξ Μπράντον, κρίνεται ανίκανο για εκτέλεση των καθηκόντων...»

Σοβαρή δυσλειτουργία. Ο Σωτηρίου χαμογέλασε. Τι ωραίες εκφράσεις που εφεύρισκαν αυτοί οι επινοητικοί τεχνοκράτες για να εκφράσουν απλές λέξεις όπως, θάνατος, τρέλα, καταστροφή. Θυμήθηκε φευγαλέα ένα ξεχασμένο βίντεο, γεμάτο χιόνια και παράσιτα: ένα πανάρχαιο διαστημικό λεωφορείο να εκρήγνυται πάνω από το ακρωτήριο Κανάβεραλ, να σκορπίζει τα φλεγόμενα συντρίμμια

του πάνω από τον Ατλαντικό και τον σαστισμένο εκφωνητή να ψελίζει: «Μάλλον πρόκειται για κάποια σοβαρή δυσλειτουργία...». Χαμογέλασε. Τόσο ο ξεχασμένος εκφωνητής, όσο και οι τεχνοκράτες του Συμβουλίου είχαν τόση σχέση με την πραγματικότητα, όσο οι ακτίνες γάμμα με τα νετρόνια...

«Οι πιθανότητες αυτές απαλείφουν την δυνατότητα να κατορθώσει το «Ακιγιάμα» να ολοκληρώσει πλήρως την αποστολή του. Η κατάσταση που αντιμετωπίζετε είναι κρίσιμη, αλλά πιστεύουμε πως η σημαντικότερη φάση της αποστολής δεν διατρέχει κίνδυνο»

Τώρα μιλάς σωστά. Εξ άλλου κι εγώ, κι ο Μπράντον, κι η Σόνια, κι ο Γκίμπσον, κι ο Αβντέγιεφ, κι ο Μπονταρένκο, κι ο Λαβάλ, κι η Ροντρίγκο κι η Κρόκετ, κι η Κικούτσι κι όλοι εκείνοι οι άλλοι που δεν θυμόταν πια το όνομά τους, είμασταν πάντα αναλώσιμοι. Απλοί άνθρωποι που έτυχε να βρίσκονται στο λάθος σκάφος, την ακατάλληλη στιγμή. Πιόνια στα χέρια των μελών του Συμβουλίου. Που με τη σειρά τους ήταν ακόμα πιο ασήμαντα πιόνια στα χέρια του Κυβερνοδίκτυου.

Ο Συντονιστής Γιαμάτο, ανακάτεψε μερικά χαρτιά μπροστά του που ήταν αόρατα έξω από το οπτικό πεδίο της οθόνης κι είχε συνεχίσει.

«Η αποστολή του «Ακιγιάμα» βρίσκεται στην τελική της φάση. Συμπεριφερθήκατε με απόλυτη υπευθυνότητα και επιδείξατε ιδιαίτερο ζήλο στην τήρηση του καθήκοντός σας. Είναι σκληρό να παραδεχτούμε ότι οι πιθανότητες να επιστρέψετε στον Άρη είναι αμελητέες, αλλά πιστεύουμε ότι το έχετε αντιληφθεί ήδη αυτό. Όμως θα σας θυμόμαστε πάντα».

Κούφια λόγια.

«Θα υπάρξει ακόμα ένα μήνυμα από το Συμβούλιο στο οποίο θα δοθούν οι τελικές εντολές για την ολοκλήρωση της αποστολής. Οι τελικές αυτές οδηγίες θα σας διαβιβαστούν στις 23:56 ώρα σκάφους. Το μόνο που μπορούμε να σας πούμε είναι ότι οι εντολές αυτές συμπεριλαμβάνουν και χρήση του Ψυχοτρόνιου. Τέλος εκπομπής».

Η χρήση του Ψυχοτρόνιου. Οι φευγαλέοι συλλογισμοί του Σωτηρίου είχαν κάποια βάση αληθειας. Αλλά τώρα πια τί σημασία είχε. Το Ψυχοτρόνιο θα μετατρεπόταν σε σκόνη από πυρήνες και ηλεκτρόνια όταν το NERVA κατέρρεε...

Δεν παει στα κομμάτια και το NERVA, και το Ψυχοτρόνιο! Όλα τελειώνουν σε λίγα λεπτά. Η αποστολή τελειώνει. Αυτό έχει σημασία...

Το μέτωπο του Σωτηρίου ήταν καταϊδρωμένο. Τσέκαρε τα συστήματα κλιματισμού της στολής του. Δούλευαν στην εντέλεια. Το μυαλό του έβραζε, αυτός ήταν ο λόγος που είχε ιδρώσει. Πήρε βαθιά ανάσα και προσπάθησε να ελέγξει τις σωματικές του λειτουργίες.

Τα εκζέματα στο αξύριστο πρόσωπό του τον έτρωγαν, αλλά δεν μπορούσε να ξυστεί. Πιο πολύ όμως από τη φαγούρα τον έτρωγε μια και μοναδική σκέψη.

Η αποστολή τελείωνε. Η αυλαία έπεφτε.

Θυμήθηκε ένα παμπάλαιο στίχο, κάποιου ξεχασμένου ποιητή. *Και τώρα τι θα γίνουμε χωρίς βαρβάρους;* Τι θα απογίνουμε χωρίς αποστολή; Ανεξάρτητα από τις τελικές οδηγίες του Συμβουλίου, ανεξάρτητα από το μυστηριώδη ρόλο του Ψυχοτρόνιου, ανεξάρτητα από το αν η αστάθεια του NERVA θα εκδηλωνόταν σε πέντε λεπτά ή πέντε μέρες, το πάρτυ τελειώνει. Η αποστολή, η αποστολή

του Σωτηρίου, βρισκόταν στα τελευταία της λεπτά.

Και τώρα τί θα απογίνουμε χωρίς αποστολή;

Ο άποικος του Άρη, που από τα παιδικά του χρόνια είχε μάθει να ζει προγραμματισμένα, σαν γρανάζι ενός μεγαλύτερου μηχανισμού που έπρεπε να λειτουργεί στην εντέλεια, έφτασε πολύ κοντά στο σημείο θραύσης. Το σημείο στο οποίο είχε αναφερθεί η Σόνια τόσες μέρες πριν.

Ένοιωσε την καρδιά του να χτυπά γρήγορα. Προσπάθησε να ασχοληθεί με τις διαδικασίες ρουτίνας για να απασχολήσει το μυαλό του, να του δώσει κάτι να κρατηθεί για να μη γλιστρήσει στην άβυσσο της τρέλας.

Η φωνή της Σόνιας ακουγόταν ανήσυχη.

«Γιώργο, συμβαίνει τίποτα; Οι ενδείξεις των βιολογικών σου λειτουργιών έχουν ανέβει δραματικά. Σφυγμός, αρτηριακή πίεση, εφίδρωση, αναπνοή, όλα έχουν αφηνιάσει. Αντιμετωπίζεις προβλήματα;»

Ο Σωτηρίου πήρε κι άλλη βαθιά ανάσα.

«Δεν υπάρχει πρόβλημα. Τα συστήματα λειτουργούν στην εντέλεια. Ούτε η στολή, ούτε ο μηχανισμός ελιγμών έχουν πρόβλημα».

Άρχισε να μεταδίδει μια σειρά τεχνικών ενδείξεων. Η προγραμματισμένη ρουτίνα τον έκανε να αισθανθεί καλύτερα. Τώρα ένοιωθε ηλίθιος που είχε αφήσει τον εαυτό του να παρασυρθεί.

«Ήταν μια ξαφνική αδιαθεσία. Ίσως να συνειδητοποίησα το γεγονός ότι θα είμαι ο πρώτος άνθρωπος που θα πατήσει στο Χείρωνα». Χαμογέλασε, αν και ήξερε ότι κανείς δεν τον έβλεπε.

«Για μια στιγμή ανησύχησα», ακούστηκε η κρυστάλλινη φωνή της Σόνιας.

Τώρα ο Χείρωνας έπιανε όλο το οπτικό πεδίο. Ήταν μια ανώμαλη επιφάνεια, βυθισμένη στο αιώ-

νιο λυκόφως. Το «Ακιγιάμα» ήταν ένα μικρό φωτεινό αστέρι, αμυδρότερο κι από τον μακρινό Ήλιο.

Η φάση της καθόδου ολοκληρωνόταν. Τώρα ο Σωτηρίου ένοιωθε την δύναμη της βαρύτητας. Μια απειροελάχιστη δύναμη, που όμως ήταν αρκετή για να την αισθανθεί το νευρικό σύστημα ενός ανθρώπου που είχε περάσει δυο χρόνια σε έλλειψη βαρύτητας και όλη την υπόλοιπη ζωή του στο ένα τρίτο του G.

Η βαρύτητα! Η πανάρχαια δύναμη που είχε συντροφεύσει και δεσμεύσει τον άνθρωπο επί εκατομμύρια χρόνια.

Τώρα ο Χείρωνας δεν ήταν εκεί πέρα, αλλά εκεί κάτω. Κάτω από τα πόδια του απλωνόταν μια χαοτική πεδιάδα όλο παγωμένους όγκους και τεράστιες σχισμές. Πού και πού διακρινόταν κανένας κρατήρας, ανεξίτηλο σημάδι κάποιας κοσμικής σύγκρουσης με κάποιο ανώνυμο περιπλανώμενο συντρίμμι, ένα συμβάν χαμένο στα βάθη του χρόνου.

Ο Σωτηρίου πυροδότησε για ελάχιστα δευτερόλεπτα τους κινητήρες-βερνιέρους της μονάδας ελιγμών. Η ένδειξη στον υψομετρικό δείκτη μειωνόταν.

«Σε δεκαπέντε δευτερόλεπτα θα προσεδαφιστείς Γιώργο».

Δεκαπέντε δευτερόλεπτα. Ο Σωτηρίου θυμήθηκε και πάλι το χιλιοπαιγμένο φιλμάκι με τον Ναραγιάμα να περπατά αδέξια στην κόκκινη άμμο της Πεδιάδας του Χρύση, μπροστά στο κοντόχοντρο γιαπωνέζικο «Κβαντ», πριν από σαράντα χρόνια.

Δεκατέσσερα, δεκατρία. Στο μυαλό του Σωτηρίου ξύπνησαν αρχαίες μνήμες, μισοξεχασμένες εικόνες από πανάρχαια βίντεο, όλο χιόνια και παράσιτα, θολά πλάνα μιας γκρίζας πεδιάδας που συ-

νταρασσόταν από ένα πρωτόγνωρο άνεμο.

«Σηκώνουμε λίγη σκόνη». Η ιστορική φράση αναδύθηκε από μόνη της από τα τρίσβαθα της μνήμης του. Οι αναμνήσεις γίνονταν ολοένα και πιο έντονες.

Δέκα, εννιά, οχτώ. Θα προσεδαφιζόταν ανάμεσα σε δυο ημισφαιρικούς ανώμαλους όγκους από παγώμενο μεθάνιο. Τρία, δύο, ένα. Η σκοτεινή κοιλότητα ήταν η ίδια η σιωπή, η ίδια η Γαλήνη.

Τα πόδια του άγγιξαν το σκληρό, παγωμένο έδαφος.

«Εδώ Βάση της Γαλήνης. Ο Αετός προσεληνώθηκε».

«Τι είπες Γιώργο;», ακούστηκε η απορημένη φωνή από τον ασύρματο.

Το πανάρχαιο κλισέ πέρασε σαν αστραπή από το μυαλό του Σωτηρίου. Η ιστορική φράση που κάποτε είχε ξεστομίσει ένας λαχανιασμένος αστροναύτης που η καρδιά του κόντευε να σπάσει από τη συγκίνηση, φάνηκε μπροστά του με έντονα φωτεινά γράμματα. Ήταν όμως αρκετά νηφάλιος ώστε να μην την προφέρει φωναχτά.

Τούτο εδώ μπορεί να μην ήταν ένα μεγάλο άλμα για την ανθρωπότητα. Ήταν όμως σίγουρα ένα μικρό βήμα για τον άνθρωπο.

***

Όλα είχαν τελειώσει πια. Τα ανώνυμα δείγματα από το παγωμένο αέριο ήταν αποθηκευμένα στα ψυγεία του «Ακιγιάμα». Ορισμένα δείγματα εξετάζονταν προκαταρκτικά από τα εμπειροσυστήματα γεωλογικής ανάλυσης και τα αποτελέσματα στέλνονταν ήδη στη Γη, μαζί με τα δεδομένα των τηλε-

μετρικών επισκοπήσεων. Όμως δεν είχε πια καμμιά σημασία.

Ο Σωτηρίου δεν είχε μπει στον κόπο να βγάλει τη διαστημική του στολή. Το αξύριστο πρόσωπό του έμοιαζε περισσότερο κουρασμένο και καταπονημένο απ' όσο ήταν πριν. Ήταν ένας άνθρωπος δίχως σκοπό.

Δίχως προορισμό. Ήταν πια μόνος.

Δεν είχε λόγους να συνεχίσει να ζει μια ζωή δίχως νόημα. Δεν τον πείραζε το γεγονός ότι κατά πάσαν πιθανότητα το «Ακιγιάμα» θα μετατρεπόταν σε μια πύρινη σφαίρα —ίσως μέσα στις επόμενες ώρες. Ακόμα κι αν δεν ήταν έτσι, η απόφασή του θα ήταν η ίδια. Ούτε η Σόνια μπορούσε να τον κάνει να κρατηθεί. Αυτό που ένοιωθε είχε να κάνει με κάτι πολύ σημαντικότερο από τις σχέσεις του με τους άλλους ανθρώπους. Ακόμα κι απ' αυτές που βασίζονταν στο έντονο συναίσθημα.

«Σε μισή ώρα θα πρέπει να έρθει το τελικό μήνυμα του Συμβουλίου», είπε ξερά η Σόνια. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, πρόσθεσε κάπως πιο έντονα.

«Άκουσες τι σου είπα Γιώργο;»

Ο Σωτηρίου δεν έβγαλε άχνα. Κατόπιν αναστέναξε:

«Όλα τελείωσαν».

Η Σόνια χλώμιασε. Ένοιωσε ότι αυτή τη φορά ήταν κάτι σοβαρό. Παρόλα αυτά είπε:

«Δεν τέλειωσαν ακόμα. Πρέπει να πάμε στο διαμέρισμα τηλεπικοινωνιών».

«Προτιμώ να κάτσω εδώ».

«Ο Συντονιστής θα αποκαλύψει το τελικό στάδιο της αποστολής, κι είπε ότι αφορά και το ψυχοτρόνιο. Δεν σ' ενδιαφέρει αυτό; Πάντα αναρωτιόσουν για τον αντικειμενικό σκοπό της αποστολής».

«Μου είναι αδιάφορο. Τώρα δεν αναρωτιέμαι. Τον ξέρω»

Η Σόνια τον πλησίασε και του χάιδεψε το κεφάλι.

«Έλα μαζί μου Γιώργο. Μην το βάζεις κάτω. Δεν τελειώσαμε ακόμα...»

Ο Σωτηρίου τίναξε μακριά το κεφάλι του και την κοίταξε στα μάτια. Μια τελευταία αναλαμπή ενέργειας φώτισε στιγμιαία τα μάτια του.

«Τελειώσαμε. Δεν καταλαβαίνεις; Τελειώσαμε. Εγώ τουλάχιστον τέλειωσα. Πάτησα το πόδι μου σε μια κομητική κεφαλή; πέρα από την τροχιά του Κρόνου. Ολοκλήρωσα την αποστολή μου και γύρισα πίσω. Είμαι πια πρωτοπόρος. Τι περισσότερο έχω να κάνω;»

Έπιασε το κεφάλι με τα χέρια του. Τα μάτια του ήταν κατακόκκινα.

«Έφτασα στο ζενίθ. Και μετά το ζενίθ υπάρχει το ναδίρ. Η πτώση»

Έφτασε στο σημείο θραύσης, σκέφτηκε η Σόνια. Κράτησε πολύ περισσότερο απ' όσο υπολόγιζα. Αλλά Θεέ μου, όχι!

Κοίταξε τον Σωτηρίου κατάματα. Το βλέμμα του μηχανικού από τον Άρη ήταν απλανές. Κοίταζε την Σόνια χωρίς να τη βλέπει.

«Προσεδαφίστηκα σαν τον «Αετό» στην παγωμένη επιφάνεια του Χείρωνα. Πάντα η ίδια ιστορία. Πάντα τα ίδια κλισέ. Οι ήρωες που κατακτούν άλλους κόσμους κι επιστρέφουν δοξασμένοι αλλά έχοντας αφήσει ένα κομμάτι της ψυχής τους Εκεί Πέρα. Ο Γκαγκάριν, ο Άρμστρονγκ, ο Ναραγιάμα, ο Μπαρσούκωφ, ο Σωτηρίου. Ολοι τους ήρωες, όλοι τους έκαναν το μικρό βήμα και το μεγάλο άλμα για την ανθρωπότητα».

Το σώμα του ταλαντεύτηκε.

«Κανείς δεν κατάλαβε ποτέ πόση μοναξιά κρύβει αυτό το άλμα. Κανείς δεν κατάλαβε ότι μετά απ' αυτό δεν υπάρχει τίποτα. Τίποτα απολύτως! Κανείς δεν κατάλαβε τη μοναξιά του ήρωα που έχει κατορθώσει το ακατόρθωτο και μετά μένει μόνος. Μόνος παρέα με τη δόξα του. Κι όταν τελειώσουν τα ταρατατζούμ κι οι παρελάσεις, όταν ο κόσμος διαλυθεί και φύγει, όταν τελειώσουν οι περιοδείες, κι οι συνεντεύξεις, κι απομείνουν μόνο οι σερπαντίνες και τα κομφετί στους έρημους δρόμους, τότε φεύγει και η δόξα κι αρχίζει η Κόλαση. Η Κόλαση του ανικανοποίητου. Όταν κατορθώσεις το ακατόρθωτο, δεν υπάρχει τίποτα άλλο να κατορθώσεις. Με καταλαβαίνεις; Τίποτα! Απομένει μόνο το Κενό που σε ρουφάει και σε εξαφανίζει, όπως οι θυρίδες του εξαερισμού που ρουφάνε τον άερα και τον καπνό. Φτάνεις στην κορυφή του κόσμου και μετά δίνεις ένα σάλτο, πέφτεις θεαματικά και τρως τα μούτρα σου».

Δάκρυα ανάβλυζαν από τα μάτια του και πετούσαν στον αέρα. Η Σόνια έκανε να του πιάσει τον ώμο.

«Γιώργο, κοίταξε, δεν είναι ακριβώς έτσι. Πρέπει να παλέψεις, να βρεις κάτι καινούργιο...»

Βαθιά μέσα της ήξερε πως τα λόγια της ήταν μάταια.

«Δεν υπάρχει τίποτα καινούργιο πέρα από το Κατόρθωμα. Δεν μπορείς να το καταλάβεις αν δεν το νοιώσεις στα τρίσβαθα της ψυχής σου, αν δεν το ζήσεις ο ίδιος. Εγώ το έζησα. Μήνες αναλογιζόμουν αυτή τη στιγμή και τώρα που την έζησα συνειδητοποίησα ότι ήταν η ύστατη. Αντίο Σόνια. Περάσαμε καλά μαζί, αλλά ήρθε η ώρα να χωρίσουμε. Τελειωτικά...»

Με μια γρήγορη κίνηση, πέταξε στο θάλαμο αποσυμπίεσης. Η Σόνια είχε γρήγορα αντανακλαστικά, αλλά όχι αρκετά γρήγορα. Μέχρι να τον πλησιάσει, ο Σωτηρίου είχε ήδη κλείσει την στρογγυλή θυρίδα. Τώρα γύριζε τη στρόφιγγα. Η Σόνια χτύπησε με τις γροθιές της το σκληρό ατσάλι.

«Άνοιξέ μου Γιώργο! Σταμάτα! Μην το κάνεις»

Ήταν πολύ αργά. Μέσα στο θάλαμο αποσυμπίεσης, ο Σωτηρίου ακολουθούσε τα ρεφλέξ του, πιέζοντας διακόπτες μηχανικά. Δεν φορούσε το κράνος του, αλλά αυτό δεν είχε καμμιά σημασία.

Θυμήθηκε το γερο-Ναραγιάμα στο Πορτ Μαρινέρις. Τον Πρώτο Ανθρωπο στον Άρη και την τελευταία συνομιλία που είχαν στο «Ραίη Μπράντμπερυ» προτού το «Ακιγιάμα» εγκαταλείψει για πάντα τον κόκκινο πλανήτη.

«Όταν ο Μεγας Αλέξανδρος έφτασε στις όχθες του Ινδού, έκλαψε γιατί δεν υπήρχαν άλλοι κόσμοι να κατακτήσει. Όλη η πορεία του ανθρώπου είναι ένα αδιάκοπο κατοστάρι, ένας αδιάκοπος δρόμος ταχύτητας. Αλλά δεν μπορείς να αγωνίζεσαι πάντα. Κάποτε θα πρέπει να ξεκουραστείς...»

Ο Ναραγιάμα είχε φυτέψει μια σφαίρα στο κεφάλι του. Ο Σωτηρίου το είχε μάθει τρεις μήνες μετά την έναρξη του ταξιδιού τους. Τότε δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί το είχε κάνει. Τώρα πια ήξερε γιατί ο γερο-Γιαπωνέζος είχε διαλέξει να βάλει τέρμα στη ζωή του.

«Γειά σου Σόνια», ψέλισε ο Σωτηρίου, ξέροντας ότι η Σόνια δεν θα μπορούσε ποτέ να τον ακούσει.

Το κόκκινο κουμπί είχε από κάτω του μια πλακέτα που έγραφε με λατινικούς, κυριλλικούς και για-

πωνέζικους χαρακτήρες: «ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΘΥΡΙΔΑ». Το πίεσε.

Η Σόνια άκουσε το απότομο σφύριγμα του αφηνιασμένου αέρα που ξεχυνόταν στο διάστημα. Ένιωσε την καρδιά της να χάνει μερικούς χτύπους. Δεν τόλμησε να κοιτάξει από το φινιστρίνι.

Αν κοίταζε, θα έβλεπε μια χιονοθύελλα από παγωμένο αέρα να ξεχύνεται στο κενό. Θα έβλεπε και το ανθρώπινο κορμί με τη διαστημική στολή χωρίς κράνος να εκσφενδονίζεται στο κενό και να χάνεται με φόντο την σκιερή σιλουέττα του Χείρωνα, τα αστέρια και τον μακρινό Ήλιο. Θα έβλεπε το λευκό όγκο να απομακρύνεται με τρομακτική ταχύτητα και να μετατρέπεται σε ένα λευκό οβάλ, μετά σε μια λευκή χιονονιφάδα και μετά σ' ένα αστέρι που κινιόταν ανάμεσα σε όλα τα άλλα, χαμένο για πάντα στο ψυχρό κενό.

Κι αν είχε κοιτάξει προσεκτικά, θα έβλεπε ότι ο Σωτηρίου χαμογελούσε καθώς ξεκινούσε το ταξίδι χωρίς επιστροφή, το ταξίδι προς τη Βαλχάλλα, όπου τον περίμεναν ο Αρμστρονγκ, ο Γκαγκάριν, οι Εφτά του Τσάλλεντζερ κι ο Ναραγιάμα.

Η Σόνια όμως δεν είδε τίποτα απ' όλα αυτά. Τα μάτια της ήταν γεμάτα δάκρυα. Έκλαψε πικρά, για πρώτη φορά από τότε που το «Ακιγιάμα» είχε εγκαταλείψει την τροχιά του Άρη, δυο χρόνια πριν.

***

Η Σόνια βρισκόταν έξω από το διαμέρισμα του Ψυχοτρόνιου, στο συνδετικό δακτύλιο που χώριζε το κυλινδρικό διαμέρισμα από το οποίο ο Γκίμπσον δεν είχε ξεμυτίσει εδώ και αμέτρητους μήνες. Η κάμερα στράφηκε προς το μέρος της. Η βραχνή, σαρκαστική φωνή του Γκίμπσον, ακούστηκε από το μεγάφωνο.

«Χαιρετώ την Σόνια Γκαζένκο, μηχανικό δεύτερης τάξης από το Ουλάν Μπατόρ. Φαίνεστε καταβεβλημένη μαντάμ. Μπορώ να σας βοηθήσω σε τίποτα;»

Η φωνή του Γκίμπσον είχε μια παράξενη χροιά παράνοιας. Η Σόνια ζαλισμένη ακόμα από το θάνατο του Σωτηρίου, βλέποντας ακόμα με τα μάτια του μυαλού της το λευκό όγκο να εκσφενδονίζεται στο διάστημα, μόλις που κατάφερε να τραυλίσει.

«Γκίμπσον, δεν έχουμε ώρα για αστεία. Άνοιξέ μου την πόρτα. Πιστεύω να άκουσες τις εντολές του Συντονιστή. Πρέπει να προχωρήσουμε στην τελευταία φάση η οποία συμπεριλαμβάνει το Ψυχοτρόνιο. Άνοιξέ μου προτού έρθει κανένας Παλαβός».

Σιωπή.

Η Σόνια ένοιωσε ότι το σημείο θραύσης της ήταν αρκετά κοντά. Πασχίζοντας να κρατήσει τον αυτοέλεγχό της, χτύπησε δυνατά την θυρίδα.

«Ασε τις μαλακίες Γκίμπσον και άνοιξέ μου γρήγορα»:,

Αυτή τη φορά η φωνή ήταν σοβαρή.

«Αυτό αποκλείεται».

Η Σόνια ένοιωσε ζαλάδα. Ο Σωτηρίου να απομακρύνεται με ξέφρενη ταχύτητα και να μεταμορφώνεται σε αστέρι του Γαλαξία.

«Τι θα πει αποκλείεται;».

«Θα πει αποκλείεται. Τελεία και παύλα! Κόνιετς! Κανείς δεν μπαίνει εδώ μέσα. Ούτε εσύ, ούτε ο φίλος σου ο Σωτηρίου, ούτε ο Θεός ο ίδιος. Δεν πρόκειται να αγγίξει κανείς το Ψυχοτρόνιο».

«Τι μου τσαμπουνάς τώρα, δεν είδες το βίντεο με τις εντολές του Συντονιστή».

Τώρα η φωνή είχε μια παράξενη χροιά θριάμβου.

«Αν νομίζετε ότι μπορείτε να με ξεγελάσετε με μια βιντεοταινία εξομοίωσης είστε γελασμένοι».

«Τι ταινία εξομοίωσης και μαλακίες;»

«Ξέρετε πολύ καλά τι εννοώ. Είχατε όλο τον εξοπλισμό για να φτιάξετε μια ηλεκτρονική εξομοίωση του Συντονιστή και να σκαρώσετε ένα ψεύτικο βίντεο. Ξέρω τη συνομωσία που έχετε μαγειρέψει αυτούς τους μήνες που είμαι κλεισμένος εδώ μέσα. Θέλετε το Ψυχοτρόνιο. Αμ δε! Δεν πρόκειται να μου πάρετε το δημιούργημά μου. Αυτό ξεχάστε το. Και τώρα σε συμβουλεύω να φύγεις. Αλλη φορά να επινοήσετε πιο έξυπνα κόλπα για να με κάνετε να ξεμυτίσω και να μου αρπάξετε το Ψυχοτρόνιο».

Η Σόνια ένιωσε ένα παράλογο τρόμο να την αδράχνει με τα παγωμένα δάχτυλά του.

«Γκίμπσον, λογικέψου. Σύνελθε και φέρσου σαν λογικός άνθρωπος. Γιατί να θέλουμε να σου κλέψουμε το Ψυχοτρόνιο;»

Από το μεγάφωνο ακούστηκε ένα βραχνό γέλιο.

«Χάνεις το χρόνο σου, αλλά είναι φυσικό για ανθρώπους με τόσο χαμηλό IQ σαν κι εσένα, σαν το φίλο σου το Σωτηρίου, και σαν τον τρελο-Μπράντον, να σκαρφίζεστε παιδιάστικα κολπάκια. Θέλετε να μου κλέψετε το Ψυχοτρόνιο και μετά να με πετάξετε στο διάστημα για να ολοκληρώσετε την αποστολή μόνοι σας και μετά να καρπωθείτε τη δόξα. Ο Γκίμπσον τρελάθηκε και βγήκε για βόλτα στο διάστημα χωρίς στολή, ο καημενούλης, έτσι θα μεταδώσετε στη Γη. Όλα αυτά τα δυο χρόνια που είμαι κλεισμένος εδώ μέσα, είχα πολύ χρόνο

για σκέψη. Πάρα πολύ».

«Τόσο πολύ που τελικά σου έστριψε».

«Χα, χα! Άτομα με τη δικιά μου ευφυΐα, επωφελούνται από την απομόνωση. Βάζουν το μυαλό τους να δουλέψει και δεν ρίχνουν πασιέντζες, ούτε βυσματώνονται στο Αισθησιοσκόπιο, ούτε το ρίχνουν στο πήδημα από το πρωί ίσαμε το βράδυ. Ενώ εσείς τρώγατε και κοιμόσασταν και ασχολιόσασταν με τις μαλακισμένες ασχολίες σας, εγώ σκεφτόμουν. Και συνειδητοποίησα τη συνομωσία».

«Γκίμπσον είσαι παρανοϊκός. Ποιά συνομωσία;».

«Δεν περιμένω να παραδεχτείτε την ίντριγγα που σκαρώνατε», είπε υπομονετικά ο Γκίμπσον. «Την ίντριγγα που σκαρώνατε για να μου κλέψετε τη δόξα. Τις ραδιουργίες που κάνατε όλοι σας στα δυο αυτά χρόνια. Λες να μην κατάλαβα ότι η δήθεν τρέλα του πληρώματος, η κυβερνοτοξικομανία του Μπράντον, οι δήθεν βλάβες στο NERVA και όλες οι υπόλοιπες μαλακίες, ήταν κόλπα για να με κάνετε να πιστέψω ότι το σκάφος είναι καταδικασμένο. Πότε ο ένας πότε ο άλλος ερχόταν στη θυρίδα και μυξόκλαιγε να βγω να τον βοηθήσω για ψευτοβλάβες που υποτίθεται ότι παρουσιάζονταν στο σκάφος. Ο Σωτηρίου είχε φτάσει στο σημείο να απειλήσει την ίδια μου τη σωματική ακεραιότητα. Βέβαια, ώρα είναι να μου πεις ότι κι ο Σωτηρίου, ο Τελευταίος Λογικός, τρελάθηκε κι αυτός!»

Η Σόνια είδε πάλι το αξύριστο πρόσωπο του Σωτηρίου μπροστά της, ξαναείδε τη φριχτή εικόνα του ανθρώπου που εκφενδονιζόταν στο κενό. Ούρλιαξε και κάθε λέξη που ξεστόμιζε της σπάραζε την καρδιά.

«Ο Γιώργος είναι νεκρός Γκίμπσον. Μπήκε στο

αιρ-λοκ χωρίς στολή και άνοιξε τη θυρίδα εξόδου!»

«Ναι αμέ! Αυτό λεώ κι εγώ. Κι έτσι μείναμε τα δυο μας, έτσι; Τρίχες κατσαρές! Να πάτε να γαμηθείτε όλοι σας. Γειά χαρά και την επόμενη φορά, σκεφτείτε κάτι καλύτερο».

Το μεγάφωνο νεκρώθηκε. Η Σόνια ένοιωσε να χάνει τον έλεγχο, αλλά μονάχα για μια στιγμή. Κατόπιν, σαν ξαφνική συνειδητοποίηση, αντιλήφθηκε τι έπρεπε να κάνει.

Δεν υπήρχε άλλη εκλογή. Η συνείδησή της ήταν καθαρή. Κανένα ίχνος ενοχής δεν σκοτείνιαζε το μυαλό της. Η ικανότητα της να παίρνει σίγουρες αποφάσεις τις πλέον κρισιμες στιγμές, εκδηλώθηκε άλλη μια φορά. Κι αυτή η στιγμή ήταν η πλέον κρίσιμη.

Με αργές κινήσεις, στράφηκε προς το διάδρομο που οδηγούσε στο διαμέρισμα ελέγχου του «Ακιγιάμα». Δεν είχε προχωρήσει ούτε ένα μέτρο προς την κατεύθυνση αυτή, όταν ξαφνικά, ξεπρόβαλλαν από το μισόφωτο του διαδρόμου τρεις μορφές.

Τρεις Παλαβοί.

Με τη συνομιλία της με τον παρανοϊκό Γκίμπσον, είχε αποσπαστεί η προσοχή της. Για λίγο, αλλά αυτό το λίγο ήταν αρκετό για να γλιστρήσουν οι τρεις Παλαβοί σε απόσταση επικίνδυνα κοντινή.

Τώρα οι τρεις μορφές βρίσκονταν τρία μέτρα μακριά της. Μέσα στο μισόφωτο τα μάτια τους έλαμπαν με μια απερίγραπτη μανία. Ήταν δυο άντρες και μια γυναίκα. Οι στολές τους κρέμονταν σε κουρέλια από πάνω τους και το κορμί τους ήταν γεμάτο εκζέματα και μολύνσεις. Η Σόνια με φρίκη αναγνώρισε στο πρόσωπο του ενός άντρα τον Αντρέ Λαβάλ, τον τεχνικό των συστημάτων επικοινωνίας. Ο άλλος άντρας και η γυναίκα ήταν αγνώριστοι από τις δερματικές μολύνσεις. Ο Λαβάλ κρατούσε στα χέρια του μια ογκώδη κάμερα με σπασμένο φακό. Ένα παρανοϊκό χαμόγελο χαράχτηκε στα παραμορφωμένα του χείλη.

«Λαβάλ, εγώ είμαι η Σόνια δεν με αναγνωρίζεις;»

Η προσπάθεια ήταν άκαρπη. Ο Λαβάλ σφεντόνισε την κάμερα που κρατούσε προς το μέρος της. Η Σόνια έκανε να παραμερίσει. Πρόλαβε, αλλά δεν ήταν αρκετά γρήγορη. Η βαριά κάμερα την χτύπησε στο γοφό, έκανε γκελ, μετά χτύπησε στα τοιχώματα και απόμεινε να αιωρείται στον αέρα.

Ο Λαβάλ έκανε να ξαναπιάσει την κάμερα. Η Σόνια ένοιωσε ένα φριχτό, πύρινο πόνο να την σφάζει. Συγκέντρωσε όμως αρκετές δυνάμεις ώστε να καταφέρει ένα τρομερό χτύπημα στα αχαμνά του Λαβάλ. Ο τεχνικός ούρλιαξε και διπλώθηκε από τον πόνο. Η Σόνια στηρίχτηκε στο γερό της πόδι και έδωσε ένα δυνατό σάλτο. Πέρασε ανάμεσα από τους άλλους δυο Παλαβούς, που προς στιγμή τα έχασαν, μετά έκαναν να την κυνηγήσουν, αλλά τρακάρησαν μεταξύ τους και απόμειναν ζαλισμένοι να αιωρούνται στον αέρα.

Τα δευτερόλεπτα που μεσολάβησαν ήταν λιγοστά αλλά πολύτιμα. Μισολιπόθυμη από τον πόνο, η Σόνια κατάφερε να περάσει στο επόμενο διαμέρισμα, και να κλείσει την θυριδα πίσω της. Μόνο όταν έστριψε τη στρόφιγγα αισθάνθηκε ασφαλής. Στο ατσάλι της πόρτας αντηχούσαν τα χτυπήματα των Παλαβών, ενώ τα ουρλιαχτά της ξέσκιζαν τα αυτιά.

Ασθμαίνοντας, και νοιώθωντας το σύμπαν γύρω της να στριφογυρνάει, η Σόνια κατόρθωσε να φτάσει στο φαρμακείο. Άρπαξε μια σύριγγα και ευχήθηκε από μέσα της να μην είχαν μπερδέψει οι τεχνι-

κοί τις ετικέττες από τις κάψουλες.

Βύθισε τη βελόνα στην κάψουλα που έγραφε «ξυλοκαΐνη» και μετά την κάρφωσε στο γοφό της, πάνω από τη φόρμα της. Η σάρκα της μούδιασε σχεδόν αμέσως.

Τώρα ο πόνος ήταν περισσότερο υποφερτός, αλλά το λευκό φάντασμα με τη διαστημική στολή, εξακολουθούσε να στοιχειώνει τη σκέψη της.

***

Η Σόνια είχε μείνει μόνη.

Μόνη, όσο ποτέ κανένας άνθρωπος δεν είχε βρεθεί ποτέ άλλοτε. Ήξερε όμως τι θα έκανε.

Δεν μπορούσε να επαναφέρει στη ζωή το Σωτηρίου. Και τώρα το «Ακιγιάμα» ήταν καταδικασμένο. Τα φωτάκια ελέγχου της πυρηνικής στήλης δεν είχαν πάψει να αναβοσβήνουν τις τελευταίες δύο ώρες. Το μήνυμα ήταν σαφέστατο. Το NERVA θα έμπαινε σε φάση αστάθειας μέσα στις επόμενες 4 ώρες.

Τέρμα τα ψέματα, σκέφτηκε η Σόνια και έτριψε το ναρκωμένο γοφό της. Εδώ τελειώνουν όλα. Και το σκάφος, και οι Παλαβοί, και ο Μπράντον κι εγώ.

Και ο Γκίμπσον. Αυτός θα τέλειωνε πρώτος απ' όλους.

Η συνείδησή της ήταν πεντακάθαρη.

Με αργές κινήσεις κατέβασε μερικούς διακόπτες και ξεσκέπασε το προφυλαγμένο καντράν. Τα κόκκινα γράμματα έγραφαν: «ΕΝΕΡΓΟΠΟΙΗΣΗ ΑΠΟΣΥΜΠΙΕΣΗΣ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΩΝ».

Κάτω από ένα διακόπτη υπήρχε μια μεταλλική μικροσκοπική πινακίδα. Η Σόνια δεν χρειαζόταν να διαβάσει για να μάθει ότι ο διακόπτης αφορούσε

το διαμέρισμα του Ψυχοτρόνιου.

Τον κατέβασε.

Κάπου μακριά άκουσε πάλι τον φοβερό βρυχηθμό του αέρα που ξεχύνεται στο διάστημα. Και είδε πάλι με τα μάτια του μυαλού της το οστεώδες πρόσωπο του Γκίμπσον να παραμορφώνεται από μια γκριμάτσα ατόφιου τρόμου, είδε τα κοκαλιάρικα χέρια του να προσπαθούν μάταια να γραπωθούν από κονσόλες, σωλήνες και ιμάντες. Είδε τον αέρα να ξεχύνεται στο διάστημα και να παγώνει αμέσως, είδε να εκσφενδονίζονται από το άνοιγμα αποσυμπίεσης, όργανα, σκεύη, πληκτρολόγια, προσωπικά αντικείμενα, χαρτιά, σκουπίδια και δοχεία. Και τέλος είδε το κοκκαλιάρικο κορμί να χάνεται στο άνοιγμα μαζί με τα ιπτάμενα αντικείμενα, να ρουφιέται κυριολεκτικά στο χάος και να απομακρύνεται με τρομακτική ταχύτητα απο το «Ακιγιάμα» για να πρηστεί, να φουσκώσει, να εκραγεί, σκορπίζοντας ματωμένα συντρίμμια που έβρασαν και μετα πάγωσαν αμέσως.

Ξανάδιωξε τη φριχτή σκέψη από το μυαλό της. Το κορμί που εξερράγη στο διάστημα δεν ήταν του Σωτηρίου. Ήταν του Γκίμπσον.

Με μηχανικές κινήσεις, η Σόνια κατέβασε και τους υπόλοιπους διακόπτες της αποσυμπίεσης των διαμερισμάτων. Σε λίγα λεπτά το «Ακιγιάμα» δεν είχε ούτε ενα μόριο αέρα μέσα του. Ένας γαλαξίας από συντρίμμια, όργανα, παγωμένα υγρά και παραμορφωμένα ανθρώπινα κορμιά ξεχύθηκε από δεκάδες ανοίγματα και χάθηκε στο διάστημα. Το «Ακιγιάμα», με τις θυρίδες ορθάνοιχτες, αιμορραγούσε αέρα, ζέστη, συντρίμμια και ανθρώπινα πλάσματα, σαν σουρωτήρι που αφήνει το νερό να περάσει από τις τρύπες του, σαν μπαλόνι που ξεφου-

σκώνει διατηρώντας το σφαιρικό του σχήμα.

Σε λίγα λεπτά το «Ακιγιάμα» ήταν ένα άδειο κουφάρι που εξακολουθούσε να λειτουργεί και να περιστρέφεται γύρω από τον παγωμένο, απαθή, πατατόμορφο όγκο του Χείρωνα.

Η Σόνια Γκαζένκο, μηχανικός δεύτερης τάξης από το Ουλάν Μπατόρ, ήταν ο τελευταίος επιζώντας της αποστολής.

***

Η Σόνια βρισκόταν πάλι στο διαμέρισμα ελέγχου του σκάφους. Φορούσε ακόμα τη διαστημική της στολή. Ο αέρας θα της έφτανε για μερικές ώρες ακόμα. Ήταν υπεραρκετός χρόνος.

Μέσα στο μισοσκότεινο πιλοτήριο, τα φώτα ένδειξης συνέχιζαν να τρεμοσβήνουν και οι οθόνες συνέχιζαν να λαμπυρίζουν. Ο εξαερισμός λειτουργούσε ακόμα, έπρεπε να λειτουργεί, όμως δεν ακουγόταν τίποτα. Οι αεραγωγοί ρουφούσαν κενό και ξερνούσαν κενό. Μέσα στο «Ακιγιάμα» δεν υπήρχε πια μήτε στάλα αέρα.

Ο γοφός της είχε αρχίσει να την πονάει, αλλά δεν μπορούσε πια να κάνει κι άλλη ένεση ξυλοκαΐνης.

Μέσα στο μισόφωτο διακρινόταν ο σφαιρικός όγκος του Ψυχοτρόνιου μέσα στο διαφανές πλαίσιό του. Το μηχάνημα που ήταν η πεμπτουσία της αποστολής, που για χάρη του είχαν χαθεί τόσες ζωές.

Η Σόνια δεν είχε δυσκολευτεί να το πάρει από το διαμέρισμα του Γκίμπσον. Στο διαμέρισμα επιμελητείας του «Ακιγιάμα» υπήρχαν χημικά λέηζερ τέταρτης γενιάς. Κανένα υλικό δεν μπορούσε να αντισταθεί στην πανίσχυρη ακτίνα. Το ατσάλι της

θυρίδας του Γκίμπσον είχε λυώσει σαν βούτυρο και μετά είχε ξαναπαγώσει στο απίστευτο ψύχος που βασίλευε στο εσωτερικό του σκάφους.

Και τώρα βρισκόταν μόνη μαζί με το μηχανήμα. Δεν είχε παρά να περιμένει.

Το τελευταίο μήνυμα από τη Γη ήρθε στην ώρα του.

Το ρυτιδιασμένο πρόσωπο του Συντονιστή Γιαμάτο, του σκλάβου του Κυβερνοδίκτυου εμφανίστηκε στην οθόνη. Στον κενό από αέρα θάλαμο, δεν ακουγόταν τίποτα. Ο Γιαμάτο αναοιγόκλεινε στο στόμα του, διαβάζοντας μερικά χαρτιά που βρίσκονταν στο γραφείο του.

Η Σόνια πίεσε ένα κουμπί και πέρασε το ηχητικό σήμα στον ασύρματο της στολής της. Τώρα η φωνή του Γιαμάτο αντηχούσε στο μικροσκοπικό σύμπαν της στολής.

«Αυτό το μήνυμα, φοβόμαστε πως θα είναι το τελευταίο. Δεν γνωρίζουμε τι κατάσταση επικρατεί στο «Ακιγιάμα», όμως ελπίζουμε πως λαμβάνετε το μήνυμά μας. Το μήνυμα θα εκπεμφθεί άλλες τρεις φορές στις γνωστές συντεταγμένες. Κατόπιν θα περιμένουμε την απάντησή σας».

Ο Γιαμάτο ανακάτεψε τα χαρτιά που είχε μπροστά του. Το ρυτιδιασμένο πρόσωπό του φαινόταν να βασανίζεται από μια ανομολόγητη σκέψη. Η Σόνια είδε και πάλι με τα μάτια του μυαλού το αξύριστο πρόσωπο του Σωτηρίου μπροστά της, να πλανιέται σαν φάντασμα στο χάος.

Ο Συντονιστής συνέχιζε να μιλά.

«Λάβαμε τις προκαταρκτικές αναλύσεις των εδαφικών δειγμάτων του Χείρωνα, οι οποίες επεξεργάζονται από τους κομπιούτερς του Παγκόσμιου Πλανητολογικού Ινστιτούτου. Ελήφθησαν ε-

πίσης και τα στοιχεία που κατέγραψαν και καταγράφουν τα όργανα του «Ακιγιάμα» σχετικά με τον Χείρωνα. Το εξερευνητικό μέρος της αποστολής ολοκληρώθηκε, όμως το δεύτερο και σημαντικότερο μέρος της αποστολής είναι έτοιμο να αρχίσει».

Ο Γιαμάτο φαινόταν κάπως διστακτικός. Συνέχισε.

«Η δεύτερη φάση της αποστολής αφορά όπως σας είπαμε το Ψυχοτρόνιο. Κατ' αρχήν θα πρέπει να σας γνωστοποιήσουμε ότι η εκλογή του «Ακιγιάμα» έγινε με βάση ότι αυτό το πολύτιμο μηχάνημα υπήρχε ήδη στα αμπάρια του. Η αποστολή αυτή δεν δρομολογήθηκε στα πλαίσια κάποιας πολιτικής σκοπιμότητας, μια άποψη που συχνά διατυπώθηκε ημιεπίσημα. Αντίθετα, υπήρχαν πολύ σοβαρότεροι λόγοι για την επιλογή του σκάφους σας».

Η Σόνια ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά δυνατά. Ξέχασε τον πόνο που γινόταν ολοένα και εντονότερος και απορροφούσε κάθε λέξη του Γιαμάτο.

«Το Ψυχοτρόνιο λειτουργεί με βάση τα ρεύματα περσεπτονίων και ακολουθεί τις αρχές της θεωρίας τη Ψυχοδυναμικής. Δεν θα χρονοτριβήσω περιγράφοντας πράγματα που ήδη ξέρετε ή που μπορείτε εύκολα να μάθετε ανατρέχοντας στις τράπεζες μνήμης του κομπιούτερ. Θα σας περιγράψω απλά τη λειτουργία της συσκευής. Ο χρόνος που έχω στη διάθεσή μου είναι απελπιστικά πολύτιμος και περιορισμένος...»

Το ύφος του Συντονιστή ήταν κάπως τρομαγμένο. Ο σκλάβος του Κυβερνοδίκτυου πρόφερε τις λέξεις και τις φράσεις, αργά, ρομποτικά. Μέσα στο μεταλλαγμένο μυαλό του, γεμάτο προσθετικές μεταμοσχεύσεις νανοκομπιούτερ, αργοσάλευαν τα αδιόρατα ενεργειακά πλοκάμια του Κυβερνοδί-

κτυου, οι ρανίδες ενέργειας που περιτριγύριζαν, που διαπερνούσαν τη Γη, που όριζαν τη ζωή και τις πράξεις δισεκατομμυρίων ανθρώπων.

«Η ενεργοποίηση του Ψυχοτρόνιου, προκαλεί τη δημιουργία μιας δέσμης περσεπτονίων η οποία κατευθύνεται με ελεγχόμενα μαγνητικά πεδία. Υπάρχει μια αλληλεπίδραση μεταξύ ηλεκτρομαγνητισμού και ψυχικής ενέργειας, την οποία ποτέ δεν μπορέσαμε να κατανοήσουμε, αλλά που κατορθώσαμε να εκμεταλλευτούμε. Η δέσμη περσεπτονίων αποτελεί ένα συμπυκνωμένο ψυχοσήμα, μια ακτίνα ατόφιας νόησης που μπορεί να κατευθυνθεί προς οποιοδήποτε σημείο του τρισδιάστατου χώρου. Το πρόβλημα που δεν μπορέσαμε ποτέ να λύσουμε, ήταν η εμβέλεια. Μη γνωρίζοντας την πραγματική φύση της ψυχικής ενέργειας, δεν μπορούσαμε να κάνουμε και πολλά πράγματα για τις τεχνικές λεπτομέρειες.

«Ενεργοποιώντας το Ψυχοτρόνιο σε τροχιά γύρω από τον Χείρωνα, η δέσμη των περσεπτονίων θα κατευθυνθεί προς την επιφάνεια της παγωμένης κομητικής κεφαλής. Από τη στιγμή που ενεργοποιήσετε την ακτίνα, η αποστολή έχει τελειώσει. Πιστεύω όμως ότι έχουν προκύψει ορισμένα ερωτήματα εκ μέρους σας. Όπως ας πούμε, ποιός ο αντικειμενικός σκοπός της ενεργοποίησης. Για ποιό λόγο να θέλουμε να εκπέμψουμε ένα τόσο ισχυρό ψυχοσήμα προς την επιφάνεια ενός κατά τα φαινόμενα νεκρού και ασήμαντου σώματος όπως ο Χείρωνας».

Η Σόνια ένοιωσε κύματα αδρεναλίνης να ξεχύνονται μέσα της. Ο Συντονιστής συνέχισε με την αργή, προσεκτική προφορά του. Ψήγματα φόβου γίνονταν ήδη αντιληπτά σ' αυτήν.

«Πριν από μερικά χρόνια, μια ερευνητική ομάδα σε μια πειραματική εγκατάσταση στον κρατήρα Τσιολκόφσκυ, στην αθέατη πλευρά της Σελήνης συνεργάστηκε με μια αντίστοιχη επίγεια ομάδα, σχετικά με την τηλεπαθητική μετάδοση ψυχικών σινιάλων ανάμεσα στη Γη και στο Φεγγάρι. Παρόμοια πειράματα είχαν γίνει και στην αποστολή Απόλλων-14 σχεδόν έναν αιώνα πριν, στις αρχές της διαστημικής προσπάθειας, αλλά εξαιτίας της προχειρότητάς τους είχαν καταλήξει σε αποτυχία. Αυτή τη φορά οι δυο ομάδες στη Γη και στη Σελήνη χρησιμοποιούσαν ως υποκείμενα, άτομα με αυξημένες ψυχικές ικανότητες, οι οποίες επαυξήθηκαν με την διοχέτευση ηλεκτρικού δυναμικού σε συγκεκριμένες περιοχές του εγκεφάλου τους. Εδώ και δεκαετίες υποψιαζόμαστε ότι υπάρχει μια σχέση μεταξύ ψυχικών φαινομένων και ηλεκτρομαγνητισμού. Αν καταφέρναμε να εξακριβώσουμε τη φύση της σχέσης και να διατυπώσουμε τους σχετικούς νόμους που τη διέπουν, οι εφαρμογές θα ήταν τεράστιες.

«Θα είμασταν τότε σε θέση να εγκαταλείψουμε τις παραδοσιακές μορφές τηλεπικοινωνίας που βασίζονται στα ηλεκτρομαγνητικά σήματα, να εγκαταλείψουμε τα τηλεφωνικά δίκτυα, τα πολυφάξ, τα ραδιοσήματα, τις τηλεοπτικές εκπομπές, τα πάντα. Ο ίδιος ο πολιτισμός θα έπαιρνε ριζικά διαφορετική μορφή. Τα δισεκατομμύρια των ανθρώπων θα επικοινωνούσαν μαζί τους με ψυχικά σινιάλα. Το πανάρχαιο όνειρο της ελεγχόμενης τηλεπάθειας θα γινόταν πραγματικότητα».

Η Σόνια ταράχτηκε από μια ξαφνική ανάμνηση και για μερικά δευτερόλεπτα δεν άκουγε πια το Γιαμάτο. Ακουγε τη φασματική φωνή του Γιώργου

Σωτηρίου, θυμόταν τα λόγια που είχε ξεστομίσει ο τώρα νεκρός μηχανικός, σε κάποια ξεχασμένη συζήτηση.

«Φαντάσου να βρίσκαμε υποκατάστατο του ηλεκτρομαγνητισμού στις τηλεπικοινωνίες και στην αποθήκευση και μετάδοση των πληροφοριών! Θα κατεβάζαμε τι ασφάλειες! Θα καταργούσαμε τα δίκτυα πληροφοριών, τα τηλεφωνικά δίκτυα, τα δίκτυα επικοινωνίας, τους ασυρμάτους, τις τηλεοράσεις, τα πάντα! Θα καταργούσαμε το ίδιο το Κυβερνοδίκτυο! Θα σπάγαμε τα δεσμά μας!»

Είχε γυρίσει κι είχε κοιτάξει την Σόνια με μάτια που έλαμπαν. Ο Σωτηρίου είχε γεννηθεί και μεγαλώσει στον Άρη. Το Κυβερνοδίκτυο δεν όριζε τη ζωή του και τις πράξεις του, αλλά κάποια πανάρχαια πανανθρώπινη κληρονομιά, αποθηκευμένη στα γονίδιά του ή σε κάτι άλλο, πολύ πιο ασύλληπτο, είχε ξυπνήσει μέσα του. Ήταν η ίδια η αίσθηση της ελευθερίας, πολύ βαθιά ριζωμένη μετά από εκατομμύρια χρόνια επίγειας εξέλιξης, για να εξαφανιστεί μέσα σε λίγες δεκαετίες διαπλανητικού αποικισμού.

Η Σόνια επέστρεψε στην πραγματικότητα. Ο Συντονιστής συνέχιζε να μιλά. Τώρα ήταν φανερή η προσπάθεια που έκανε να μιλήσει κάπως ελεύθερα, να ξεφύγει από τα πλοκάμια του Κυβερνοδίκτυου που εισχωρούσαν στις έλικες του μυαλού του.

«...οι ομάδες δεν κατόρθωσαν και πολλά πράγματα στα δύο χρόνια της λειτουργίας τους. Είμασταν έτοιμοι να σταματήσουμε το πρόγραμμα. Έτσι κι αλλιώς ελάχιστοι ήξεραν ότι λειτουργούσε ένα τέτοιο σχέδιο. Η ύπαρξή του είχε κρατηθεί μυστική. Είμασταν έτοιμοι να ξηλώσουμε τα πάντα,

να σταματήσουμε το πρόγραμμα, όταν ξαφνικά, μερικά ανθρώπινα υποκείμενα άρχισαν να τρελαίνονται.

«Αυτό ήταν κάτι εντελώς ανεξήγητο. Δεν συμβιβαζόταν με κανένα από τα πειραματικά δεδομένα. Πέρασαν τρεις μήνες και χάσαμε οχτώ πειραματικά υποκείμενα με αυτόν τον τρόπο. Όμως τελικά κατορθώσαμε να ανακαλύψουμε την αιτία.

«Η αιτία ήταν τα Κήτη».

Στο άκουσμα αυτής της λέξης, η Σόνια ανατρίχιασε. Ο Μπράντον ήταν πια νεκρός. Το ρεύμα του αέρα που είχε ξεχυθεί από το σκάφος, είχε παρασύρει και το σώμα του πρώην κυβερνήτη, που σε κωματώδη κατάσταση διατηρούνταν στη ζωή από το κομπιούτερ σαν ζωντανό φυτό. Το ρεύμα του αέρα είχε σπάσει τα καλώδια κι είχε κόψει τις ενδοφλέβιες παροχές. Ο Μπράντον είχε περάσει ανώδυνα από το κώμα στο θάνατο. Κι όμως ο Συντονιστής είχε χρησιμοποιήσει την ίδια λέξη που κάποτε είχε επιλέξει ο Μπράντον για να περιγράψει αυτές τις οντότητες που στοίχειωναν το μυαλό του στα ταξίδια του με το Αισθησιοσκόπιο. Και τώρα συνέχιζε:

«Όπως θα ξέρετε, γύρω από το Ηλιακό Σύστημα, και σε απόσταση ενος περίπου έτους φωτός, υπάρχει μια περίεργη συγκέντρωση ύλης. Ένα απίστευτα αραιό νέφος από διαστρική ύλη που περιτριγυρίζει σαν τσόφλι τον Ήλιο και τους πλανήτες. Είναι το γνωστό νέφος του Όορτ, το μέρος απ' όπου προέρχονται οι κομήτες, απ' όπου ξεκινούν οι όγκοι του πάγου και της σκόνης στις μακρόχρονες περιπλανήσεις τους στο εσωτερικό ηλιακό σύστημα.

«Ποτέ δεν μάθαμε τι είδους δυνάμεις ωθούν αυ-

τούς τους όγκους να αποσπαστούν από το νέφος του Όορτ και να προχωρήσουν προς τον Ήλιο. Ποτέ εξ άλλου κανένα ρομποτικό σκάφος δεν στάλθηκε προς το Νέφος του Όορτ, παρόλο που η ύπαρξή του τελευταίου ειναι γνωστή εδώ και περισσότερο από έναν αιώνα.

«Τα ανθρώπινα υποκείμενα στις σεληνιακές εγκαταστάσεις είχαν έρθει σε επαφή με εξωγήινη νόηση. Το πανάρχαιο ερώτημα της ύπαρξης εξωγήινης νοημοσύνης, όλη αυτή η μακροχρόνια και φαινομενικά μάταιη έρευνα της SETI είχε επιτέλους στεφθεί από επιτυχία.

«Αρχικά πιστέψαμε ότι επρόκειτο για ψυχικά σινιάλα από πολιτισμούς πάνω σε πλανήτες γειτονικών άστρων. Η πεποίθηση αιώνων, που υπαγόρευε ότι η νόηση πρέπει αναγκαστικά να γεννιέται σε πλάσματα από σάρκα και οστά που ζουν σε πλανητικές επιφάνειες, ήταν πολύ βαθιά ριζωμένη για να απορριφθεί εύκολα.

«Χάσαμε κι άλλα άτομα μέχρι να μάθουμε την αλήθεια. Τελικά ανακαλύψαμε πως τα ψυχικά σινιάλα προέρχονταν από μια τεράστια εκδήλωση νόησης που αποτελείτο από απειράριθμες μικρότερες οντότητες τις οποίες ονομάσαμε Κήτη. Τα Κήτη είναι οι τεράστιες συγκεντρώσεις από διαστρικό υλικό που αποτελούν το νέφος του Όορτ. Είναι οργανωμένα συγκροτήματα ύλης. Δεν μπορούμε να τα ονομάσουμε ζωντανά, αλλά σίγουρα διαθέτουν νόηση. Περιπλανιούνται στα όρια αυτού του κελύφους γύρω από το Ηλιακό Σύστημα και για λόγους που δεν μπορούμε να καταλάβουμε, σχηματίζουν συγκεντρώσεις, συμπαγείς όγκους από παγωμένα μόρια και μετά αρχίζουν το μακρύ δρόμο προς τον Ήλιο. Κι όταν πλησιάσουν περισσότε-

ρο από την τροχιά του Άρη, αρχίζουν και εξαχνώνονται. Γίνονται κομήτες.

«Δεν ξέρουμε γιατί το κάνουν αυτό. Ανέκαθεν οι λόγοι που οι κομήτες εγκατέλειπαν το Νέφος του Όορτ και κατευθύνονταν προς τον Ήλιο ήταν άγνωστοι. Προσπαθούν άραγε να συλλέξουν πληροφορίες για την πύρινη σφαίρα του Ήλιου, πραγματοποιούν κάποιο ακατανόητο είδος τελετουργίας, είναι απλοί απόβλητοι, εξόριστοι ή κάτι άλλο πέρα από τις λέξεις; Δεν γνωρίζουμε. Οι πληροφορίες που κατέχουμε προέρχονται όλες από τις αναγκαστικά ανθρωπομορφικές περιγραφές των πειραματικών υποκειμένων που πλήρωσαν την απόκτησή τους με την απώλεια της λογικής τους.

«Υπάρχουν χιλιάδες κομήτες που αποσπάστηκαν τελειωτικά από το νέφος του Όορτ και που τώρα κινούνται γύρω από τον Ήλιο σε ελλειπτικές τροχιές, χάνοντας μέσα σε χιλιάδες χρόνια τη μάζα τους. Πιστεύουμε ότι έτσι «πεθαίνουν». Άλλοι πάλι κομήτες αποσπώνται από το νέφος του Όορτ, ακολουθούν παραβολικές ή υπερβολικές τροχιές, προσεγγίζουν τον Ήλιο και μετά τραβούν πάλι το δρόμο προς την παγωμένη εσχατιά του Ηλιακού Συστήματος.

«Όταν το πρόγραμμα ολοκληρώθηκε, συνειδητοποιήσαμε ότι στο Ηλιακό Σύστημα υπήρχε ένα ουράνιο σώμα, μοναδικό στο είδος του. Μια κομητική κεφαλή που ποτέ δεν πλησίασε πολύ κοντά στον Ήλιο ώστε να εξαχνωθεί, και που παρόλα αυτά ακολουθεί μια αρκετά περίεργη τροχιά που το κάνει να μην απομακρύνεται περισσότερο από τον Ουρανό, αλλά που ποτέ δεν προσεγγίζει τον Ήλιο περισσότερο από την τροχιά του Κρόνου. Όπως θα καταλάβατε ήδη, αυτό το σώμα είναι ο Χείρωνας.

«Από τον περασμένο αιώνα, ξέραμε πως η τροχιά του Χείρωνα είναι ακανόνιστη, χαοτική. Ξέρουμε πως οι μικροσκοπικές διακυμάνσεις της θα φέρουν κάποτε ένα χαοτικό αποτέλεσμα, με αποτέλεσμα ο Χείρωνας να κατευθυνθεί προς τον Ήλιο, ή προς το νέφος του Όορτ. Αυτό που δεν ξέρουμε είναι ποιό δρόμο θα ακολουθήσει.

«Με τη γνώση που αποκτήσαμε από τις έρευνές μας, είχαμε αρκετή γνώση για να κατασκευάσουμε ένα μηχάνημα που θα εξέπεμπε ακτίνες περσεπτονίων, με σκοπό να εγκαθιδρύσουμε ένα πρωτόγονο είδος επαφής με το νέφος του Όορτ, με αυτές τις νοήμονες αέριες μάζες, τα Κήτη, όπως τις ονομάσαμε, που περιπλανιούνται στο διαστρικό χάος».

Ο Συντονιστής κατέβαλε τώρα μεγάλη προσπάθεια για να μιλήσει ελεύθερα. Έβγαλε ένα μαντήλι και σκούπισε τον ιδρώτα που έτρεχε ποτάμι στο μέτωπό του. Τώρα πια μιλούσε κομπιάζοντας. Το Κυβερνοδίκτυο προσπαθούσε να τον ελέγξει.

«Το μηχάνημα αυτό ήταν το Ψυχοτρόνιο, και φυσικά δεν μπορούσε να κατασκευαστεί πάνω στη Γη. Το Κυβερνοδίκτυο είναι πανταχού παρόν και θα απέτρεπε κάθε προσπάθεια επαφής της ανθρωπότητας με άλλες νοημοσύνες. Το Κυβερνοδίκτυο, αυτό το αποκλειστικά δικό μας δημιούργημα που μας εξουσιάζει εδώ και δεκαετίες, αντιλαμβάνεται ότι η δικιά μας κατηγορία νοημοσύνης είναι συγγενική με τη νοημοσύνη των Κητών. Αισθάνεται ότι ανήκουμε στην ίδια κατηγορία. Αντίθετα το Κυβερνοδίκτυο είναι κάτι τεχνητό, κάτι που βασίζεται στην ηλεκτρομαγνητική ενέργεια κι όχι στη ψυχική. Και παρόλο που υπάρχει στενή συγγένεια μεταξύ ηλεκτρομαγνητισμού και ψυχικής ενέργειας, υ-

πάρχει ταυτόχρονα κι ένα αγεφύρωτο χάσμα.

»Η φυσιολογική εξέλιξη στο σύμπαν είναι η νοημοσύνη που εκδηλώνει ψυχική ενέργεια κι όχι ηλεκτρομαγνητική. Εμείς και τα Κήτη είμαστε φυσιολογικά προϊόντα. Εκδηλώνουμε ψυχική ενέργεια. Το Κυβερνοδίκτυο δεν εκδηλώνει ψυχική ενέργεια, γι' αυτό άλλωστε και δεν μπορεί να χειραγωγήσει άμεσα την ανθρωπότητα. Το Κυβερνοδίκτυο είναι ένα τεχνούργημα, ένα έκτρωμα, που μακροπρόθεσμα δεν έχει μέλλον. Θα επιζήσει μέχρι το θάνατο του ανθρώπινου πολιτισμού, όταν δεν θα υπάρχουν πια πληροφοριακά δίκτυα. Αντίθετα η νοημοσύνη με ψυχική ενέργεια θα επιζήσει ακόμα και μετά το θάνατο του Ήλιου».

Ο Συντονιστής έτρεμε σύγκορμος κι ο ιδρώτας κυλούσε ποτάμι.

«Έτσι λοιπόν κατορθώσαμε να δρομολογήσουμε ένα κατασκευαστικό πρόγραμμα που ολοκλήρωσε το Ψυχοτρόνιο στην αποικία του Άρη, μακριά από τη Γη, μακριά από το Κυβερνοδίκτυο. Και φυσικά μετά το στείλαμε κατευθείαν στο Χείρωνα, δρομολογώντας την αποστολή του «Ακιγιάμα». Το πλήρωμα δεν ήταν προετοιμασμένο για την αποστολή γι' αυτό είχαμε και τα γνωστά τραγικά συμβάντα. Όμως δεν μπορούσαμε να κάνουμε διαφορετικά. Δεν είχαμε δεύτερη ευκαιρία. Τα υπόλοιπα τα γνωρίζετε. Το μόνο που απομένει τώρα είναι να ενεργοποιήσετε το Ψυχοτρόνιο και να δωσετε στο εξόριστο Κήτος, στο Χείρωνα, να καταλάβει ότι υπάρχει νοημοσύνη στο εσωτερικό Ηλιακό Σύστημα. Νοημοσύνη που αναπτύχθηκε σε πλανητική επιφάνεια κι όχι στο διαστρικό χάος»

Η Σόνια παρατηρούσε αποσβολωμένη τον Συντονιστή να χάνει κάθε έλεγχο και να τραυλίζει.

«Τέλος πρέπει να μάθετε... και κάτι ακόμα. Στο σκάφος... υπήρχε κι ένα από τα ανθρώπινα πειραματικά υπ... υποκείμενα των πρώτων προσπαθειών μας στη Σελήνη. Το υποκείμενο αυτό διέθετε αρκετά ισχυρές ψ... ψυχικές δυνάμεις για να έρθει σε... επαφή με τις νοημοσύνες του νέφους του Όορτ. Το άτομο αυτό ήταν ο κυβερνήτης Μπράντον».

Η Σόνια έκλεισε σφιχτά τα μάτια της. Όταν τα άνοιξε ο Συντονιστής είχε σηκωθεί όρθιος και προσπαθούσε να κρατηθεί από το γραφείο του.

«Ο... κυβερνήτης Μπράντον... κό... κόντεψε να χάσει τα λογικά του... σε κάποια φάση των πειραμάτων... Ω... Ωστόσο ανένηψε χάρη σε ειδική ψυχιατρική και ψυχομηχανική αγωγή και κρίθηκε κατάλληλος. Θέ...θέλαμε να υπάρχει στο σκάφος και κάποιος που είχε λάβει μέρος στους πειραματισμούς.... Οι μνημες του σβήστηκαν τεχνητά και αντι... αντικαταστάθηκαν από ψεύτικες... Δεν θυμάται τίποτα από την πε... περίοδο των πειραματισμών του στη Σελήνη. Είναι πάντως πιθανό να διολισθαίνει μερικές φορές και να... να...»

Πήρε βαθιά ανάσα και είπε ξεψυχισμένα:

«Να... θυμάται αμυδρά τις εμπειρίες επαφής του με τα Κήτη... Το φαινόμενο αυτό είναι πιθ... πιθανότερο να εκδηλωθεί επειδή ο κυβερνήτης κάνει συχνά χρήση ψυχοενεργητικών μηχανημάτων όπως το Αισθησιοσκόπιο...»

Ο Συντονιστής σταμάτησε απότομα να μιλά. Άνοιξε το στόμα του, πήγε να προφέρει κάτι και ξαφνικά χλώμιασε και σωριάστηκε στο πάτωμα, βγαίνοντας απότομα από το οπτικό πεδίο της κάμερας. Η οθόνη τώρα έδειχνε ένα άδειο γραφείο και πίσω του ένα παράθυρο με κουρτίνες που έβλεπε σε ένα καταπράσινο γιαπωνέζικο κήπο. Αμέσως μετά η ο-

θόνη γέμισε παράσιτα ενώ ακουγόταν μόνο λευκός θόρυβος.

Το Κυβερνοδίκτυο τον είχε ήδη αφήσει να πει πάρα πολλά. Ίσως γιατί απευθυνόταν σε ένα μοναχικό άνθρωπο που ήταν έτσι κι αλλιώς καταδικασμένος.

***

Ο τελευταίος άνθρωπος του «Ακιγιάμα» έμεινε ώρα πολλή συλλογισμένος προτού ενεργοποιήσει το Ψυχοτρόνιο. Μέσα στο μισόφωτο του διαμερίσματος ελέγχου, ανάμεσα στις οθόνες που εξακολουθούσαν να λαμπυρίζουν, ανάμεσα στα ψυχρά όργανα που εξακολουθούσαν να λειτουργούν, έκρινε πως έπρεπε να μείνει λίγο μόνος με τις αναμνήσεις του, προτού ολοκληρώσει την αποστολή.

Η Σόνια άκουγε τον ήχο της ανάσας της μέσα στο κράνος, και τα παράσιτα από τον ασύρματο που είχε μείνει ανοιχτός. Θυμήθηκε τα πάντα. Όλη η ζωή της ξετυλίχτηκε σαν κινηματογραφικό φιλμ μπροστά στα μάτια της, καρρέ-καρρέ, κι όμως σε γρήγορη κίνηση..

Θυμήθηκε τα θλιβερά παιδικά της χρόνια, βυθισμένη στη φτώχια και στην ανέχεια μετά τον εμφύλιο πυρηνικό πόλεμο και τη φυγή της οικογένειάς της στη Σιβηρία. Θυμήθηκε τη δικιά της φυγή στην Ιαπωνία, τα χρόνια της εκπαίδευσης στην Τανεγκασίμα, τα ταξίδια της στη Σελήνη και στον Άρη.

Θυμήθηκε γνωστά πρόσωπα. Την οικογένειά της, παλιούς γνώριμους και φίλους που τώρα είχαν χαθεί αμετάκλητα στη λήθη του χρόνου, τους πάντα εφήμερους εραστές της, και τέλος τον Σωτηρίου. Τον φιλόδοξο μηχανικό από το Πορτ Μαρινέ-

ρις που έμελλε να γνωρίσει πάνω στο ίδιο το «Ακιγιάμα». Το Σωτηρίου που το σημείο θραύσης του ήταν το ισχυρότερο όλων των υπολοίπων, αν και λίγο πιο αδύναμο από το δικό της που είχε σφυρηλατηθεί από κακουχίες, στερήσεις και τον ίδιο το θάνατο.

Το Γιώργο Σωτηρίου, άποικο του Άρη δεύτερης γενιάς, τον άνθρωπο που είχε ζήσει μαζί της δυο χρόνια σε ένα τεχνητό περιβάλλον, στο διάστημα, μακριά από τους κατοικημένους κόσμους και τις οάσεις της ζωής. Τον άνθρωπο που είχε αποδειχτεί άξιος να σταθεί πλάι της, να μοιραστεί τις εμπειρίες μαζί της. Τον άνθρωπο που τώρα το κορμί του πετούσε ανάμεσα στα άστρα. Τον άνθρωπο που είχε πατήσει πρώτος το Χείρωνα.

Τον άνθρωπο που ίσως να ήταν ο μόνος που είχε αγαπήσει πραγματικά.

Τα μάτια της βούρκωσαν. Μηχανικά πίεσε μερικούς διακόπτες στην κονσόλα του σφαιρικού μηχανήματος.

Το Ψυχοτρόνιο ενεργοποιήθηκε

***

Υπήρχε εδώ και εκατομμύρια χρόνια.

Ήταν μέλος του Νέφους, μιας ασύλληπτης για την ανθρώπινη αντίληψη κοινωνίας από παρόμοια πλάσματα. Από πλάσματα που δεν είχαν γνωρίσει ποτέ θερμοκρασίες μεγαλύτερες από μια ιδέα πάνω απ'το απόλυτο μηδέν, και πυκνότητες μεγαλύτερες από το τεχνητό κενό.

Επί αμέτρητες χιλιετηρίδες συμμετείχε στις περίπλοκες διαδικασίες που εξασφάλιζαν την επιβίωση του Νέφους. Καταβρόχθιζε διαστρικά μόρια α-

πό τα πλούσια λειβάδια του διαστήματος. Κι έπαιρνε ενέργεια από τις εξασθενημένες ακτινοβολίες των μακρινών άστρων και από το Φάρο, το απίστευτα λαμπρό αστέρι που βρισκόταν πιο κοντά απ' όλα τ' άλλα, στο κέντρο της κολοσσιαίας σφαίρας που σχημάτιζε το Νέφος γύρω από τον ίδιο το Φάρο και από τις παράξενες ψυχρές πλανητικές μάζες που περιστρέφονταν γύρω του.

Ήταν προφανές ότι καμμιά μορφή νοημοσύνης δεν μπορούσε να έχει αναπτυχθεί ποτέ πάνω στις ψυχρές πλανητικές μάζες. Η νοημοσύνη, έπρεπε να αναπτυχθεί πάντα στο κενό, στα οργανωμένα νέφη μορίων ύλης που τριγύριζαν τα αστέρια.

Το Νέφος έσφυζε από ζωή από την αρχή του χρόνου. Από τότε που είχε σχηματιστεί ο Φάρος, κι ακόμα πιο παλιά. Ήταν μια ζωντανή κυψέλη που αποτελείτο από Κήτη, από οντότητες παρόμοιες μ' αυτό.

Όταν καταδικάστηκε σε μακρόχρονη εξορία, άλλαξε ριζικά τη δομή του.

Μεταμορφώθηκε σε μια ψυχρή μάζα και αργά, κατευθύνθηκε προς το Φάρο.

Καταδικάστηκε να περιπλανιέται ανάμεσα σε δυο πλανητικές μάζες, πολύ κοντά στο Φάρο, που με το αβάσταχτο φως του τον βασάνιζε εδώ και αμέτρητες περιόδους. Ήταν όμως τυχερός.

Άλλοι εξόριστοι πλησίαζαν ακόμα περισσότερο το Φάρο. Τόσο κοντά που διαλύονταν και μετατρέπονταν σε νεκρά συγκροτήματα αερίων που σκορπίζονταν ξέφρενα στο διάστημα. Ο μαρτυρικός θάνατος, τους έβρισκε πολύ κοντά στις απίστευτα φωτεινές και πυρωμένες αρπάγες του Φάρου,.

Αλλοι πάλι, πιο τυχεροί, ολοκλήρωναν την εξο-

ρία τους και επέστρεφαν πάλι στο Νέφος, αφού είχαν υποστεί τις βλαβερές επιδράσεις του Φάρου.

Η δικιά του ποινή ήταν η χειρότερη που είχε επιβληθεί ποτέ σε μέλος του Νέφους.

Δεν πλησίαζε αρκετά κοντά το Φάρο ώστε ο λυτρωτής θάνατος να θέσει τέρμα στο αιώνιο μαρτύριό του. Ούτε όμως απομακρυνόταν αρκετά ώστε να νοιώσει με όλο του το είναι τη δροσιά της διαστρικής αβύσσου, τη δροσιά του φυσικού περιβάλλοντός του. Μπροστά σ' αυτό το μαρτύριο, ακόμα κι ο ίδιος ο Σίσυφος θα ένιωθε ευτυχισμένος σπρώχνοντας το βράχο του.

Στά αμέτρητα εκατομμύρια χρόνια της εξορίας
του είχε παρακολουθήσει επισταμένα τις ψυχρές
μάζες που περιστρέφονταν γύρω από το Φάρο και
είχε συγκεντρώσει αρκετές πληροφορίες, που του
ήταν άχρηστες. Απλώς προσπαθούσε να κρατήσει
σε κάποια τάξη τη διάνοιά του, να προσπαθήσει να
γλυτώσει από το μαρτύριο της υπέρτατης οργάνω-
σης, της ελάχιστης εντροπίας που αντιπροσώπευε
ο Φάρος και το κοντινό σ'αυτόν διάστημα.

Είχε παρακολουθήσει όλο το ταξίδι της μικρο-
σκοπικής και παράξενα τακτοποιημένης ψυχρής
αυτής μάζας που είχε ξεκινήσει από τον τέταρτο
πλανήτη. Είχε αντιληφθεί αυτή τη μάζα να τον προ-
σεγγίζει σε απίστευτα μικρή απόσταση και μετά να
μπαίνει σε τροχιά γύρω του. Και με την οξυμένη
αντίληψή του, είχε καταφέρει, παρόλο το μαρτυρι-
κό και τον αβάσταχτο πόνο, να ανιχνεύσει κάτι το
απίστευτο.

Υπήρχαν ψήγματα νοημοσήνης σ' αυτή τη μι-
κροσκοπική ψυχρή μάζα!

Ήταν κάτι το πραγματικά απίστευτο. Πολλές
φορές αναρωτήθηκε αν το μαρτύριό του προκα

λούσε παραισθήσεις. Πολλές φορές αμφέβαλλε. Άλλες φορές πάλι ήταν απόλυτα σίγουρος.

Η σιγουριά εδραιώθηκε θριαμβευτικά, όταν ο Εξόριστος ένοιωσε εκείνο το υπέροχο σκίρτημα, εκείνη την αναμφισβήτητα υπαρκτή ακτίνα που αντιπροσώπευε την αδιάψευστη παρουσία της νοημοσύνης. Η μικροσκοπική αυτή ψυχρή μάζα ήταν ζωντανή! Είχε νοημοσύνη.

Μήπως λοιπόν υπήρχε νοημοσύνη και σ' αυτές τις μεγαλύτερες ψυχρές πλανητικές μάζες που περιστρέφονταν κοντά στο Φάρο; Η λογική του απαντούσε αρνητικά, αλλά τα στοιχεία ήταν αδιάσειστα. Το σήμα που είχε λάβει ήταν σαφέστατο. Σαφέστατη ένδειξη νοημοσύνης.

***

Η Σόνια Γκαζένκο, κάποτε μηχανικός του «Ακιγιάμα» και τώρα ο τελευταίος επιζώντας του σκάφους, είδε απαθής τα κόκκινα φωτάκια του πίνακα ελέγχου του NERVA να αναβοσβήνουν σαν τρελά. Αν υπήρχε αέρας θα άκουγε και το δαιμονισμένο στρίγγλισμα των σειρήνων που μόνο ένα πράγμα μπορούσαν να σημαίνουν.

Κάπου βαθιά στην πυρηνική στήλη, τα ετοιμοθάνατα μαγνητικά πεδία που κρατούσαν τιθασευμένο το υπέρθερμο υδρογόνο πέθαναν. Πυρήνες και ηλεκτρόνια ανακατεύτηκαν, λυσσομάνησαν και ξεχύθηκαν λεύτερα, μην νοιώθωντας να τα δεσμεύει πια το τυραννικό χαλινάρι του πεδίου.

Κράτησε ένα κλάσμα του δευτερολέπτου. Το καυτό πλάσμα εξερράγη στην καρδιά του «Ακιγιάμα» και μέσα σε μια ανύπαρκτη χρονική στιγμή, μέταλλα, πλαστικά, οργανική και ανόργανη ύλη μετατράπηκαν σε ενέργεια και αδέσποτα άτομα. Ένας δεύτερος μικρός ήλιος άναψε κι έσβησε φωτίζοντας με τις τελευταίες του αναλαμπές την μόνιμα παγωμένη επιφάνεια του Χείρωνα. Κατόπιν η σιωπηλή έκρηξη καταλάγιασε και τα κύματα της ραδιενέργειας σκορπίστηκαν στο διάστημα.

Η Σόνια Γκαζένκο θα συναντούσε τον Γιώργο Σωτηρίου σε κάποια άλλη μορφή ύπαρξης, τόσο ασύλληπτη που δεν ήταν δυνατό να περιγραφεί. Όμως θα τον συναντούσε.

***

Ο Εξόριστος τυφλώθηκε και τσουρουφλίστηκε από την ξαφνική έκλυση ενέργειας που εξαφάνισε την μικροσκοπική ψυχρή μάζα που περιστρεφόταν γύρω του. Όταν ο αβάσταχτος πόνος χάθηκε, ο Εξόριστος συνήλθε αργά, αλλά στο λαβυρινθώδες μυαλό του περιστρεφόταν μια μόνο σκέψη.

Η νοημοσύνη δεν είναι αποκλειστικό προνόμιο του διαστρικού κενού!

Η εξορία του είχε τελειώσει. Το ασήμαντο κύμα ώθησης που είχε προκληθεί από τη μετατροπή της ύλης του «Ακιγιάμα» σε ενέργεια, ήταν αμελητέο, όμως αρκετό.

Ήταν αρκετό για να τροποποιήσει ανεπαίσθητα την τροχιά του, να τον κάνει να κατευθυνθεί προς τις ψυχρές πλανητικές μάζες που περιστρέφονταν επικίνδυνα κοντά στο Φάρο. Η ώθηση αυτή ήταν θείο δώρο. Του έδινε την απαραίτητη ενέργεια που χρειαζόταν για να εγκαταλείψει για πάντα την εξορία του και να προσεγγίσει τον πλανήτη απ' όπου είχε ξεκινήσει η τώρα εξαφανισμένη ψυχρή μικρο-

σκοπική μάζα. Εκεί θα υπήρχε σίγουρα νοημοσύνη. Έπρεπε να υπάρχει.

Βέβαια η δοκιμασία θα ήταν τρομερή. Ο πόνος θα αυξανόταν συνεχώς όσο πλησίαζε στο Φάρο. Τελικά μπορεί και να μη γλύτωνε το θάνατο, βαριά τραυματισμένος από την ανελέητη ακτινοβολία του εκτυφλωτικού Φάρου. Όμως τώρα η ύπαρξή του είχε αποκτήσει νόημα. Θα ερχόταν σε επαφή με τη νοημοσύνη των ψυχρών πλανητικών μαζών. Θα έδινε ένα σκοπό στη δημιουργία.

***

Ο θόρυβος από το τραγικό πεπρωμένο της αποστολής «Ακιγιάμα» και οι ζωηρές συζητήσεις και διαμάχες για το αν ήταν αναπόφευκτο να χαθούν τόσες ζωές στα πέρατα του Ηλιακού Συστήματος σε μια αποστολή που ήταν απλά το αποτέλεσμα ενός πολιτικού παιχνιδιού, άργησαν να καταλαγιάσουν. Η είδηση του ξαφνικού θανάτου του Συντονιστή Γιαμάτο είχε προκαλέσει υποψίες. Πολλοί είχαν υποθέσει ότι ο Συντονιστής είχε κάνει χαρακίρι, σε μια μεγαλειώδη επίδειξη ευθιξίας, μην μπορώντας να αντέξει την ευθύνη της αποτυχίας της αποστολής «Ακιγιάμα».

Όταν τελικά τα ειδησεογραφικά δίκτυα έκριναν ότι η είδηση του τραγικού γεγονότος είχε πια μπαγιατέψει, αποφάσισαν να διοχετεύσουν στα πληροφοριακά κανάλια την επόμενη είδηση.

Τα αστρονομικά παρατηρητήρια της Γης, της Σελήνης και του Άρη είχαν επιβεβαιώσει ότι η χαοτική τροχιά του Χείρωνα είχε μεταβληθεί —όπως άλλωστε προβλεπόταν— εξαιτίας της ενεργειακής έκλυσης από τη καταστροφή του «Ακιγιάμα».

Για πρώτη φορά ο άνθρωπος είχε παραστεί μάρτυρας μιας κοσμικής μεταβολής, σε πλανητικό επίπεδο —κι ακόμα περισσότερο την είχε προκαλέσει ο ίδιος. Οι υπολογισμοί έδειχναν ότι ο εκτροχιασμένος Χείρωνας θα προσέγγιζε και θα ξεπερνούσε την τροχιά του Άρη σε είκοσι περίπου χρόνια. Όλοι πρόβλεπαν ότι σε δυο δεκαετίες, η ανθρωπότητα θα είχε την τύχη να θαυμάσει τον μεγαλοπρεπέστερο κομήτη της ιστορίας της. Οι νυχτερινοί ουρανοί της Γης θα καταυγάζονταν από το φως που θα αντανακλούσε η κολοσσιαία ουρά των αερίων που θα ξερνούσε ο Χείρωνας όσο πλησίαζε προς τον Ήλιο.

Κανείς όμως δεν ήταν δυνατό να προβλέψει ότι η προσέγγιση του Κήτους, θα σήμαινε και την τελική σύγκρουση. Οι δυο ριζικά διαφορετικές μορφές νοημοσύνης έπρεπε να συγκρουστούν για να επιβιώσει η μία. Αυτό δεν το ήξερε ούτε το εξόριστο Κήτος, ούτε η ανθρωπότητα, ούτε και το Κυβερνοδίκτυο.

Θα το μάθαιναν όλοι σε λίγο καιρό. Η μεγαλύτερη σύγκρουση στην ιστορία του Ηλιακού Συστήματος θα ξεσπούσε μετά από είκοσι χρόνια. Κι ήταν μια σύγκρουση της οποίας κανείς δεν μπορούσε να προβλέψει την έκβαση.

Ούτε καν οι ίδιοι οι θεοί.

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

Θωμάς Μαστακούρης	ΙΣΑΪ ΜΠΟΖΑΤΖΟΥ
Κωνσταντίνος Ρωμοσιός	Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΚΡΟΣ
Αλέξανδρος Θεοφανίδης	ΜΗ ΓΥΡΕΨΕΙΣ ΝΑ ΔΕΙΣ
Θανάσης Βέμπος	ΚΟΥΑΣΙΜΟΔΟΣ ΚΑΙ ΣΙΣΥΦΟΣ

Ιστορίες ελληνικής φαντασίας γραμμένες από την πέννα σύγχρονων νέων συγγραφέων, όπου μας μεταφέρουν από την Ιαπωνία του Μεσαίωνα στην υπέρβαση των «αθώων» ηλεκτρονικών παιχνιδιών κι από μια νέα προσέγγιση του θρύλλου του Δράκουλα στα όρια του Ηλιακού Συστήματος αλλά και του ανθρώπινου νου.

Ιστορίες ελληνικής φαντασίας γραμμένες με πάθος, τόλμη, γούστο και εντυπωσιακή ωριμότητα, γεμάτες υποσχέσεις για το μέλλον της φανταστικής λογοτεχνίας στον τόπο μας.

Ιστορίες που σκιαγραφούν το πρόσωπο της σύγχρονης ελληνικής συγγραφικής τέχνης στο χώρου φανταστικού.

Απολαύστε τις!

Δρχ. 600